

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
Wildest
One

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CONTENTS

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan: [Marni Mann](#)

[Marni'nin](#)

[Midnighters'ı](#)

[En Vahşisi'nin Bonus Sahnesi a Bir](#)

[Gizemli Olan'Kısa Bakış](#)

Bu
Wildest
One

ABDA TO DAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

Copyright © 2025 by Marni Mann
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: www.MarniSMann.com

Kapak Tasarımcısı: Hang Le, Hang Le tarafından

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com Düzeltmenler:

Judy's Proofreading'den Judy Zweifel, Christine Estevez ve Vicki Valente

Fotoğrafçı ve Kapak Resmi: PaperbackModel, Daniel Jaems

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN-13: 979-8-9894377-7-1

*Bir zamanlar hokey oynamaktan daha güzel bir hayat olmadığını düşünen
bir adam, sonsuza dek sürecektir aşkıyla tanıştığında, kadın buzun dışında da
buzun içinde olduğundan çok daha fazlası olduğunu kanıtlar
... ikisinin çarpıştığı ve buzda heyecan yarattığı anlar hariç.
Hazır olun hanımlar.*

PLAYLIST

"I Hope It Hurts"-Jessie Murph "Joy
Ride"-Hueston
"Yüksek Topuklar"-
Hueston "Nick Cage 93"-
Hueston
"Different Kind of Pain"-Sam Barber
"Jolene"-Dolly Parton
"Fight & Fuck"-G-Eazy
"Champagne in the Morning"-Redferrin
"Meet the Devil in Oklahoma"-Josh Meloy
"Wildcard"-Coey Redd "Dreams"-
Fleetwood Mac
"Tall Boy"-Shaboozey

[Spotify çalma listesine göz atmak için buraya tıklayın.](#)

ONE

Beck

Tam kadar güzel kokan tek bir şey vardı, o da zafer kokusuydu.

Uzun bir maçın sonunda, bir barın ortasında durup biramı havaya kaldırarak takımına "Balinalar için bir galibiyete daha" diye bağırabildiğimde, bu tarif edilemez bir duyguydu.

Takım arkadaşlarım daha da yaklaşp etrafımda toplanarak az önce söylediğim sözleri tekrarladıkça hava daha da yoğunlaştı.

"Ve bu sezon ikinci kez Boston'ı mahvetmeye" diye devam ettim.

"Beşe bir," diye seslendi sol defans oyuncum. "Bence bu bir kapanış."

"Neredeyse kapanış," diye karşı çıktım. "Ama alacağım." Her birine baktım

yüzlerini. "Sizinle gurur duyuyorum çocuklar!"

Sağ kanadım, "Ve bize uzun zamandır ihtiyaç duyduğumuz molayı verdiği için kaptanımıza," dedi.

"Bunu akıllıca kullanın," diye emrettim. "Şerefe!" "Şerefe," diye tekrarladılar.

Biramı yüksekte tuttum, biz onları tokuşturmaya çalışırken içki çoğu bardağın kenarlarından taşıtı. Bir kez vurduklarında, uzun bir yudum aldım ve etrafımdaki kalabalık gevşedi, bana hareket etmem için yeterli alan sağladı

ve kendimi barın ön tarafında konumlandırırdım. Kalecim bana katıldığında sırtımı barın tepesine dayamış, odayı tamamen görebiliyordum.

Landon omzumu sıktı. "Beantown'ın merkezinde bir bardayken böyle bir kadeh kaldıracak kadar cesur olmalısın."

Başımı salladım ve güldüm. "Hiç sikimde olmadığını biliyorsun." Sanki bir boks maçındaymışız da yumruklarından kaçırıyormuşum gibi sağa ve sola hareket ettim. "Ne, biri benimle dövüşecek mi? Burada mı? Tüm ekibimin önünde mi? Hadi ama dostum. Bu barda bana el kaldırabilecek tek bir orospu çocuğu bile yok."

Landon iki sezon Boston'da oynadıktan sonra bir sezon önce Los Angeles'a transfer olmuştu. Bu yüzden koçumuzu ve menajerimizi seyahat programımızı değiştirip bu akşamı ve sonraki iki akşamı Washington DC yerine burada geçirmeye teşvik ettiğimde -sonraki takımımızla oynayacaktık- Landon da bunu kabul etmişti. Doğu Yakası'ndaki arkadaşların Batı Yakası'nda oynamaya geldiklerinde evlerine duydukları sevgiden asla tamamen vazgeçemediklerini fark etmiştim.

Ben bilemem.

Michigan State'e gitmem dışında tüm hayatımı Kaliforniya'da geçirmişt看.

"Beck, sen bu şehri benim kadar tanımıyorsun." Omzumu bıraktı ve iki eliyle birasını tuttu. "Buradaki herifler anında kavga eder, hatta daha da azı. Eğer sen hiç siklemiyorsan, seni temin ederim, onlar daha da az sikler. Lanet olsun, yumruklarını kaldırmak için sebep ararlar."

Nefes verişimi gereğinden fazla uzattım. "Ben yaşamak için dövüşüyorum. Her gün saatlerce antrenman yapıyorum, tıpkı senin gibi. Beni dövmeye çalıştıklarını görmek isterdim." Ona bir gülümseme verdim. "Bunu memnuniyetle karşılarım."

"Sen lanet bir hayvansın."

"İşte bu yüzden bana en vahşi diyorlar." Bir kolumu göğsüme doladım. "Bu kadar yeter. Bu gece iyi bir oyun çıkardın dostum." Yumruğuna vurmak için kolumu çözdüm.

Parmaklarını benimkilere çarpmaktan geri çektiğinde, sezon boyunca kesilmemiş sarı saçlarının tepesinde gezdirdi, saç telleri dikenli bitkilerden biri gibi her yöne doğru fırlıyordu. Ekibimizin çoğu gibi batıl inançları vardı; bazıları saçlarını kesmez, bazıları tıraş olmaz, bazıları da ikisini de yapmazdı. Ben evdeyken, berberim evime geldi.

Her hafta beni düzeltiyordu ama yüzüm tamamen farklı bir hikâyeydi. Sakalım sezon öncesinden beri uzuyordu.

"Maç biraz sallantılı başladı." Açık yakasını çekti. "Galibiyeti alacağımızı düşünmüyordum."

"Defans oyuncularımızın kendilerini toparlamaları gerekiyordu. Bu yüzden burada kalmak için bastırdım. Ülkeler arası uçmaya ve aynı gece oynamaya dayanamıyorum ve programımıza göre başka seçeneğimiz olmadığını biliyorum, ama bu gece ya burada çakılmak ya da uçmak gibi bir seçeneğimiz vardı, bu yüzden ayağımı koydum." Boynumun arkasını kavradım, kaslarımdaki derin ağrıyı dindirmeye çalıştım ve maç sonrası aldığım duştan dolayı hâlâ biraz ıslak olan saçlarımdan uçlarını hissettim. "Yorulduk. Ağrımız var. Dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Gerçek bu değil mi?" Başparmağını ağzına götürdü. "Koç'un fikrini değiştireceğini sanmıyordum" -güldü- "ama daha iyi bilmeliydim. Söz konusu siz olduğunuzda, Kaptan, her zaman dinler."

"Her zaman değil"-elimi bırakmadan önce kolunu yumrukladım-"ama sağlam bir argüman ortaya koydum. Bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu biliyor. Zaten dört gündür yoldayız. Önümüzdeki birkaç maçtan sonra neredeyse iki hafta olacak. Bu uzakta olmak için çok uzun bir süre. Bunun gibi küçük bir ara verdiğimizde, bundan faydalanmak istiyorum. DC maçına geldiğimizde oynamaya hazır olacağız."

Birasını benimkine vurdu. "Buna lanet olsun." Barın diğer tarafında duran birkaç takım arkadaşımızı işaret etti. "Ama içimden bir ses biz buradayken dinlenmekten başka bir şey yapmayacaklarını söylüyor."

Grup, ikinci hattımız, berrak bir şey içiyordu.
-Tekila, votka, her neyse.

"Onlara molayı ben verdim," diye homurdandım. "Bununla ne yapacakları onların bileceği iş."

İçkisini aldıktan sonra parmaklarını sakalında gezdirdi, bıyıklarının kaşınması müziğin sesini bastırıyordu. "Nasıl harcayacağımı biliyor musun?"

"Aklımda hiçbir soru işareti yok." Arkadaşıma gülümsedim. "Sırada kaç kadın var? Burada olduğumuz her gece için bir tane mi?" Hiçbir şey söylemeyince güldüm. "Daha fazla mı?"

"Sadece bir tane ve o da fazlasıyla yeterli."

"Eski sevgilin mi?"

Dudaklarını birbirine sürttü. "Tam olarak öyle değil. Sadece eskiden takıldığım biri." Başını eğdi. "Bu üç geceyi nasıl geçireceksin?"

Saatin gece yarısını geçtiğini düşünürsek, teknik olarak geriye sadece iki gece kalmıştı. Ve zihnim buzda ya da ağırlık odasında geçirmek zorunda olmadığım her saati çoktan planlamıştı.

"Bu birayı bitireceğim, bir Uber'e atlayıp otele döneceğim ve yarınki antrenmana kadar uyuyacağım."

Güldüğü sırada başı geriye düştü. "Buna inanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü gözlerini senden alamıyor."

Bulunduğu yerin orası olduğunu varsayarak ileriye *doğru* baktım. "O-" Görüş alanımda siyah ve altın rengi bir parıltı belirince sesim kesildi. "Siktir, evet." Ama dikkatimi kilitleyen bu renkler değildi.

Saçlarının kızılıydı.

Hayatımda gördüğüm en güzel yüzü çerçeveleyen uzun teller. Pembe içkisini yudumlarken en seksi dudakları pipetin etrafında büzülmüştü, gümüş tırnakları bardağı tutarken parlıyordu. Kremi bir ten, küçük, eğimli bir burun, bilinmeyen bir renkte gözler çünkü bana bakmıyorlardı. Yanında durduğu kadına bakıyorlardı. Kızıl saçlı kadının siyah-altın rengi sweatshirt'ünün önü açıktı, altındaki dar tişört mükemmel büyüklükteki göğüslerini ve dar belini gösteriyordu; kot pantolonu bacaklarını gösteremeyecek kadar boldu ama eminim bacakları da en az geri kalanı kadar lezzetliydi.

"Görünüşe göre birden fikrini değiştirmişsin. Aferin sana. İkimiz de biliyoruz ki maçtan sonra bastırılmış öfkeyi boşaltmak için seks yapmaktan daha iyi bir şey yoktur." Kolumu dürttü. "Ve seni gözleriyle becerdiğine bakılırsa, bunun zor olacağını sanmıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Bana bakmıyor bile."

Hala arkadaşına bakıyordu, görsel olarak ona ziyafet çektiğimin farkında değildi, bu da bakışlarıma vücudunu yiyip bitirmek için yukarı ve aşağı süpürme özgürlüğü veriyordu.

"Ha? *Senden başka* hiçbir şeye bakmıyor." Durakladı. "Benim gördüğümü sen nasıl görmezsin?"

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, görüşümün beni yanıltmadığından emin olmak için ve yanıltmadığından emin olduğumda, "Kimden bahsediyorsun Landon?" dedim.

Ben ona bakarken gözleri irileşti. "Kimden bahsettiğimi nasıl bilmezsin? Saat üç yönündeki sarışın."

Saat üç yönündeki.

Bakışlarımı tıpkı onun söylediği gibi yapan kısa saçlı sarışını bulana kadar kaydırdım - her santimetrekaremi gözleriyle beceriyordu - ve hemen başka tarafa baktım. "Hayır, dostum. O bana göre değil."

"Birine bakıyordun, resmen ağzının suyu akıyordu. Kimdi o zaman?"

"Eğer birinin peşinden gidecek olsaydım, bu o olurdu." Kızıl saçlıya doğru başımı salladım. "Saat on iki." Bir inilti çıkardım. "Bana daha muhteşem bir kadın gördüğünü söyle... Sana meydan okuyorum."

"Kahretsin. Cehennem kadar ateşli." Daha yakına eğildi. "Bir keresinde kızıl saçlı biriyle birlikteydim, asla unutamayacağım bir geceydi. Demek istediğim, hemen oraya git ve ona bir içki ismarla."

Kıkırdadım. "Eğer oraya gidersem, işler tam da böyle sonuçlanacak - asla unutamayacağım bir gece. Sana söyledim, buradan siktir olup gidiyorum ve otel odama gidiyorum. Yalnız başıma."

Yüzüne bir sırıtiş yayıldı. "Bundan emin misin?" "Eminim."

"Neden ona tekrar bakmıyorsun ve sonra bu sözleri bana tekrarlamıyorsun?"

Saat on iki yönünde bakışlarım yer değiştirdi ve o anda Landon'ın neden bu ikinci bakışı yapmamı istediğini anladım.

Kızıl saçlı sonunda bana bakıyordu.

Ve o *gözler*, kahretsin. Maviliği buradan görebiliyordum. En güzel gülümsemenin bir ipucu ile birlikte.

Alçakgönüllü bir tarzı ve bir kadında arzuladığım ama çoğu kısa saçlı sarışın gibi abartılı ve sinirli olduğu için asla elde edemediğim bir tür yumuşaklığı vardı.

İki kez göz kırptı. Kızıl saçlı kadının bakışları arkadaşına dönmeden önce bana verdiği süre buydu.

Ama lanet olası sikimi sertleştirmek için yeterince uzun bir süreydi. Elim biranı onun beliymiş gibi sıktı. Sanki disk benim elimdeymiş ve ben kaleye giderken mavi çizgiyi yeni geçmişim gibi vücudumdaki ihtiyacı büyütme için.

"Şimdi bana oraya gitmeyeceğini ve en azından onunla konuşmayacağını söylemen için sana meydan okuyorum."

Dişlerimi sıktım. "Benim kelimelerimi kullanmayı bırak, pislik." "Ama aynı fikirde olmadığını fark ettim."

Ciğerlerimi yavaşça doldurdum ve aynı hızla havayı dışarı verdim. "Beni öldürüyorsun, Landon."

"Hayır, kardeşim. Seni kurtarıyorum." "Neyden?"

"Eğer Boston'dan onun tadının nasıl olduğunu öğrenmeden ayrılırsan, kendini asla affetmezsin."

Güldüm.

"Ne, şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" diye üsteledi. "Seni tanıyorum. Birkaç gün sonra DC'ye uçmak için uçağa bindiğimiz anda, hayatının fırsatını nasıl kaçırdığın hakkında sızlanıp duracaksın ve-"

"Evet diyeceğini nereden biliyorsun?"

"Ona bunu yaptırabilecek tek kişi sensin." Başını bana doğru salladı ve bir aptal gibi sırıttı. "Bence tamamen senin olur." Kaşları kalktı. "Bunu bana kanıtlayacak mısın? Yoksa tek başına otel odana dönüp hayatının en büyük hatalarından birini mi yapacaksın?"

TWO

Jolie

L Barın ön kısmına yakın bir yerde durduğumuzda, oda her geçen dakika daha da dolup taşarken göğsümde hafif bir endişe titreşimi vardı. Isırdım Dilimi sert plastiğin ucunda gezdiriyordum.

"Bana neden burada olduğumuzu bir daha söyle," dedim en iyi arkadaşım ve oda arkadaşıma, normalde hiç sipariş etmediğim ama barmen bahsettiğinde kulağa eğlenceli gelen bir kokteyl olan pink lady'yi yudumlarken.

"Çünkü sahte kimliklerimiz arenada işe yaramadı - orada çok katılar -Kampüse dönmeden önce bir içkiye ihtiyacım vardı," dedi Ginger. "Beni bu akşamki maça sürükledin, ben de seni buraya sürükledim."

"Seni tam olarak sürüklemedim." Koyu renk buklelerinden birkaç tutamı avuçladım ve parmaklarımı onların arasında gezdirdim. Arkadaşlığımızdaki uzun süreli şakaya göre onun adı Jolie olmalıydı ve saç rengime bakılırsa benim adım da Ginger olmalıydı. "*Hokey* kelimesi ağzımdan çıktığı anda, sen de dahil olmuşsun."

"Doğru. Beni kandırdın." Birden gözleri kalp gibi oldu. "O terli, sakallı, uçsuz bucaksız kaslara sahip adamların düşüncesi bana her şeyi yapıyor."

Gülümseyerek başımı salladım. "Sana çıkacak bir hokey oyuncusu bulmalıyız. Yani, Boston Üniversitesi'nde onlardan oluşan bir ekibimiz var. Neden

Sana bir erkek arkadaş bulabilmek için hokey partilerine gitmeye başlamıyor muyuz? Ya da iki?"

Bir sporcu okulumuzda üçüncü sınıfa geldiğinde, kampüs dışına taşınma ve diğer takım arkadaşlarıyla birlikte bir evde yaşama eğiliminde olurdu. Ginger ve ben parti sahnesinde yolumuzu bulurduk ama futbol, beyzbol, basketbol, lakros, yüzme veya hokey evinden ziyade neredeyse her zaman bir kardeşlik evinde bulurduk kendimizi.

Homurdandı. "Jolie, bunu hemen değiştirmeli ve sadece hokey partilerine odaklanmalıyız. Yarın gece kızları toplayıp hokey evine gidiyoruz."

"Ama deplasmanda maçları var."

"Sadece benim şansım."

"Merak etme, gelecek hafta sonu evdeler." Kolumu omuzlarına doladım ve yanaklarımızı birbirine bastırdım. "O hayalini gerçekleştireceğiz, söz veriyorum."

Onu bıraktığımda, "En büyük deli gibi görünüyorum, değil mi?" diye cevap verdi. "Ne dedin? Hayır." Kolunu sıktım. "Hokeyi neden sevdiğini anlıyorum.

dostlar, güven bana."

"Demek ki sana da bir tane bulmamız gerekiyor."

Başım o kadar hızlı sallandı ki uzun kızıl saçlarım yüzüme savruldu.

"Kesinlikle hayır."

"Neden?"

Derin bir nefes alırken yanaklarım şişti. "Ben sadece... Bilmiyorum."

"Sen sadece, *ne*?"

Sorusunu düşünürken pipet ağzıma geri döndü. "Dikkatimin dağılmadığı bir dönemdeyim."

"Sen neden bahsediyorsun ki?"

"Zamandan bahsediyorum." Bir sandalyenin arkasına yaslandım. "İhtiyacım olan son şey, zaten neredeyse hiç zamanım yokken daha fazlasını alacak biri. Dersler ve iş arasında boğuluyorum kızım."

Parmağıyla beni işaret etti ve gülümsedi. "Kıçının zaman yaratmaya ihtiyacı var." Ginger'ı herkesten iyi tanıyordum - birinci sınıfın ilk gününden beri oda arkadaşıydık; dolayısıyla bu konuşmanın nereye varacağı nı biliyordum. Bu yüzden, cinin bu konuşmayı biraz daha az acı verici hale getireceğini umarak içkimin geri kalanını emdim ve boşunu masanın önüne koydum.

sandalye.

"Ama bunu gerçekleştirmek için bir günde yeterli saat yok. Zaten boğulduğumu biliyorsun."

Gözlerini başka tarafa çevirdi, sinirlendiğini anlayabiliyordum, ne zaman bir flört hayatım olmadığından bahsetsek böyle oluyordu, ama bakışları geri döndüğünde tüm tavrı değişmiş gibi görünüyordu. Sanki loto onun eline en büyük çeki tutuşturmuştu ve o da bütün sıfırlara aval aval bakıyordu.

"Bakma. Ama, *aman Tanrım*, Beck Weston tam anlamıyla sana bakıyor."

"Beck Weston mı?" Bu ismin açıklamaya ihtiyacı yoktu. Hokey, en eski çocukluk anılarımdan beri hayatımın bir parçasıydı. Ama yine de "Los Angeles Balinaları'nın kaptanı gibi" dedim, çünkü fazladan teyide ihtiyacım vardı.

"Hı-hı."

Kalbim küt küt atıyordu. "Bu gece Boston'ı katleden, beş gollerinden dördünü atan adamdan mı bahsediyoruz?"

"Mmhmm." Gözleri olabildiğince büyümüştü. "Ve o, sanki, *Bakıyorum*, sana bakıyorum. Sadece bakmak değil. Tam anlamıyla bakmaktan bahsediyorum."

Göğsümdeki gerginlik -ne yapacağımı bildiğimden daha fazla işim olduğunda ve eğlence, okul ve işimi nasıl dengeleyeceğimi bulmaya çalıştığımda ve hepsinde sefil bir şekilde başarısız olduğumda ortaya çıkan duygu- mideme taşındı. "Neden?"

Omzumu tuttu ve salladı. "Ne demek neden?"

"Çünkü sen gezegende yürüyen en ateşli şeysin. İşte bu yüzden." "Dur."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun-bekle, sözümü geri alıyorum. Doğru olduğunu bilmiyorsun." Eli hareketsiz kaldı. "Benim hayattaki görevim bir gün bunun doğru olduğunu anlamayı sağlamak."

"Ginger," diye inledim.

"Bu konuda daha sonra kavga edebiliriz. Şu anda önemli olan Beck." Elini yüzünün önünde salladı. "Onunla aynı havayı soluduğumuza bile inanamıyorum. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama o kadar çok fangirl oluyorum ki konuşmadan duramıyorum." Biraz sıçradı. "Ve o hâlâ sana bakıyor, kızım. Onu süzdüğümü fark etmedi bile çünkü sana odaklanmış durumda."

Gerçek şu ki, birçok kez Stanley Kupası kazanmış, ligin en skorler sol kanadı olan Beck Weston'ın bu barda olduğuna ben de inanamıyordum.

Ama benim tepkilerim en iyi arkadaşımınkinden çok daha farklıydı.

"Nerede o?" diye sordum.

"Nerede olduğu önemli değil. Ona bakamazsın. Gözlerini benden ayırmamalı ve sakın davranmalısın."

"Neden? Bir şey olacak değil ya. Birincisi, bakıyor olabilir ama asla ilgilenmez, hele ki bu eyaletteki -ya da New England'daki- herhangi bir kadını kendisiyle seks yapmaya ikna edebilecekken. İkincisi, ilgilense bile -ki tekrar vurgulayayım, bu çok uzak bir ihtimal olurdu- bunu asla yapmazdım. Ben *yatıp* kalkacak bir tip değilim, bunu biliyorsun. Neredeyse tüm konseptte alerjim var."

"Bir saniye bekle. Bana yapmayacağını mı söylüyorsun?" Önce kaşlarını kaldırdı, indirirken de homurdandı. "Kızım, senin kafan mı güzel? Ne dediğin umurumda değil, kesinlikle yapardın."

Beynimi oraya koyamadım bile. Bu fikir o kadar anlaşılmazdı ki. Ama sadece birkaç saniyeliğine bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım - Beck Weston'ın kalın bulutların arasından yavaşça yükselmesi fantezisi.

Sanki güneşin altında dimdik duruyormuşum gibiydi - tüm vücudumu kaplayan ısı seviyesi buydu. Ama bana çarpan sadece kavurucu ışıklardan oluşan bir dalga değildi;

aynı zamanda derin, tüketen bir nabız atışıydı.

Şu anda neler oluyor?

"Haklı olabilirsin." Saldırgan bir şekilde başımı salladım. "Muhtemelen bu şans için ölürdüm."

Sırıttı. "Tam düşündüğüm gibi."

"Bunun bir önemi yok. Eminim bana bakmaktan çoktan sıkılmıştır."

Başımı çevirip anında onunla göz göze geldikten sonra sesim kesildi.

Boston'ın Los Angeles'la oynadığı birçok maça gitmiş olmama rağmen - babamın kendimi bildim bileli kombine bileti vardı ve ben de hep onunla giderdim - Beck'in fotoğraflarını dedikodu sitelerinde ve Celebrity Alerts'te görmüştüm ama ona şahsen hayran olmak çok daha farklı bir şeydi.

Tüm o fotoğraflarda elbette süper yakışıklı bir adamdı.

Ama ondan üç metreden daha az bir mesafede durduğumda -barın tepesinde, Balinalar'ın kalecisinin yanında durduğu yerde- hayatımda gördüğüm en ateşli adam olduğundan kesinlikle emindim.

Kestane kahverengisi saçlarının tepesi uzundu, yanları sakalının başlangıcına kadar traş edilmişti; sakalları gürdü, fazla uzamıştı ve alfa, akli başında olmayan bir şekilde çok seksiydi. Ela gözleri vardı.

Bana odaklanmıştı, ince dudakları, iki yanında damarlar olan kalın bir boynu vardı.

Ve sonra vücudu vardı.

Altı-üç yaşlarında olmalıydı ve ekstra genişti. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, saçları ve altın zinciri görünüyordu ve kumaşın geri kalanı şişkin pazularını ve bir dizi yontulmuş karın kası olduğunu varsaydığım şeyi sarıyordu.

Nefes almayı bıraktığımdan emindim.

Ve düşünmeyi.

Gözlerimi kırdım.

Sonra tekrar göz kırdım, kendime burada, bir barda, Ginger'ın yanında olduğumu ve gelmiş geçmiş en ünlü NHL oyuncularından birine baktığımı hatırlatmak için elimden geleni yaptım.

Bu noktaların her biri kafamda işlenirken -sonuncusu en baskın olanı- bakışlarımı Ginger'a diktim. "Ben... nefes alamıyorum."

"Ben de alamıyorum ve o bana bakmıyor bile."

Düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu. Şu anda, top süren bir basketbol topu gibi zıplıyorlardı. Ve buradan çıkmam gerekiyordu. Bir barın ortasında olmamıza ve etrafımda bolca hava olmasına rağmen klostrofobik hissediyordum. Onun bakışları altında olmak bana kendimi betonlaşmış hissettiriyordu.

"Gidip bir içki daha alacağım," dedim ona. "Ne yapacaksın?"

"Bir içkiye daha ihtiyacım var ve sonra eve gidip Pazartesi günü teslim etmem gereken ödevi bitirmem gerekiyor çünkü yarın bir noktada işe gitmem ve çok geride kalmadan yapılacaklar listesini temizlemem gerekiyor."

"Bebeğim, ateşine bakmam gerekiyor mu?" Elini alnıma koydu. "İyi misin-"

Cümlesini bitirmesine izin vermeden arkamı döndüm ve bara doğru yürüdüm, iki kişinin arasından geçerek bir barmene seslendim.

"Viski ekşi alabilir miyim lütfen? Double olsun ve ekşisi az olsun."

"Bu benim için çok ekşi. Ben viskiyi alayım, benimki de double olsun. Onun içkisini de benim hesabıma yaz."

Yanımdan gelen sesle sırtım kaskatı kesildi. Siparişimi görevliye söylerken insanların yer değiştirdiğini ve değiştiğini hissetmişim.

Barmen yanımda yeni birinin olduğunu hissetti ama bu Beck Weston olamazdı. Durduğu yerden beni barın diğer tarafına kadar takip etmiş olmasına imkân yoktu.

Hızlıca bir göz attım.

Kahretsin.

Bu kesinlikle oydu.

"Merhaba." Ağzımdan çıkmaya cesaret eden tek kelime buydu. Diğerleri dilimin üstünde kilitli kalmış, anahtarı hiçbir yerde bulamamıştım.

Küçük bir kıkırdama çıkardı -duyduğum tüm şarkılardan daha iyi bir sest bu- ve gülümsedi. "Merhaba." Sadece bana bakmıyordu. İçime bakıyordu. Uzun kirpiklerle çevrili o iri ela gözler sanki sadece bakışlarımla birleşmiyor, tüm bedenimi kaplıyordu. "Bir içkiye ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim. Sana içki ısmarlayan kişi olmak istiyorum."

Konuş, Jolie. Kelimelerini kullan.

Daha önce birçok yakışıklı erkekle birlikte oldun ama bu kadar lezzetlisini görmedin. Ama bu önemli olmamalı. Günün sonunda, o sadece başka bir adam.

Kimi kandırıyorum ki? Beck Weston sıradan biri değil.

O adam.

Boğazımı temizledim. "Sence bir içkiye ihtiyacım var mı?"

Dili alt dudağının iç kısmını sıyırdı. "Evet." "Peki bu izlenimi sana ne verdi?"

"Buna önsezi diyebiliriz."

Sesim yumuşaktı, "Satın almak zorunda değilsin. Kendi paramı kendim ödeyebilirim. Ama teklif etmen gerçekten çok hoş."

"İstiyorum." O için için yanan gözlerle bana bakmaya devam etti. "İzin ver."

Kendimi gülümserken ve sonra da başımı sallarken buldum.

Barın kenarına doğru eğildiğinde -sıkıştığımız dar alanda omuzlarımız birbirine yapışmıştı- elini uzattı. "Ben Beck."

"Biliyorum. I ..."

Maça mı gittim? Kariyerin hakkında her şeyi biliyor muyum? En hevesli hokey hayranı ben miyim? Bunların hiçbirini söylemek yerine dudağımı ısırdım ve bakışlarının ağzıma kaymasını izledim.

Benimkini kavrayan eli o kadar büyüktü ki, birden kendimi çocuk gibi hissettim. "Ben Jolie."

Beni daha sıkı kavradığında vücudum tepki verdi. Bu sadece basit bir el sıkışması değildi. Beni ateşe veriyordu ve kibrit yerine alev makinesi kullanıyordu.

"Jolie... bu farklı. Bunu sevdim."

Boğazım düğümlenmek üzereydi. "Bana 'Jolene' adını vermişler. Biliyorsun, Dolly Parton şarkısı. Sözleri annemle babamın tanışma şekline ya da aşk hikâyelerine pek uymuyor ama dans ettikleri ilk şarkı olduğu için onlar için anlamlı."

Neden kilitlenmişken kelime kusma moduna geçmişim? Ginger gibi konuşmaya başlamışım ve bu dünyada hiç kimse en iyi arkadaşım kadar çok konuşamazdı.

"Jolene senin gerçek adın o zaman?"

Başımı salladım, parmaklarım onunkilerden ayrıldı ve hemen iki elimi birleştirdim. "Ruh halime ve kiminle tanıştığıma bağlı olarak kısaltıyorum. Ama arkadaşlarım bana Jolie der."

"Jolie, şu anda ruh halin nasıl?"

Güldüm. Başka nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

"Sanırım beni de o arkadaş grubunun bir parçası olarak görüyorsun," diye devam etti. Bir yanıt beklerken yüzüm kızardı.

"Bir viski ekşi, hafif ekşi," dedi barmen, önüme bir bardak koyarak beni cevap vermekten kurtardı. "Ve sadece viski." Beck'in önüne de bir bardak kondu.

Parmaklarımı çözdüm ve soğuk bardağın etrafına sardım. "Teşekkür ederim," dedim barmene. "Ben de teşekkür ederim," diye seslendim Beck'e. Hâlâ ona bakıyordum ve ekledim: "Bu bardaki onca insan arasından neden *bana* içki ısmarlamak istediğini söyle."

Bir kahkaha daha attı. "Neden... şey, iki nedeni var. Birincisi, bu bana seninle konuşma şansı veriyor. Seni görür görmez tek düşünebildiğim buydu. Bu muhteşem kızıyla sohbet etmeyi ne kadar çok istiyordum." Bakışları yavaşça yüzümden aşağı indi.

Hâlâ nefes alamadığım ve vücudum karıncalanma kasırgasına döndüğü için, bir elimi içkimden kaldırdım ve bu enerjinin bir kısmını bırakabilmeyi umarak bir tutam saçı kavradım.

Ama o bana baktıkça, enerji daha da artıyordu.

Serbest bırakma yoktu.

Sadece en amansız zonklamanın sürekli artışı vardı. "Peki ya ikincisi?" diye sordum.

Dişleri, yaladığı dudağını ısıırıyordu. "Bu gece çok büyük bir kayıp yaşadınız. Biraz içkinin acıyı hafifletebileceğini düşündüm." Bardağını benimkiyle tokuşturdu.

"Yalan söylemeyeceğim, bu gece gerçekten çok zordu." Nefes verdim. "Maç t a y d ı m."

"Anlamıştım."

"Nasıl anladın?"

Bakışları tekrar hareketlendi, bu sefer önümdeydi. "Takımının sweatshirt'ünü giyiyorsun."

"Ah. Doğru."

Ben konuşurken gözlerinin benimkilerle buluşacağını sanmıştım ama buluşmadı. Vücudumda kaldılar ve yavaş yavaş kalktıklarında içime çektiğimi hissettim.

"Jolie, Boston taraftarı olmanı sana karşı kullanmayacağım."

"Los Angeles'ta oynadığın için seni suçlamayacağım." Boston aksanım yoktu. Son yirmi yılımı bir şekilde tüm R'leri doğru telaffuz ederek geçirmiştim ama cevabım için doğma büyüme Bostonlu olan annemin söyleyişini taklit ettim.

"Çok komiksin." Gülümsedi ve sakalını çevreleyen kılları aşağı doğru itti. "Rolüne mükemmel uyuyor ve öyle görünüyorsun."

"Tüm hayatımı burada geçirdim. Üniversite için bile kaldım. Şehrimi herkesten daha iyi tanıyorum."

Tabii ki burada kalmamın nedenleri vardı ama hiçbirini onunla konuşmayacaktım.

"Hangi okula gittin?"

"Şu anda nereye gittiğimi mi soruyorsun?"

Kaşları kalktı ve içkisini de yanına alarak bardan geriye doğru eğildi. "Hâlâ üniversitede misin?"

"BU'da ikinci sınıf öğrencisiyim."

"Tanrım." Durakladı. "Kaç yaşındasın, on dokuz mu?"

"Yirmi."

"Genç olduğunu tahmin etmiştim. *Bu kadar* genç olduğunu düşünmemiştim." "Yaşlı bir ruha sahip genç bir kalp."

Bakışları daraldı. "Bunu hissediyorum."

Konuşmamızın sonuna geldiğimize emin olduğumdan -bu adamın benimle konuşmaya devam etmek istemesinin hiçbir yolu yoktu- bardağı havada salladım. "İçki için tekrar teşekkürler."

Barın tıka basa dolu olduğu düşünöldüğünde, bulunduğumuz bölüm oldukça cazipti, bu yüzden geri çekildim, Ginger'a doğru yürüdüm, onunla göz göze geldim ve bu bana büyük bir sırtış kazandırdı. Ama ona doğru yolu yarılamiştım ki birinin beni takip ettiğini hissettim ve arkamı döndüm. Beck sadece birkaç adım ötemdeydi ve bu sefer bakışları neredeyse kışımın hizasındaydı.

"Ne yapıyorsun Beck?" Gözleri yükselirken ona odaklandım, yanaklarım tepki olarak ısındı.

"Şu anda ne yapıyorum? Ya da ne yapmak istiyorum?" "Şu anda."

"Seni bir disk gibi kovalıyorum." Güldüm.

"Neden?"

"Çünkü daha fazlasını istiyorum." "Neyin?"

"Senden."

Beni çok sert sarsan bir cevap. "Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bana söylediklerin, ki sadece birazcıktı, lanet bir alaydan başka bir şey değil. Bu yüzden daha fazlasını istediğimi söylüyorum. Adın, nereden esinlendiğin, yaşı, doğum yerin, üniversiten, bunlar yeterli değil Jolie."

İçkiyi dudaklarıma götürdüm, elim sabit değildi, bu yüzden diğer elimi de ekledim. "Bunu çok komik buluyorum."

"Öyle mi?"

"Bu bar kadınlarla dolu-"

"Ve hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Seni görmeden önce planım biramı bitirip gitmekti. Sen bunu değıştirdin. Sana söyledim, gözlerim sana takılır takılmaz tek istediğim seninle konuşmaktı."

Duyduklarımın tek kelimesine bile inanamıyordum. Yalan söylediğine değil ama bunları bana söylediğine.

Ne kadar akıl almaz olursa olsun, o konuştuğça ben de ona daha uzun süre bakabiliyordum ve bu daha çok istediğim bir şeydi.

"Pekâlâ Beck. Ne bilmek istiyorsun?"

Bir kolunu göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana her şeyi anlatacak mısın?"

"Soruları memnuniyetle karşılayacağım. Cevap verip vermeyeceğim mi? Bu tartışmaya açık."

Gülümserken biraz hava üfledi. "Bekâr mısın?"

"Vay canına." Etrafımıza bir göz attım. İnsanlar çok hızlı hareket ediyordu; kimse bizi dinlemiyor, hatta dikkat bile etmiyordu. "Hemen içeri giriyorsun..."

"Eğer doğrudan içeri girecek olsaydım, ellerim vücudunda, dudaklarım da dudaklarında olurdu. Bu bir sohbetten başka bir şey değil."

Daha önce hiç yaşamadığım türden bir çekiciliği vardı.

Yutkunmaya çalıştım. "Bekârlığın ötesindeyim."

"Sanki farklı seviyeler varmış gibi konuşuyorsun."

"Çıkma arzusu var ama bu konuda hiçbir şey yapmamak var." Bir parmağımı kaldırarak bunun birinci seviye olduğunu işaret ettim. "Aktif olarak birilerini aramak var." İkinci bir parmak ekledim. "Ve çıkmakla ilgili hiçbir şey istememek var." Üçüncü bir parmak daha ekledim ve bir demeti havada salladım. "Ben *flört etmekle ilgili hiçbir şey istememe* aşamasındayım."

"Neden?"

İçimi çektim. Bu konu yine çirkin yüzünü gösteriyordu, ama bu sefer beni en gergin enerjiyle dolduran bir izleyici kitlesinin önündeydi. "Zaman."

"Zamanının çoğunu yollarda geçiren biri olarak, seni takdir edebilirim. duruş."

"Bekar mısın?"

"Ötesinde." Göz kırptı.

"Zaman yüzünden mi?"

"Zaman bir faktör, evet. Seyahat de başka bir etken." Dudaklarını birbirine sürttü ve onları serbest bıraktığında, ilk başta düşündüğüm kadar ince değillerdi. Hâlâ küçüktüler ama biraz daha çevreliydi. "Ayrıca, henüz kendimi adamak istediğim birini bulamadım."

"Anlıyorum. Eylül'deki sezon öncesinden Nisan'a kadar haftada birden fazla maçın var ve sonra playofflar başlıyor. Bu kısa bir boş zaman aralığı demek."

Yavaşça başını salladı. "Hokeyi bilir misin?"

"Ben onu izleyerek büyüdüm. Babamın sezonluk biletleri vardı. Eğer iş için seyahat etmiyorsa, hiçbir iç saha maçını kaçırmazdık." Sessizleştım. "Kim olduğunu böyle anladım."

"Boston'dan geldiğini düşünürsek, benimle dövüşmek istememene şaşırdım."

Güldüm ve bir anlığına gevşemek çok iyi geldi. "Bir hokey hayranı olarak yeteneğine hayranım. Sıkı bir Boston taraftarı olarak... diyelim ki, ince buz üzerinde kayıyorsun."

Dili üst dudağının ortasına dokunarak bıyığının etrafındaki kılların kenarını çizdi. "Ne kadar ince?"

Bir içki daha aldım. "Neden soruyorsun?"

Bir adım daha yaklaştı ve kokusundan bir nefes aldım. Bir karışımdı; muhtemelen maçtan sonra aldığı duşun kokusu ve bir tutam baharatlı bir şey, en mükemmel kolonya gibi.

"Dürüst olabilir miyim?" diye sordu. "Evet."

"Ne kadar dürüst, Jolie?"

"En kötü ne olabilir ki? Çekip gider miyim? Seninle bir daha hiç konuşmamak mı?" Zaten birkaç dakika içinde ayrılacağımızı varsaydığım için omuz silktim. "Dene beni."

Öne doğru uzandı ve yüzümü avuçlayacağını sandım ama sadece dudağımdaki bir tutam saçı oynatıyordu.

Ama yine de... o dokunuş. Elektrik gibiydi.

Eli gittikten sonra bile bunu hissedebiliyordum.

"Üç geceliğine buradayım, sonra takım bir sonraki maçımız için DC'ye uçacak. O üç geceyi seninle geçirmek istiyorum."

Gözlerim irileşti. "Sen... ne?"

"Sana dürüst olacağımı söylemiştim."

Vücudumda olup bitenleri kontrol edemiyordum. Bu noktada hissettiğim duygu tarif edilemezdi.

"Ne istediğini tam olarak tanımla. Seni doğru anladığımdan emin olmak istiyorum."

"Bana Boston'ı göstermeni istiyorum. Bana kendi yönteminle göster. Buralı olan, şehrin sırlarını bilen biri. Bir aceminin bilemeyeceği sırları."

Karnımı tuttum, içim dışıma çıkmasın diye kolumu sıkıca karnıma bastırdım. "Seni en iyi arkadaşım Ginger'la kart geçmediği için gittiğimiz batakhaneye götürmemi istediğini mi söylüyorsun? Ve Beacon Hill'deki ufuk çizgisini en iyi gören manzaraya? Ve Cambridge'deki en sevdiğim koşu yoluna, çünkü Charles Nehri'nin yanında olmayı seviyorum?"

"Evet."

Güldüm, gerçekten güldüm. "Sen Beck Weston'sın. NHL'deki en ünlü oyuncusun ve şu anda bu şehrin en sevilmeyen adamısın."

Boston." Özü dileyerek yüzümü buruşturdum. "Seni öylece her yere götürebileceğimi mi sanıyorsun? Sen ünlü birisin. Kalabalık çekeceksin."

"Buraya hiç gelmedim."

"Çünkü herkes seni göremeyecek kadar sarhoş. Ama fark edileceksin, güven bana."

Gülümsedi. "Beyzbol şapkam var."

Başımı salladım, buna bir anlam vermeye çalışıyordum. "Boston turu, t a m a m . Bu üç gecelik gezi başka neleri içeriyor?"

"Benimle kalmanı istiyorum. Otel odamda. Tüm zaman boyunca."

Bakışlarından kurtulmak için başımı çevirdim. "Tek istediğin bu mu?" diyecek cesareti bulduğumda Senin yatağında uyumamı mı?" diyecek cesareti bulduğumda, sonunda ona baktım.

Kıkırdaması derindi. "Hayır." Başının arkasını kavradı. "O zaman ne?"

Bakışları tekrar vücuduma daldı. "Boston'ı senin üzerinden sikmek istiyorum."

THREE

Beck

"*I Boston'ı senin üzerinden sikmek istiyorum.*"

Bu sözler Jolie ve benim aramda bir olta ipinde sallanıyormuş gibi asılı kaldı. Ve ben onun cevap vermesini beklerken.

Düşüncelerinin farklı aşamalarını görebiliyordum.

Beni Boston'da gezdirmesini istememden duyduğu eğlence. Önümüzdeki üç geceyi yatağında geçirme arzusu. Onu becermek istediğimi açıkça söylediğim için yaşadığı şok.

Viskimi bitirdim ve dudaklarımdaki ıslaklığı yaladıktan sonra sessizliği şu sözlerle bozdum: "Sana söyledim, zaman benim sahip olmadığım bir şey. Bu nedenle, istediğim şeyin peşinden gitmeye gelince hiç boşa harcamıyorum. Ve şu anda istediğim şey sensin."

"Ben..." Bu kelimeyi sanki inanmıyormuş gibi söyledi.

Alçakgönüllü tarzı ve yumuşaklığı bu noktada devreye giriyor, onu daha önce birlikte olduğum diğer kadınların çoğuyla birlikte beni gözleriyle beceren kısa saçlı sarışından farklı kılıyordu.

Jolie'nin ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama başkente giden uçağıma bindiğimde öğrenecekti.

Çünkü ona söylemeye niyetliydim.

"Evet." Gözlerine odaklandım, yavaşça dudaklarına doğru baktım. "Sen."

Kendimi ona dokunmaktan alıkoyamadım. Eğer bunu istemiyorsa, tek yapması gereken uzaklaşmaktı. Ama boş bardağımı masaya bırakıp parmaklarımı ensesine doladığımda ve yüzünü yukarı kaldırdığımda bunu yapmadı. Onun yerine bana doğru eğildi.

"Bekârlığın ötesindeyiz. Ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyoruz -sen okuldasin, ben de yaşamak için seyahat ediyorum- yani her şey burada başlıyor ve burada bitiyor." Aramızda çok az yer bırakarak bir adım daha yaklaştım. "Ama ben buradayken ve antrenmanda olmadığım zamanlarda, bana bu şehri neden sevdiğini göstermeni istiyorum. Ve geceleri, akşamları senin içinde geçirmek istiyorum. Seni tadarak. Seni yiyip bitirmek." "Asıl soru, bu zamanı benimle geçirmek istiyor musun?" demeden önce bunu düşünmesine izin verdim.

Düşünceleri sakınlaşmemeşti. Onları gözlerinde hâlâ gün gibi net görebiliyordum. Bana bakarken gözleri zar zor kırışıyordu.

"I ..." Dudakları ayrık kaldı, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Ne dedin, Jolie?"

"Bunu istiyorum" diye cevap verene kadar tam bir dakika geçtiğine yemin edebilirim.

"O zaman buradan defolup gidelim."

Elini göğsüme koydu. "Ginger'a gittiğimi söylemem gerekiyor. Bana bir saniye ver."

"Hesabımı kapatmam gerekiyor. Benimle barda buluş."

Elim boynundan çekildi ve arkadaşının yanına gidişini izledim, o mükemmel kalçanın tam görüntüsünü alarak. İki karşılıklı konuşurken ben bara gittim, barmenin dikkatini çekip hesabı istedim ve fişi bana verdiğinde altını imzaladım.

Arkamı döndüğümde Jolie arkamdaydı. "Hazır," dedi.

Vücutlarımızı birbirine yaklaştırdım. "Araban yok, değil mi?"

Güldü. "Şehirde yaşıyorum. Gittiğim her yere toplu taşıma araçlarıyla gidiyorum." "Evet, anladım."

Telefonumu çıkardım, konumların doğru olduğundan emin olmak için ekrana birkaç kez bastım ve "İki dakika içinde bir araba burada olacak" dedim.

Cep telefonumu cebime sokarken onu elinden tutup dışarı çıkardım, soğuk kış havası anında titremesine neden oldu. Ona sarıldım

eşofmanının fermuarını çekerken kolumu ona doladım.

Kolunu çekiştirdim, siyah ve altın renklerini son kez görmeyi umarak gözlerimi deviriyordum. "Bunu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"Takımımın tişörtü olduğu için mi?"

"Evet, o yüzden. Ve çünkü seni gerçekten çıplak istiyorum."

Gözleri büyüdü ve onu önüme doğru çekti, ellerim yüzüne gitti.

Konuşmadan önce birkaç saniye ona baktım. "Bunu söylediğimi duyduğunu şaşırdın, değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Neden mi?" Sesi tereddütlü geliyordu. "Beck, ben gerçekten de var olan en basit kızım. Derse giderim, çalışırım, ders çalışırım, barlara giderim ve zamanım elverdiğince arkadaşlarımla parti yaparım. Önümüzdeki üç geceyi neden benimle geçirmek istediğin konusunda hiçbir fikrim yok."

Yumuşaklık artıyordu - sertleşmiyordu, ama her yönüne yayılıyordu. Tüm bunlar sikimi daha da sertleştirdi çünkü benim için güzelliğinin farkında olmayan bir kadından daha ateşli bir şey yoktu.

"Benim gördüğümü görmüyorsun..."

Fısıldadım. "Hiç de değil."

"Ne kadar muhteşem olduğunu haykırmayan tek bir parçan bile yok." Ellerimi kızıl buklelerden oluşan vahşi ağna daldırdım. "Bu saçtan başlayarak, yüzün-"

"Tüm çocukluğum boyunca bu saçlara sahip olduğum için alay konusu oldum. Sınıfımdaki sarışın ve esmerler gibi hissedebilmek için saçımı boyamalarına izin vermeleri için aileme yalvardım - saç rengim onları benimki gibi öne çıkarmıyordu. Ama ailem asla izin vermedi, kırmızıyı sevmem gerektiğini düşünüyorlardı. Bu yüzden yıllar boyunca bitmek bilmeyen zorbalıklara katlandım."

Tutuşumu sıkılaştırdım. "Ve şimdi aynı kadınlar seninki gibi saçlara sahip olmak için cinayet işliyorlar."

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Kim bilir?"

"Peki ya yüzün? Sana benzemedikleri için ne kadar kıskandıkları dışında kimsenin bu konuda söyleyecek bir şeyi olduğunu söyleyemezsin."

"Dokuzuncu sınıftayken, okula yanağımda barbekü sosu ile geldiğim için bir sınıf arkadaşım tarafından çağırıldım. Bir gece önceki akşam yemeğinden kaldığını ve benim sabahları duş almayan pis bir çocuk olduğumu düşündü."

-Ya da hiç. Ama annem çok iyi barbekü pirzola yapardı, kahvaltıda biraz yedim ve ağzımı silerken bir noktayı kaçırdım." Titreyen bir nefes verdi. "O noktadan sonra yüzüm kimsenin ilgisini çekmez oldu. Hiç yıkanmayan pis bir çocuk oldum."

O kadar sevimliydi ki.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Eğildim, dudaklarım onunkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Bunu duymak seni daha çok istememe neden oluyor."

Gözleri kısıldı. "Bana gerçek anlardan korkmayan bir adam olduğunu mu söylüyorsun?" Biraz hava aldığını hissettim. "Çünkü bu seni tek boynuzlu at yapar."

"Neden gerçek anların beni rahatsız edeceğini düşündün ki?"

Omuz silkti. "Sen Beck Weston'sın."

"Ve?"

"Bilmiyorum... tekrar ediyorum, sen Beck Weston'sın."

"Ve sen benim sadece mükemmeli arayan bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?" Başımı salladım. "Kahretsin, hiç de öyle değilim, Jolie. Beni dinle. Hepimizin gerçek anları vardır. Özellikle de sporcuların. Mikroskop altındayız ve en savunmasız deneyimlerimizden bazıları kameraya yakalanıyor ve internetin her yerinde patlıyor."

"Geçen hafta patlayan, seni buzda gerinirken gösteren meme gibi mi?" Gülümsedi.

Islıkla biraz hava çıkardım. "Bunun gibi, evet."

"Kadınların o meme yüzünden öldüğünü biliyorsun, değil mi?" "Ben de öyle duydum."

Sanki bana daha iyi bakmak istiyormuş gibi yüzünü geri çekti. "Bu sayede kaç yüz bin yeni takipçi kazandın?"

"Bilemem. Sosyal medyayı ben yönetmiyorum. O uygulamalardan uzak duruyorum. Biri bana bir şey söylemek istiyorsa, gelip yüzüme söyleyebilir. Yorumlarını görmeme gerek yok; telefon ya da bilgisayar gibi bir koruma kalkanı arkasında olmadıkları sürece bunları dile getirmeye cesaret edemezler."

"Yorumlar kötü değildi - en azından benim gördüklerim. Aslında tam tersiydi. Yaptığın o tek hareket binlerce ve binlerce kadını tahrik etti." Kıkırdadı.

"Bazılarının bunu seksi bulabileceğini anlıyorum. Esnediğimde buzu becermeye çalışıyormuşum gibi görünüyor. Ama o kadınların görmediği ya da anlamadığı şey

Kalçalarımızda ve kasıklarımızda hissettiğimiz acı ve bu esnemelerin nasıl gerekli olduğu - ve sevişiyor gibi görünürken aslında ne kadar kötü acıdığını inleyerek anlatıyoruz."

Omuzlarını kaldırdı. "Sanırım bunu bankta kusmaktan, mağarada yarasa görmekten ya da bir konferans sırasında yanağınıza şüpheli bir kırıntı bulaşmasından daha çok tercih ederim. Bunlar ürpertici durumlar."

"Ama bu gibi durumlar da yaşandı, söz veriyorum. Sadece pek duyulmadılar."

Ve onunki de okuldayken olmuştu, zorbalık kafasının içinde kalmasına neden oluyordu, düşünceleri onu yiyip bitiriyordu.

Kız kardeşim Eden da tamamen farklı nedenlerle aynı durumdaydı.

"Bana bir şey söyle, Jolie. Beni gerinirken izlerken tahrik olan kadınlardan biri miydin?"

Yüzü anında kızardı.

Ağzımı onunkine yaklaştırdım ama onu öpmedim. "Cevap ver bana."

"Evet, öyleydim."

Kıkırdadım. "O memi gördüğünde ne düşündün?" Utangaçlığı ortaya çıkıyordu. Masumiyeti.

Bunu sevdim.

"Herkesin düşündüğü aynı şeyi..." Jenerik.

Onun kelimelerini

kullanmasına ihtiyacım vardı.

"Hangisiydi?" Bastırdım.

Bana bakarken dudağını ısırdı. "Sen bunu yaparken altında olmanın nasıl bir his olduğunu."

Gülümsedim. "Öğrenmek üzeresin." Başımı kaldırıma doğru çevirdim ve cipin yanaştığını gördüm. "Ama alacağın tek cevap bu değil. Bu üç geceden sonra vücudumun neler yapabileceğini öğreneceksin." Şimdi yanlarında olan parmaklarım kaburgalarının üst kısmına doğru uzandı, sırtı dokunuşumla kamburlaştı. "Ve vücudunu nasıl hissettireceğimi ve sana çılgılık attıracağım tüm farklı yolları - buzla sevişmenin çok ötesine geçecek yollar."

Göğsü yükseldi.

"Buna hazır mısın?"

Başını salladı. "Evet."

"Emin misin?"

Göğsü inmedi, bu da nefesini tuttuğunu gösteriyordu. "Beck, ben çok hazırım."

"Güzel. Araba geldi."

Elim sırtının alt kısmına gitti ve onu arabamıza doğru yürüttüm, kapıyı açtım, ben arkasından binmeden önce o tırmandı.

Arka koltuğun diğer tarafına doğru ilerlerken onu durdurdum ve uzakta kalmaması için ortasına yerleştirdim. "Seni yakınımda istiyorum."

Sürücü otelime doğru yola çıkarken kolumu omuzlarına doladım.

"Şehrin hangi bölgesinde kalıyorsun?"

Telefonumu çıkardım ve ona otelin adının listelendiği ekranı gösterdim. "Bu hangisiyse artık."

"Güzelmiş."

"Burayı biliyor musun?"

Yüzünün sadece geçen arabalar ve sokak lambaları tarafından aydınlatılan rastgele kısımlarını değil, daha fazlasını görebilmeyi diledim.

"Elbette. Buradaki en güzel otellerden biri. Arenaya da yakın. Oraya yürüyerek gidebilirsin."

"Bu öğleden sonra giriş yaptıktan sonra yaptık. Her sabah antrenman için oraya gideceğim."

Buranın havasını o kadar güzel kokutuyordu ki.

"Söylesene, otel şehrin en sevdiğin bölgesinde mi?" "Hayır.

Benim favorim Güney Boston."

"Neden?"

Omuz silkti. "Su manzarası, çılgın gece hayatı ve yapmak isteyeceğin her şeyin harika bir karışımı ile tam bir ortam." Bir an sessiz kaldı. "Pratik yapmadan birkaç gün geçiremiyor olman çok kötü."

Kıkırdadım. "Vücudum buna bayılırdı. Ama sezon ortasında Koç bunun olmasına asla izin vermez. O yüzden burada olduğumuz her gün Boston'ın sahasını ve ağırlık salonunu kullanacağız ve onların programına göre çalışacağız."

Görebildiğim tek şey -ve kafayı taktığım şey- gülümsemesiydi.

"Eminim Boston buna bayılacaktır. Düşman kendi topraklarında -Bahse girerim daha fazlasını istemiyorlardır."

"Tesisimizi daha önce de diğer takımlarla paylaştık. Yazılı olmayan kuralları biliyoruz. Saygılı olacağız."

"Bunun bir önemi olacak mı?" Vücudunu daha çok bana doğru çevirdi. "Siz hokey oyuncularını kavga etmek için yaşırsınız. İster buzda ister buz dışında."

Kolumu omuzlarından beline doğru indirdim. "Kavgalar bizi bulur."

Güldü. "Doğru."

"Bulurlar."

"Buraya beş dakikadan daha kısa bir mesafede büyüdüm. Hokey oynayan erkek arkadaşlarımdan çoğu New England'ın öfkesine kapılmış asabi tiplerdi. Nasıl düşündüklerini, nasıl tepki verdiklerini ve onları neyin kızdığını bilirim. Tartışmalarla karşılaşmazlar. Onları hoş karşılarlar. Basmakalıp konuşmuyorum ama basmakalıp konuşuyorum. Hokeyin bir tipi vardır ve itaatkâr, çatışmaya girmeyen ve rahat tipler bu değildir." Durakladı. "Tabii bana Batı Yakası'nın Doğu Yakası'ndan farklı olduğunu söylemeyeceksen?"

Bu konuşmadan muhtemelen onun fark ettiğinden daha fazla keyif alarak yanlarını aşağı yukarı ovuşturdum. "Bence her iki kıyı da eşit derecede öfkeli."

"Tam düşündüğüm gibi." Göğsüme dokundu. "Oradan mı geliyorsun? Batı Yakası mı?"

"LOS

ANGELES."

"Vay canına, evinde oynamak ve ailene yakın olmak güzel olmalı - eğer ailen hâlâ orada yaşıyorsa."

Benim ailem.

Onlar da benim hokey dünyasında olduğum kadar yemek dünyasında tanınıyorlardı. Konuştuğum insanların çoğu beni iki yönden de tanıyordu. Bir sonraki restoranımızın nerede açılacağı ya da yeni mutfaklara girmeyi düşünüp düşünmediğimiz konusunda beni sıkıştırmayan, hatta takım arkadaşlarımdan kirli çamaşırlarını sormayan biriyle konuşmak ferahlatıcıydı. Asla.

Belki de Jolie ailemin ve benim yüzlerce restoran ve birkaç kulüpten oluşan The Weston Group'un sahibi olduğumuzu biliyordu ama bu onun için önemli değildi. Ya da belki de hiçbir fikri yoktu.

Her iki durumda da, bunu sevdim.

"Tüm ailem -dört kardeşim ve annemle babam- Los Angeles'ta yaşıyor."

"Bir saniye bekle." Eli omzuma gitti. "Dört kardeşin var. kardeşler?"

Güldüm. "Üç erkek ve bir kız kardeş."

"Vay be." Parmaklarını sıktı. "Böyle söylüyorum çünkü ben tek çocuğum. Dört kardeşle büyümeyi düşünmek bana tamamen çılgınca geliyor."

"Tek çocuk olmak da öyle. O sessizlik nasıl bir şeydi?"

Vücudu önceki pozisyonuna döndü, sırtı koltuk minderine yaslandı. "Bana düşünmek için çok zaman verdi."

"Tahmin edebiliyorum."

"Çok gürültülü bir evde yaşamak nasıl bir şeydi?"

Belini okşayan parmaklarımı susturdum. "Bana düşünmek için çok az zaman veriyordu."

"Ha! Maçlarınıza geliyorlar mı?" "İç saha maçlarıma çoğuna, evet."

"Seni desteklemek için orada olmalarına bayılıyorum."

SUV otelin dışında durdu. Kapıyı açtım, önce ben indim ve Jolie'nin yere inmesine yardım ettim. Şoföre teşekkür edip kapıyı kapattım ve onu girişe doğru yürüttüm.

"Seni şimdiden uyarıyorum, eğer takım arkadaşlarımdan biriyle karşılaşsak, bir yorum yapacağım. Kendilerine engel olamıyorlar. Biz söyleyecek çok fazla şeyi olan bir grup uygunsuz piçiz."

Gülümsedi, otelin çıkıntısının ışıkları dişlerinin parlaklığını, gözlerinin açık mavisini ve yanaklarındaki kızarıklığı görmemi sağlıyordu. "Eğer böyle bir şey olursa, içten içe ölmemeye çalışacağım."

"Bunu yapma. Benim takımımın ilişkisi yüzde elli hokey, yüzde elli birbiriyle dalga geçmek. Benimle uğraşacaklar, seninle değil."

Kapıcı bizim için lobinin kapısını açarken elim onun belinden ayrılıp parmaklarını buldu. İçeri girdik ve hemen asansöre yöneldik. Düğmeye bastım ve beklerken onun geniş alana bakışını izledim.

"Önümüzdeki üç gece boyunca evimde olacağım, bu çılgınlık. Hiç düşünmemiştim..." Sesi uzaklaşırken bakışları benimkilere kilitlendi. "Bu çanta dışında yanımda hiçbir şey olmadığını biliyorsun." Küçük çantanın sarktığı bileğini kaldırdı. "Diş fırçası yok. Kıyafet değişikliği yok. Hiçbir şey yok."

"Neye ihtiyacın varsa, otele teslim ettiririm."

Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdik, en üst katın düğmesine bastım.

"Kıyafetler de mi?" diye sordu.

Onu arkaya doğru götürdüm ve asansöre yasladım. Kollarımı kaldırdım ve ellerimi aynalı duvarın başının üzerindeki bir noktasına bastırdım. Bu da Jolie'nin tam ortasında olduğu bir kafes oluşturdu.

"Hiç giymemeni tercih ederim."

Kaşları kalktı. "Seninle olduğum süre boyunca mı?" "Evet."

"Peki ya seni Boston'da gezdirdiğim zaman? O zaman da çıplak olmamı ister misin?" Gülümsedi.

Yüzüm boynuna gitti. Yaşı göz önüne alındığında, hafif, meyveli, hatta ekstra tatlı bir koku bekliyordum.

Benim için hiçbir şey ifade etmeyen kokular.

Ama teninden soluduğum şey vanilya ve amberle dolu seksi bir aromaydı. Ondan bir nefes daha alırken gözlerim kapandı ve yeterli olduğunu hissettiğimde -yeterli olmaya yakın bile olmasa da- dudaklarımı onunkilerin önüne yerleştirdim. Bu yeni pozisyon onun hızlı bir şekilde hava almasına neden oldu.

"Dışarı çıktığımızda çıplak, hayır. Bana ait olanı paylaşmam - ve önümüzdeki birkaç gün boyunca sen de öyle olacaksın."

"Senin. *Huh*." Dilini üst dişlerinin iç kısmına sürttü. "Bu, kıyafet almak için yurduma uğrayacağımız anlamına mı geliyor?"

"Senin yurdun," diye yineledim. Yedi yıllık bir yaş farkı sonsuzluk sayılmazdı ama yirmi ile şu an arasında yaşadığım hayatı düşünürsem öyleydi. Yine de, yirmi yaşında biri mi? Aman *Tanrım*. "Kıyafete ihtiyacın olursa onları da getiririm. Ben seninleyken hiçbir şey istemeyecek ya da hiçbir şeye ihtiyaç duymayacaksın, sana söz veriyorum."

"Sana inanıyorum."

Elim boynuna gitti ve yüzünü bana doğru eğdim. "Bana sadece bir söz vermen gerekiyor."

"Ne?"

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Önümüzdeki üç gece boyunca hiçbir şeyi içinde tutmayacaksın. Eğer bir şey istiyorsan, söyle. Bir şeye ihtiyacın varsa söyle. Çılgılık atmak istiyorsan, atmanı istiyorum."

Başparmağım hâlâ dudaklarındayken dudakları aralandı. "Eğer bir şey istiyorsam..." "Diyelim ki... eğer sen banyo yaparken amını yalamamı istiyorsan

Duş. Aletimden şampanya içmenin tadını merak ediyorsan. İnemelerini tutamayacak kadar sert boşalıyorsan ama yan odadaki birinin seni duyacağından endişeleniyorsan, işte bahsettiğim türden şeyler bunlar. Hiçbir şeyi geri tutma."

"Tanrım, çok pissin."

Küçük bir inilti çıkardım. "Bu bir söz mü?"

Başını salladı. "Evet."

"Şimdi öp beni."

Gerçek bir öpücük için içeri girmeden önce aramızdaki mesafeyi kapatmasını, dudaklarını dudaklarıma değdirmesini bekledim. Ve bunu yaptığında, dilimi içeri kaydardım, bana hafifçe verdiği şeyi derinleştirdim ve bu merak ettiğim her soruyu doğruladı - tadı nasıl olacak, ağzı nasıl hissedecek ve dilim onunlike dokunduğu anda nasıl tepki verecekti.

Onu yutarken vücudu tamamen gevşedi ve ağırlığını aynalı duvara yasladım. Tadı düşündüğümde daha da inanılmazdı, hissi tam aradığım gibiydi, yumuşaklığı masumiyet seviyesine ulaşıyordu.

Ama öğrendiğim her şey -dudaklarını nasıl hareket ettireceğini bilmesi ama fazla deneyimli görünmemesi gibi- bana onun asla kontrolü ele almayacağını söylüyordu.

Bu benim sorumluluğumda olacaktı.

Ve ben de tam bunu istiyordum.

Arkamızdaki kapılar açıldığında geri çekildim, benim katıma ulaştığımızı gösteren sessiz bir ding sesi duyuldu ve göz kapakları yavaşça kalktı, eli hemen dudaklarına gitti.

Onları silmek için değil.

Daha çok az önce olanlara inanamıyormuş gibiydi.

"Benimle gel." Diğer eline uzandım ve onu asansörden çıkarıp koridorun sonundaki süitime götürdüm. Plastik anahtar kartını okuyucunun önünde salladım, arkasına geçmeden önce girmesine izin verdim, kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çevirdim. "Bu yeterli değildi."

Elleri omuzlarıma gitti. "Öpüşmemiz mi?"

"Senin tadın, daha fazlasına ihtiyacım var." Onu kucağıma aldım, etrafıma sardım, vücudu benim kaldırdığım ağırlıklarla kıyaslanamayacak kadar hafifti. Onu oturma odasından geçirdim, balkonu geçtim ve yatak odasına götürüp şifonyerin üzerine koydum.

"Görünüşe göre hiç vakit kaybetmiyorsun."

"Barda sana zaman hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?" İki yanındaki ahşap çıkıntıyı kavradım.

"Sahip olmadığın bir şeydir. Bu nedenle, istediğin şeyin peşinden giderken hiç zaman kaybetmiyorsun. Ve şu anda istediğin şey benim."

"Her kelimesi doğru." Parmağımı çenesinin altına koydum. "Tabii seni mahvetmemi istemiyorsan..."

Bacakları hâlâ etrafımda dönüyordu ve onları sıkılaştırdı. "Durum hiç de öyle değil."

"Durum nedir o zaman?"

Saçlarını omuzlarından kaldırdı. "Sadece şunu söylediğimi duymak mı istiyorsun?"

Sikim serbest bırakılmak için yalvarıyor olsa da yine de sesimi çıkardım, "Söylediğini duymam gerek." "Seni istiyorum, Beck."

Dudaklarımı boğazına götürdüm ve o erotik kokuyu daha fazla içime çektim. "Peki sana ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni gerçekten kabuğumdan çıkarmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Üç gecenin sonunda, eğer dilimi amında istiyorsan, vücuduma tırmanmanı ve yüzüme oturmanı bekliyorum. İşte bahsettiğim rahatlık seviyesi bu. Ama oraya ulaşmak için buradan başlamalıyız." Bekledim ve cevap vermeyince ekledim, "Söyle bana Jolie, ne istiyorsun?"

"Beni soymanı istiyorum," diye fısıldadı. Bu sözleri söylemenin onun için kolay olmadığını söyleyebilirim.

Ağzım eşofmanının fermuarının hemen üzerinde olduğu için, metal sürgüyü aşağıya kadar indirirken çenesinin etrafını öptüm. Fermuarı açtıktan sonra tişörtü kollarından sıyırdım ve yere bıraktım. Altında, kot pantolonunun içine sokulmuş dar bir gömlek vardı ve üstünü başının üzerinden kaldırdım, onu sadece sütyeniyle bıraktım. Pantolonunu çıkarmaya çalışırken onu da çıkarmadım, bir yandan spor ayakkabılarını çıkarırken bir yandan da pantolonunu bacaklarından aşağı çektim.

Geriye saten gibi görünen siyah bir külot ve göğüslerini göğsünde yukarı doğru iten uyumlu bir sütyen kalmıştı.

Ona bakarken elimi başımın üstünde gezdirdim, her bir santimine bakıyordum. "Şu anda neye baktığım ya da ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok... değil mi?"

"Vücudumu mu kastediyorsun?" Başımı salladım.

"Aynı şeyi yaptığın diğerlerine benzediğini tahmin ediyorum."

Gülme sesi çıkaracak kadar hava çıkardım. "Hayır." "Hayır mı?"

"Yakınından bile geçmiyor." Ellerimi kalçalarının en üst kısmına doğru kaydurdım ve külotunun kenarında durdum. "Bunların çıkarılmasını istiyorum."

"Tamam."

Külotunu kalçalarından çekip az önce dokunduğum bacaklarından aşağı indirdim ve elimden kurtulduktan sonra sutyeninin arkasını kavradım. "Bunu da."

Kollarını düz tuttuğunda, iki parçayı çözdüm ve askıları pazılarının yanından sürükledim, sütyeni yerdeki diğer giysilerine katılmadan önce göğüsleri kuplardan düştü.

"Jolie... lanet olası Jolie." Onu bütünüyle içime çekerken başım sallandı. Soluk teninin yumuşak kremi rengi. Belinin kıvrımları, kıcının yuvarlaklığı. Açık pembe meme uçlarıyla her bir memesinin çukurluğu -büyük değil ama yeterince büyük-. Ve omuzlarından sarkan, neredeyse karnının düzlüğüne kadar uzanan o vahşi kırmızı bukleler. "Mükemmelsin."

"Komiksin."

"Şaka yapmıyorum." Onun hangi tarafına baktığımı saklamaya çalışmadım. "Kahretsin, hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir kadın görmedim." Gözlerim kısıldı, dişlerim kan tadı aldığıma yemin edene kadar dudağımı kemirdi. "Bu çok eğlenceli olacak."

Göz temasını keserek başını aşağı çevirdi. "Bana bak," diye emrettim.

Yukarı bakarken yüzünü utangaç bir ifade kapladı.

Yaklaşık bir adım uzaktaydım, ona gerçekten bakabilmek için kendime yeterli alan bırakmıştım. Ama daha da yaklaştım, yanaklarından tutup ağzına yaklaşarak konuştum. "Sana şimdiye kadar çıplak gördüğüm en muhteşem kadın olduğunu söylediğimde -ya da şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadın olduğunu söylediğimde- bana inandığını söyle."

Birkaç saniye durakladıktan sonra, "Sana inanıyorum," dedi. Dudaklarını birbirine sürttü. "Kendim inanıyor muyum, bu tamamen farklı bir hikaye."

Kahretsin, bu zorbalar ona çok zarar vermişti. En çok yıkıma neden olanlar her zaman kıskanç olanlardı ve bu gece duyduğum her şey onların suçuydu. Bu da onların düşmanca alaylarının sonucuydu.

Bu da beni öldürüyordu.

Kollarını karnına doladı ve göğüslerini örtecek şekilde konumlandırdı. "Bir fikrim var."

"Pekâlâ."

Gülümsedi. "Neden bana ne kadar mükemmel olduğunu göstermiyorsun?" "Beni çıplak istediğini mi söylüyorsun?"

Kıkırdadım.

"Çabuk ol." Sırıtsı büyüdü. "Çok çabuk."

Spot ışıklarından nefret ettiği belliydi.

Bu iyi bir şeydi çünkü ben üzerimde parladığında çok mutlu oluyordum.

Gömleğimin üst kısmındaki birkaç düğmeyi açtım ve başımın üzerine kaldırarak onun kıyafet yığınınına ekledim. Ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolonumu ve boxer külotumu indirirken "Aman Tanrım" dediğini duydum.

Karşısında çıırılçıplak dururken bana aval aval bakarken gözleri yuvarlak ve iriydi.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyi mi? Hayranlık içindeyim." Soyunmak için geri çekildiğimden beri beni yaklaştırdı. "Sana dokunmam lazım."

Güldüm. Şimdiden rahatlamaya başlamıştı ve bu hoşuma gitmişti.

Önce göğsüme gitti, omuzlarıma ve bicepslerime geçmeden önce her bir göğüs kasımı ovdu. Sonra tek parmağıyla karın kaslarımın ortasından aşağıya indi ve hemen altında durdu.

"Erkekler söz konusu olduğunda, her zaman en çok kollarından etkilenmişimdir. -Neden bilmiyorum, onlar sadece bana göre. Ama Beck... beni dönüştürdün."

"Neye?"

"Her şeyi olan bir kıza."

Göğsümün üst kısmını kaplayan siyah dövmelemin -birkaç yıl önce yaptırdığım bir parça- ve desenlerin bileğime kadar devam ettiği kolumun aşağısının izini sürdü.

"Aile. Hokey. Üniversite. Sen sormadan söyleyeyim, anlamları bunlar -bazıları bariz sanat formlarında, bazıları sembolik."

"Hepsi çok güzel."

Bileğinin iç kısmına, küçük bir L dövmesinin olduğu yere dokundum. "Bu senin tek dövmen mi?"

"Evet."

Daha fazla soru sorabilirdim ama işleri yeterince geciktirmiştim ve ona sahip olmak için daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyordum. "Dövmen hakkında konuşacağız. Sadece şu anda konuşmayacağız."

"Anlaştık."

"Dolaptaki bavulumdan bir prezervatif alacağım." Parmağımla onu işaret ettim. "Kımıldama."

"Yapmayacağım."

Bavulumun açık bir şekilde yerde durduğu gömme dolaba girdim, iç cebini açtım ve metal folyo paketlerden birini çıkardım.

Orada sakladığım kutuyu. Dişlerimle köşesini yırtarak geri döndüğümde, şifonyerden bana bakıyordu. Dik duruyordu ve göz kamaştırıcıydı. Yatak odasının ışığı saçlarının açık renk kısımlarını, sonbahara çok benzeyen rengini ve o yuvarlak, sert meme uçlarının hafifliğini yakaladı.

"Tanrım," diye iç geçirdim. "Ne?"

Lastiği çıkarmak yerine metalin içinde bıraktım ve şifonyerin üzerine koydum. Önünde durduğumda kalçalarını tuttum. "Seni becereceğime inanamıyorum."

Kızarıyordu. "Dur."

"Hemen yapmayı planladığım şey bu olsa da fikrimi değiştirdim."

"Ne demek istiyorsun?"

Burnumu onunkiyle aynı hizaya getirdim. "Sikimin sana ihtiyacı var, Jolie. Senin içinde olması gerekiyor. Seni o kadar sert sıklmalı ki ikimiz de titremeliyiz."

"Ama?"

"Önce başka bir şey yapmam lazım..."

"Hangisi?"

Ellerimi şifonyerin kenarına götürdüm, kollarımı genişçe açtım ve omuzlarımla başımı aşağıya bıraktım. Bu yeni nokta yüzümü bacaklarının önüne getirdi. Aralarına girdim ve ağzım amına sadece birkaç santim uzaktayken, "Seni tatmam gerek," diye fısıldadım.

FOUR

Jolie

"W "Nefesim o kadar kesildi ki, Beck'in yüzünün durduğu bacaklarımın arasına bakarken göğsüm çökecekmiş gibi oldu." "Bana ne yapıyorsun?"

Gerçek bir soru değildi.

Bir tepkiydi.

Asla tahmin edemeyeceğim bir gecede gerçekte neler olduğuna dair şok edici bir farkındalıkla birlikte. Ama buradaydım, onun hareketlerinde kaybolmuştum, bana hissettirdiklerinden bunalmıştım.

Ve her şeyde ne kadar harika olduğunu.

Beck kollarını şifonyerin önüne uzatmış, yüzü bacaklarımı ayırmış, ağzı içime gömülmüştü. Dili klitorisimi hızlı ve sert bir şekilde tarıyordu. O noktaya her inişinde ya da masaj yaptığında, benden bir tür ses çıkıyordu.

Şimdi olduğu gibi. Nefes alma, inleme ve "Oh! Evet!" diye ağlama karışımı bir ses. Hareketsiz kalamıyordum.

Kalçalarım öne doğru sallanıyor, bacaklarım titriyordu. Şifonyerin kenarına tutunuyordum ve bu yeterli gelmediğinde kollarımı uzatıp arkamdaki duvara doğru ittim. Bu da yeterli gelmeyince Beck'in saçlarını yakaladım.

Beck.

Kafamın içinde tekrarladığıma inanamadığım bir isim.

Ya da yüksek sesle söylediğime.

Çünkü ne olursa olsun -aşağıya bakıp başının üstünü her gördüğümde ya da gözleri benimkilerle buluştuğunda olduğu gibi- onun burada olduğunu anlamakta çok zorlanıyordum. Onunla birlikte olduğumu. Ağzının üzerimde olduğunu.

Bu sefer, bakışlarımız tamamen birbirine yapışmışken, dili her zamankinden daha hızlı hareket ederken, parmağı artık içimdeyken, "Durma" diye yalvardım.

Durmasına, yavaşlamasına, yaptığından başka bir şey yapmasına kesinlikle imkân yoktu.

Ben bu kadar yakinken olmazdı.

Ve inanamadığım bir şey daha vardı: Beck'in bedenimi tanımadan beni buraya getirebilme yeteneği. Son erkek arkadaşım bunu yapmıştı - Beck kadar yetenekli değildi ama o da bu numarayı yapmıştı - ve her şey yolunda olmasına rağmen ben hiç kurtulamamıştım. Ama ağızlarını koydukları yer dışında, iki adamın bana yaptıkları arasında hiçbir benzerlik yoktu.

Ne hızları.

Ne dillerini hareket ettirme şekilleri.

Bana dokunma şekilleri bile.

Beck'in parmağı ustalıkla yukarı kalktı ve benim için yeni olan bir yere çarptı. Keşfedilmemiş. Son derece hassas olan bir yere. Ve parmağını içeride tutarak sadece ucunu daire şeklinde çevirdi.

Kendimi nefes nefese

buldum. Eğiliyordum.

Vücudum felç edici, akıl almaz bir zirveye doğru ilerlemeye başladığında "Ahhh" diye bağıırıyordum. Kasıldım -saçlarındaki parmaklarım, karıncalanmalar yayılırken kaslarım, vücudum- ve her şey bir anda olmaya başladı. "Beck! Kutsal! Siktir!"

En çok iki şey göze çarpıyordu.

İlki çıkardığım seslerdi. Daha önce hiç çıkarmadığımdan emin olduğum sesler.

İkincisi ise bu duyuydu. Zevkten daha fazlasıydı. İçimi tamamen ele geçiriyor, dışımın titremesine neden oluyordu.

"Gah!" Çığlık attım.

Gecenin erken saatlerinde Beck'e gerçek kırılganlık anlarını tarif etmiştim ama bu tamamen farklı bir seviyedeydi. Çünkü Beck beni buraya getiriyordu. Beni burada tutuyordu. Ve buradan inişimi izliyordu.

İlk şok içimde titreşmeye başladığında gözlerim kapandı, başım duvara yaslandı, bedenim enerjinin her sarsıntısını yaşadı. Göz kapaklarımın ardındaki karanlık, bakışlarının sıcaklığına kapılmamı engelliyordu - artık ona bakmıyor olsam da hâlâ hissedebiliyordum. Ama beni izlediğini, nefessizliğimi yakaladığını, üzerime gelen hareketi gördüğünü, seslerimin sessizliği nasıl doldurduğunu duyduğunu biliyordum.

"Evet!" Kocaman bir yudum hava çektim, her şey hala dönüyor ve pathyor, ivme kazanıyordu. "Yesss!"

Orgazmımın ne zaman yükseldiğini bildiği gibi, ne zaman inişe geçtiğini de biliyor gibiydi. Tam olarak ne zaman sessizliğe ihtiyacım olduğunu hissederek hızını yavaşlattı.

Gözlerim fıldır fıldır açıldı, parmağı yavaşça dışarı kayarken dişlerim alt dudağımı kemiriyordu, dili benden kalkıp dudaklarının arasına geri gömüldü.

Ama ağzı kalmıştı, az önce yalamayı bitirdiği şeyi öpüyordu.

"Bütün geceyi burada, bu mükemmel yeri yalayarak, durmadan amını yiyerek geçirebilirim. İşte tadın bu kadar güzel." Dik dururken kalçalarımı tuttu, dudaklarındaki ıslaklık yatak odasının ışığı altında görünüyordu. "Çok güzel bir amın var."

Ne? Ne diyor?

Bana mı?

Tek bildiğim ölmek üzere olduğumdu - tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Az önce bana ne yaptığını gerçekten bilmiyorum... ama hâlâ nefes alamıyorum."

Bakışları bedenimden aşağı inip yüzüme doğru yükselirken inledi. "Sana dilimi verdim. Hepsi bu kadardı." Bakışları büyüdü, sanki içimi görmeye çalışıyordu. "Bunu daha önce bir erkeğe yaptırmıştın, değil mi?"

"Evet, yani sayılır. Öyle bir şey değildi ve *böyle* bir şey hiç olmadı."

Başını eğdi. "Bana başka bir erkeğin ağzının amının üzerinde olduğunu ve seni boşaltmadığını mı söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Ben de sana bunu söylüyorum."

Kollarını belime doladı, yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı. "İşte bu gerçekten utanç verici. Çünkü seninki gibi bir amcığa tapılmalı. Bana bir iyilik yap ve bir daha asla bir amatörle birlikte olma. Sadece klitorisine yalanmayı hak ettiği gibi davranacak erkeklerle birlikte ol."

Gülümsedim ve bu çok basit geldiğinde güldüm. "Bunu şimdiye kadarki en yüksek çıtayı belirleyen ve muhtemelen ödül kazanabilecek bir dile sahip olan adam söylüyor."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek bana gösterdi. "Az önce benim yaptığım gibi senin tadını çıkaracak birini bulacaksın." Şifonyerden prezervatifi aldı ve folyodan çıkardı.

Koluna dokundum. "Onu henüz takmana gerek yok."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bana yaptığın şey için sana borçlu olduğumu düşünüyorum."

Beni görmezden gelerek prezervatifi şaftının üzerinde yuvarladı.

Tanıştığımızdan beri Beck bana birden fazla kez mükemmel demişti ama bu unvan gerçekten onun için geçerliydi. Aslında, daha mükemmel olabileceğini düşünmüyordum - bu teori, onun güzel kalın, güçlü ve uzun aletini, pre-cum ile fokurdayan mantar kafasını aldığım da doğrulandı.

"Sikimi daha sonra yalayabilirsin. Şu anda tek düşünebildiğim onu içine sokmak."

Aletini birkaç kez pompaladı ve beni şifonyerin en ucuna doğru çekti, bacaklarımı etrafına doladı ve onu girişime hizalayacak bir pozisyona getirdi.

"Öp beni," diye buyurdu.

Islaklığım bıyığının tellerine bile bulaşmıştı. "Ama ben senin her yerindeyim."

"Ve?"

Biraz öne doğru yumruk atarak bana büyüklüğünün bir örneğini verdi. Bu sadece bir ipucuydu, tacının bir alayıydı, daha fazlası değil.

"Kendimi tatmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum."

"Bunu öğrenmeni istiyorum." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi ama bana dokunmadı.

"Ama-"

"Bu gece hiç sahip olmadığın ya da denemediğin şeylerle ilgili olacak." Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Az önce amına yaptığım gibi, bu bir. Dölün üzerimdeyken beni öpmek, bu iki."

Kollarımı boynuna doladım ve onu kavrayışımı kilitleyip "Ben-" diye cevap vermeye çalışırken içime sonuna kadar girdi, dudakları aynı anda benimkilere çarparak cevap vermemi engelledi.

Ama engelleyemediği şey benim inlememdi.

Yüksek sesle. Ağzında nasıl titreştiği. Göğsümü yarması ve havayı kesmesi.

Tanrım, inanılmaz hissettiriyordu.

Özellikle de kalçalarını büküp içimde döndüğünde, sürtünmeye ihtiyaç duyduklarını bilmeyen ama duyan duvarlara çarptığında.

Öylece kaldı, dudaklarımın ırzına geçerken bana küçük darbeler verdi, sözcükleri dile getirmemi engelledi, böylece tek yapabildiğim sesler çıkarmak oldu.

Ve çok fazla ses çıkardım.

Çünkü beni öptükçe, Beck Weston'ın lezzetini tattıkça, sakalında ne olduğunu ya da ağzının nerelerde olduğunu daha az önemsiyordum ve sadece ona odaklanabiliyordum.

Bana verdiği saf zevke. Bu sadece daha iyi olmaya devam etti.

"Sikeyim evet," diye tıslayacak kadar geriye yaslandı ve boynumun dibine tutundu, içime girip çıkarken parmakları sıkılaştı. "Çok sıkısın, Jolie."

"Ve ıslak." Bu sözleri söylediğime inanamıyordum ama aynı zamanda ne kadar ıslak olduğuma da inanamıyordum. Beni ne kadar ıslattığına. Beni hâlâ ne kadar ıslattığına.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor." Vuruşları daha da sertleşti.

Alnı alnıma değiyor, nefesleri yüzüme çarpıyor, kokusu da tadı kadar güzel geliyordu.

Kollarım onun etrafından çözüldü ve göğüs kaslarına gitti, her bir kası ve karın kaslarının ana hatlarını, her birinin arasındaki olukları parmağımı yutarak besledi. "Beck!"

"Yavaşlamamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Daha hızlı gitmeni istiyorum."

"Evet... işte benim kızım."

Birkaç kez daha daldıktan sonra eli boynumdan kurtulup belime dolandı ve beni havaya kaldırarak şifonyerin üzerinden yatak odasının uzak tarafındaki pencerenin yanındaki şezlonga taşıdı. Ama beni minderin üzerine yatırıp önümde diz çökmesini beklerken, o oturdu ve beni üzerine oturttu.

Ona binmemi istediğini ve bu yüzden beni bu pozisyona soktuğunu varsaydım, ayaklarım yerde, elleri vücudumda dolaşırken, ucuna kadar kaldırdım ve yavaşça indirdim.

"İşte bu," diye inledi. "Bunu bir kez daha yap." Yaptım ve sonra "Şimdi arkanı dönmeni istiyorum" dedi.

Ela gözlerine baktım. "Arkanı dönmek mi?"

"Sırtını bana dön ve yüzünü ters yöne çevir." Ters kovboy kız.

Daha önce yapmadığım başka bir şey.

"Bunu hiç denemediğimi bir şekilde biliyor olmalısın?"

Meme uçlarımdan birini çimdiklerken kıkırdadı. "Kolay bir tahmindir." Kıçımı tokatladı. "Haydi. Arkanı dön."

Onu dikkatlice içimden çıkardım ve şezlongdan inerek gözlerinden uzaklaştım, ancak tekrar üzerine oturdum. Bana hangi açıdan baktığının bir önemi yoktu -hepsi beni geriye itiyordu- ama bu seferki öncekinden daha da kişisel hissettiriyordu.

Ben otururken o da oturmuş ve dik duruyordu, kolunu göğüslerime doladı ve sırtımı önüne doğru çekti. Vücutlarımız birbirine bastırıldığında, beni ucuna doğru yönlendirdi.

Ağzı kulağımdaydı, nefesi tenimi daha da ısıtıyordu. "Bunun ne kadar yoğun olacağını hissedene kadar bekle."

Sonuna kadar battım, aletin her santimi içimdeydi. Başım geriye düştü, dudaklarım aralandı. "Oh Tanrım."

Haklıydı.

Bu çok yoğundu.

Çünkü bana tamamen farklı bir yönden vuruyordu.

Ve dolgunluk miktarı daha önce destansı olsa da, karşılaştırılmazdı.

"Bu" -nefes almaya çalıştım- "çok çılgınca."

"Sana söylemiştim." Sesi sert ve derindi. Baskındı. "Şimdi sik beni." Elleri her tarafımdaydı, göğüslerimde, boynumda, göbeğimi avuçluyor, klitorisimi ovuyordu. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Vuruşları ve klitorisimle oynamasının karışımı beklenmedik bir kombinasyondur. Ama aklımı başımdan alan bir kombinasyondur.

Tutunmak, ağırlığımı taşımak ve onun üzerinde öğütmek için şezlongun kenarlarını kullandım ve birden fazla hisle vuruluyordum.

Kendimi zorlukla bir arada tutabiliyordum.

"Oh!" diye ıgık attığımı duydum. "Kahretsın!"

Benimle ortada buluşuyor, kalçalarını yukarı kaldırıyor, ben üstten aşağı inerken o alttan vuruyordu. "Aynen böyle, Jolie." Kulak mememi dişledi. "Daha hızlı."

Ne olduğunu anlamamıştım.

Ama klitorisimin etrafında dönerken, orgazmın kıvılcımları bedenime geri dönüyordu.

Arzu yanıyor, kıvılcımlar içimde dalgalanıyordu.

Ve sadece meme ucumu çekiştirdiğinde büyüdü, "Evet!" Diye ıgık atmamı sağlayacak kadar sert baskı.

Her dalışı uzattı, içeri girmeden önce tepesine kadar geri gitmeme izin verdi, fısıldadı, "Sıkıştığını hissedebiliyorum. Boşalacaksın."

Bu noktada bir cümle kurabileceğimden bile emin değildim, o kadar ileri gitmişim ki. Ama bunu onun için de istediğimi biliyordum. Onun bu yönünü sadece hissetmek değil, görmek de istiyordum. Kırılğanlığın Beck'te nasıl görüldüğünü bilmek istiyordum.

Yüzümü çevirdim, yanağımı dudaklarına bastırdım. "Benimle gel. Lütfen."

"Bunu şimdiden istiyor musun?"

"Bütün gece ve iki akşam daha beraberiz... değil mi?"

"Var." Kalçalarını yukarı kaldırdı. "Ve ben bu amdan sonsuz miktarda alacağım."

"Mmm."

"Ve bu a m c ı ğ ı n " - klitorisime dokundu - "defalarca boşalmasını sağlayacağım."

Biraz hava emdim. "Beck!"

Oradaydım.

En tepede.

Onun beni yakalamasını beklerken ayak parmaklarım kenardan kaymakla tehdit ediyordu. kalktı.

Ve yaptı; çünkü donmuş olmama ve hareket edemememe rağmen Kaybedince kontrolü ele geçirdi ve her işaret bana yakın olduğunu söylüyordu. Dürtüleri derin ve keskindi, "Jolie!" diye hırlarken nefes alış verişini benimkiyle eşleşiyordu.

İşte o zaman onun da benim kadar uçmuş olduğunu anladım. "Beck!"

Hemen düşmeye başladım.

Vücudum titremelerle patladı; midem kasıldı. Nefes alışlarım pantolondan çıkıyordu, "Ah!" diye bağıırken sesim cızırtılı çıkıyordu.

"Al şunu! Al şunu, Jolie!"

Kendini kaybeden sadece ben değildim; o da kaybediyordu. Vücudunu sarsan titremeleri hissedebiliyordum, tıpkı benim içimde tutuştukları gibi onun içinde de patlayan depremleri.

"Sikeyim evet! Siktir!"

Orgazmlarımız aynı anda sona eriyordu ve nefeslerimiz ağırlaşsa da seslerimiz hafıflıyordu. Beck'in hareketleri giderek yavaşladı ve hareketsiz kalana kadar yumuşadı.

Şezlonga yaslandı ve beni de yanına aldı, her nefes alıp verişinde bedenim yükselip alçalıyordu. Karşımdaki duvarda asılı duran televizyonun karanlık ekranına baktım, beynim az önce olanlar ve önümüzdeki birkaç günün geleceğinin neye benzeyeceği konusunda yoğun bir kesişme halindeydi.

Nasıl olacağını bilmiyordum ama şimdiden vedamızın hazır olduğumdan daha fazla canımı yakacağını hissediyordum.

Dakikalar süren sessizlikten sonra, "Benimle duş al," dedi. Bir duş.

Beck Weston'la. Hâlâ

içimde olan Beck

Weston'la.

Kas, sıcaklık ve kalın kestane-kahverengi saçların seksi bir bileşimi; altımda uzanırken hissettiğim her şey.

Bunların hiçbirini aklım almıyordu. "Bunu çok isterim."

Her ne kadar daha fazla savunmasızlık düşüncesi -akan suyun altında onunla çıplak durmak- işlenmesi gereken çok şey olsa da.

Kolu önümdeydi ama bizi ayağa kaldırmak için kaldırmak yerine daha da güçlü bir şekilde tuttu. "Seni bir saniye içinde oraya taşıyacağım. Şu anda, hareket etmek istemeyecek kadar hoşuma gidiyor."

Ben de kabul ettim.

Her şey...

Mükemmeld

i.

Duştan sonra h    nemli olan Beck ve ben yatakta yan yana uzanmıştık. Kolumu ona doğru uzatmıştım, o da bileğimi yığının üzerinde tutuyor ve bileğimin i  kısmına masaj yapıyordu. Televizyonun ışığı etrafımızdaki boşluğu aydınlatıyordu ama ikimiz de televizyonu izlemiyorduk.

Başparmağı, başparmağımın altındaki küçük dövmenin üzerinde durdu; bir saat tarafından gizlenebilecek bir nokta, bu yığını onu seçmiştim.

"En iyi arkadaşın mı yoksa eski erkek arkadaşın mı?" diye sordu. *L*'nin kim olduğunu sorguluyordu.

"Luke. Eski sevgilim." İ imi   ektim. "Daha önce onun hakkında konuşmuştuk."

"Onun hakkında konuştuk, *kahretsin*. Ağzıyla seni tatmin etmeyen adam - Luke'un o olduğunu varsayıyorum?"

"Evet."

El yazısı harfin ince çizgisini okşadı. "Vücudundaki tek dövme bu. Senin için çok şey ifade ediyor olmalı."

"Lise son sınıfta ve   niversite birinci sınıfta çıktık. Northeastern'a gidiyor, benden on dakika yürüme mesafesinde bile değil."

"Ne oldu?"

Yastığı d  zeltiltim, başım tekrar tüylerin içine gömüldü. "Kalbimi kırdı."

"Pislik herif."

Güldüm. Artık g  lebilirdim. Ama bir süredir, yüzümdeki ifadeye benzer bir ifade takınmak bir yana, onun adını anmaya bile tahammül edemiyordum. "Diğerleri kötüyken, o değildi. Ama   niversite onu değiştirdi. Ya da belki ben değiştirdim, bilmiyorum." Bileğimi çevirip mürekkebe bir g    attım. "Bunları mezun olduktan bir hafta sonra aldık. Aynı yerde bir *J harfi* var. İronik olan şu ki, aynı zamanlarda ailem, arkadaşlarından birinin oğlunun kız arkadaşı için bir sürü dövme yaptırdığından, sonunda ayrıldıkları  ndan ve bunun ne kadar aptalca olduğundan yakınıyordu. Sonra ben de gidip bunu yaptım."

"Ebeveynlerinizden birinin adı *L* ile mi başlıyor?"

"Maalesef hayır."

Bileğimi bıraktı, kolu arkamda kıvrıldı, parmakları çıplak sırtımı okşadı. "Dövmeler çıkarılabilir, eğer bu yola girmek istersen."

Dirseğimin   zerine doğru eğildim ve dövme kaplı göğsüne hafifçe dokundum. "Bir gün kesinlikle sildireceğim. şimdilik, sanırım bu, neden okula ve işe odaklanmam gerektiğini hatırlatan iyi bir şey. Bu ikisi

hayatımın büyük bir kısmını tekeline alıyor. Bu yüzden, pisliklere ayıracak vaktim yok." Gülümsedim.

"Erkekler dikkat dağıtıcıdır." Güldü. "Hey, bak, seni arkadaşınla bardan sonrası için planladığınız her şeyden ve önümüzdeki birkaç gün için planladığın her şeyden uzaklaştırdım." Çenemi hafifçe ısırıldı. "Sen benim rehinemsin."

Yumuşak bir inilti çıkardım. "Ama sen buna değersin. Luke gibi adamlar o kadar da değil."

Eli hâlâ popomun üstündeydi. "Buna değdiğimi nereden biliyorsun, Jolie?" Durakladı. "Bunu Beck Weston olduğum için mi söylüyorsun? Yoksa başka bir nedenden dolayı mı söylüyorsun?"

"Seni ne kadardır tanıyorum, bir saatten az mı? Ve bu kısa süre içinde ağzını bacaklarımın arasına koydun ve bana başka hiçbir erkeğin vermediği bir şeyi verecek kadar önemsedin. Beni sevdiğini söyleyen erkek bile." Boynuna kadar iz sürdüm. "Ve hiç kimsenin beni cesaretlendirmek için zaman ayırmadığı şeyleri denememi sağladın -yine, sonsuza dek benimle geçirmek istediğini söyleyen kişi bile." Elimi düzleştirdim, yerleştirdiğim yerin kalbinin üzerinde olduğunu fark etmemiştim. "Seni kişisel olarak tanımıyor olabilirim ama sadece bunlara dayanarak bile buna değdiğini söyleyebilirim."

Bana doğru yuvarlandı, elim sırtına düştü. "Bana bir şey söyle Jolie. Luke kalbini nasıl kırdı?"

Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Babam her zaman 'Sana ne söyledikleri değil, ne gösterdikleri önemlidir' derdi. İşte o zaman bir insanın ruhunun gerçek doğası ortaya çıkar." Bir an sessiz kaldım. "Luke bana kim olmadığını gösterdi ve bu hayal kırıklığı kalbimi kırdı."

"Baban akıllı bir adama benziyor."

Başımı salladım. "Tanıdığım en zeki kişi, bu da müstakbel kocamın yaşaması gereken çok şey olacağı anlamına geliyor." Ağzının iki yanını da sıktım. "Çünkü seninki gibi bir dile ve babamınki gibi bir beyne sahip olması gerekecek."

FIVE

Beck

E lacak bir sürü vahşi şeyin olduğu köhne bir barın ortasında olmamıza rağmen gözlerim Jolie'den ayrılmadı. Y a p a m a z l a r d ı ; küçük yüksek masada karşımda otururken çok muhteşem görünüyordu, makyaj yapmadığı için yüzü makyajsızdı, saçları dağınıktı ve her zamanki gibi güzeldi.

Sonunda kendimi etrafa hızlıca bir göz atmak için zorladım. "Kahretsin, bir üniversite barına gitmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Özledin mi?" Dirseklerini yukarı kaldırdı ve bacaklarını salladığını hareketlerinden anladım. "Los Angeles'ta gittiğin yerlerin burayı olduğundan daha da güzel gösterdiğini hayal ediyorum."

Kıkırdadım. "Dive barlara karşı değilim. Üniversitedeyken çoğunlukla bu barlara giderdim."

Daha önce hiç duymadığım hafif bir fıcının bardağını kaldırdım ve dudaklarıma götürürken başını çevirerek profilini görmem için bana bir şans verdi. Ve o elbiseyi. *Hay sikeyim*. Diz hizasında, göğüslerini saran ve beline ulaştığında daralan bir süveterdi - masa tarafından gizlendiği için göremediğim bir nokta. Asistanım diz üstü çizmelerle birlikte onu da seçmekte iyi iş çıkarmıştı. İkisi de bu sabah otele teslim edilmişti ve Jolie'nin üzerinde çok seksi duruyorlardı.

"Los Angeles'ta dışarı çıktığımda çoğunlukla ailemin sahibi olduğu bir kulübe gidiyorum. İstedğim kadar mahremiyetim olduğu için bu şekilde daha kolay oluyor."

"Ailenin bir kulübü mü var? Bunu bilmemem kötü bir şey mi?"

Biramı bıraktıktan sonra elimi beyzbol şapkamın siperliğine koydum. "Hiç de değil. Aslında bilmemen içimi rahatlattı. Bilen çoğu insan bütün soruları sorma eğilimindedir. Her zaman cevaplamaya hazır olmadığım sorular."

"Los Angeles'a yolum düşerse, bir bakmam gerekecek." Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı, ama saçları orada kalmadı, birkaç saniye sonra tekrar yanağına düştü.

Onlara dokunmak istedim.

Ona dokunmak istiyordum.

"Buna Musik deniyor," diye açıkladım. "Birkaç tane var, hepsi farklı yerlerde ve daha fazlasını inşa ediyoruz. Restoranlarımız da var." "Charred diye bir restoran duydun mu hiç?" diye devam etmeden önce garsonumuzun bir sonraki içkilerimizi getirmesini bekledim.

Boynunu geriye attı, öyle çarpıcı bir görüntüydü ki aletim boxer külotumun içinde sızlıyor, serbest kalmak için can atıyordu. "Herkes Charred'i duymuştur. En azından benim dünyamdaki herkes. Buranın en popüler restoranlarından biri. Annemle babam beni doğum günümde oraya götürmüştü."

"Orası bizim."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Vay canına."

"Günlük işler söz konusu olduğunda işte o kadar aktif değilim. Operasyonları çoğunlukla kardeşlerim yürütüyor. Bana ihtiyaç duyduklarında uğruyorum. Zaman, bariz bir sorun."

"Yine de fena değil. Aynı anda birden fazla işe sahip olmak, özellikle de sahip olduklarınız -hokey, yemek, kulüp sahnesi- ve hepsinin çok başarılı olması."

"İnişlerimiz ve çıkışlarımız oldu ama evet. Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Söylesene, mezun olduktan sonra ne iş yapacaksın? Çalıştığını söyledin. Ne iş yapıyorsun? Ne üzerine eğitim aldığını bildiğimi bile sanmıyorum."

"Pazarlama, çoğunlukla dijital. Sanat konusunda fena değilim, ancak hesapları yönetmeyi yaratıcı tasarımlar yapmaya tercih ediyorum. Dijital sanatta yan dal yapıyorum, böylece gerekirse iki tarafla da başa çıkabilirim." Parmaklarını birbirine sürttü, tırnaklarının gümüş rengi parlıyordu. "Babam için çalışıyorum."

"Ne tür bir şirket bu?"

"O bir risk sermayedarı ve özel sermaye yatırımcısı. Şirketleri tersine çevirmek ya da inşa etmek için - durum her neyse - pazarlamayı şirket içinde tutuyor. Ben de burada devreye giriyorum. Ve tabii ki diğer çalışanları."

"Onun için çalışmaya yeni mi başladın?"

"Hayır." Başını salladı. "Posta odasından ofislere posta taşıyacak kadar büyür büyümmez onun için çalışmaya başladım." Parmağını bardağının üst kısmında gezdirdi. "Şirketinde neredeyse her pozisyonda çalıştım -telefon cevaplayıcısı, fotokopici, öğle yemeği taşıyıcısı, ayak işlerine bakan kişi, tuvalet temizleyicisi"- yüzünü buruşturdu-"ve şimdi, bunca yıl sonra, iki tane kendi hesabım var. Mezun olduğumda, kendimi kanıtlamaya devam edersem, çok daha fazlasını üstlenebileceğim."

"Kendini kanıtladığını varsayarak mı? Diplomanı aldıktan sonra babanın sana daha fazla sorumluluk vermeyeceğini mi söylüyorsun?"

Sırtını dikleştirdi, tamamen iş gibi görünen bir duruşu vardı. "Babamı tanı mıyorsun. Şirketi söz konusu olduğunda ben onun kızı değilim. Ben onun çalışanıyım ve o da bana öyle davranıyor, sanırım olması gereken de bu. Yani hayır, hak etmediğim bir şeyin bana verilmesi gibi özel bir muamele görmüyorum. Orada çalışan herkes gibi benden de bir hizmet sunmam bekleniyor."

Onun bu yönünü sevmiştim. Bu yumuşak bir yan değildi; kendinden emin bir yanıydı.

Babasının onun kendisi için çalışmasını istemesine şaşmamalı. Jolie gibi nefes kesici ve zeki birini bir müşterinin önüne koyarsanız, bu en güçlü kombinasyondur.

Onu The Weston Group için işe almak istiyordum.

"Benim babam da böyleydi," dedim ona. "O bir şefti ve ilk restoranına geldiğinde hiç boş durmadı. Hepimizin çalışmasını beklerdi ve hiçbirimizden bir bok almazdı."

"Yani,
anlıyorsun."

Başımı
salladım.

"Dürüst olmak gerekirse, keşke her şey farklı olsaydı dediğim zamanlar oluyor çünkü adamın beni duygusal olarak çökertmeye çalıştığına yemin edebilirim. Bu dünyada beni onun gibi test edebilecek kimse yok." Uzun bir nefes verdi. "Ama bunu bana öğretmek, beni daha iyi ve güçlü kılmak için yaptığını da biliyorum ve bunun için minnettarım." Çıplak dudaklarını yaladı. "Yani çoğu zaman başka türlü süreni istemezdim." Göz kırptı. "Ve bazı geceler, çılgınlık atmayı kesecek kadar sarhoş olana kadar yurt odamda viski sours içiyorum."

Onunla tanıştığım andan itibaren Jolie bana hiç yirmi yaşında biri gibi gelmemiştir. Şimdi nedenini biliyordum. Yaşının ötesinde bir olgunluğa sahipti ve bunun büyük bir kısmı babasının şirketinde ne kadar uzun süredir çalıştığıyla ilgiliydi -sadece çalışan çocukların anlayabileceği sorumluluk ve baskıdan kazanılan bir incelik- ve ailesinin onu yetiştirme tarzıyla.

Benimkine benzeyen bir çocukluk.

Bazı çocuklar gerçekten çocuktı, bazıları ise hafta sonlarını ve okul sonrası saatlerini ailelerinin işinde geçiriyor, çalışanların yapamadığı boşlukları dolduruyordu.

"Evde olmak nasıl bir şey?" diye sordum. "Hâlâ patron modunda mı yoksa baba modunda mı?"

"O benim en iyi arkadaşım. Birlikte hokey maçlarına gideriz, sana bunun bizim olayımız olduğunu söylemiştim. Sezon boyunca bu haftada birkaç kez olabilir. Sezon dışında ise ailemi haftada en az bir kez akşam yemeği ve çamaşır alışverişi için görüyorum." Yüzünü kapattı, sanki çamaşırlarını onların yıkamasından utanıyormuş gibi - ki ben onun yerinde olsam bundan sonuna kadar faydalanırdım. "İşi işte bırakıyoruz." Başını eğdi. "Çünkü babamın özelliği, hiçbir şey yapmama izin vermese de paylaşmama ve kendimi ifade etmeme izin vermesi. Bu yüzden, ihtiyacım olan her şeyi ortaya çıkarıyorum ve onu tekrar gördüğümde -bu ister evde, ister ofiste, ister bir maçta olsun- onu boğmak istemiyorum." Güldü. "Ya da belki hâlâ istiyorum ama o kadar kötü değil."

"Adil oynuyor. Bunu takdir ediyorum." Alt dudağımı dişlerimle oynattım. "Şirketinin bulunduğu yere bakılırsa Boston'da kalacaksın gibi görünüyor."

Viski ekşisinden bir yudum aldı, gülümsemesi açık mavi gözlerine kadar ulaştı. Sonsuza dek bakabileceğim gözler.

Allah kahretsin.

"Burayı seviyorum. Sanırım burası sonsuza dek benim evim olacak. Tabii babam için çalışmazsam, ama öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Tek yapmak istediğim onun şirketinin bir parçası olmak." Bana doğru başını salladı. "Eminim hokey senin için de öyledir."

Anlayabileceğim bir cevaptı. Çok mantıklı bir cevaptı.

Ama karnıma vuran bir cevaptı bu ve hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Vücudum pes edene kadar oynayacağım." Başımı salladım, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım -hokeyle ilgili olmayan düşüncelerimi. "Umarım

bu gerçekleşmeden önce seçim yapmak. Ve umarım bu yakın zamanda gerçekleşmez."

"Yirmi yedi yaşındasın, değil mi?" Daha da kocaman gülümsedi. "Sen bu sabah antrenmandayken seni Google'da aratmış olabilirim."

Jestine karşılık verdim. "Öyleyim."

"Önünde daha çok uzun yıllar var." İçkisini kaldırırken ekledi: "Emekli olduktan sonra Los Angeles'ta kalmayı düşünüyor musun?"

"Muhtemelen." Elimi yapış yapış masanın üzerinde gezdirdim. "O noktada aile işine daha fazla dahil olacağımdan eminim. Ama en azından programımda çok daha fazla esneklik olacak. Artık hayatımı hokey yönetiyor."

"Olması gerektiği gibi."

Biramın kalanını boşalttım ve servis görevlisinin yeni getirdiği birayı aldım. "Yarın hakkında konuşalım. Bugün öğle yemeğinde yaptığımız gibi beni Quincy Market'e götürmeyeceğini biliyorum. Ya da Charles Nehri kenarındaki patikaya da götürmeyeceksin, çünkü orayı da hallettik. Ve senin bataktaneni de kontrol ettiğimize göre, başka ne planladığını söyle bana."

İçkisini kenara iterek masada yer açtı. "Boston'a gelen herkes North End'i görmeli, orada şimdiye kadar tattığınız en iyi cannoli'yi yiyeceksiniz." Nefes verirken mırıldandı. "Sonra belki Halk Bahçesi'nde hızlı bir yürüyüş." Şimdi gülümsemesini saklıyordu. "Ve sonra günün ilerleyen saatlerinde bir şeyler ayarlamak için birkaç torpil yaptım ama yarın sabaha kadar gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemeyeceğim." Telefonunu çıkardı ve ekrana baktı, gülümsemesi artık maskelenmemişti. "Boş ver onu. Olacak." Telefonunu kaldırdı. "Sadece bir sorun var."

Tanrım, neden buna doyamıyorum?

Neden masayı itip onu burada, bu barın ortasında becermek istiyorum?

Yutkundum. "Ve bu?"

"Ya yataktaneme dönmeme izin vereceksin ya da asistanın bundan çok daha sıcak kıyafetler sipariş etmek zorunda kalacak." Elbisesinin üst kısmını çekti. "Ekstra, ekstra katmanlı şeylerden bahsediyorum."

Telefonumu cebimden çıkardım ve asistanıma bir mesaj atarak ikimizin de ağır kıyafetlere ihtiyacı olduğunu ve sabaha kadar otele teslim edilmesini söyledim. "Tamamdır."

Başını iki yana salladı. "Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyorsun." Kollarını kavuşturup nihayet önündeki boşluğu doldurduğunda saçları yere düştü.

ve göğüsleri daha da yukarı kalktı. "Boston'a daha önce de geldiğini biliyorum, ama bugün her küçük gezintimizde verdiğin tepkilere bakılırsa, şehri pek görmediğini söyleyebilirim. Yarın akşam yapacağımız şey sana şehri daha çok gösterecek, ama benim yöntemimle."

"Senin yöntemin, ha?"

"New England soğuşuna alışık olmayan bir Kaliforniya çocuğı olsan da, umarım yine de hoşuna gider." Göz kırptı.

Ve bu lanet göz kırpma çok ateşliydi.

"Ben Michigan'da üniversiteye gittim. Soğuşu bilirim."

Dudağını ısırđı. "Şimdi böyle söylüyorsun"-güldü-"ama biraz bekle."

SIX

Jolie

C Kahvaltı için aklımda olan şey şampanya değildi ama Beck antrenmandan döndüğüne göre oda servisinin getirdiği şey buydu.

Teslimatçı gittiğinde, arabayı oturma odasının ortasına bıraktıktan sonra Beck şişeyi buzdan çıkardı ve iki bardağa biraz döktü. Parmaklarımı flütlerden birinin etrafına doladım ve kanepeye oturup sıvının altından üstüne doğru çıkan küçük baloncukları izleyerek onun bana katılmasını bekledim.

Yanımda otururken yanımdan geçen hava esintisi gözlerimin kapanmasına neden oldu.

Son birkaç gündür Beck'in kendine has bir kokusu olduğunu öğrenmiştim. Duşta kullandığı ürünlerin ya da giyindikten sonra üzerine sıktığı kolonyanın hiçbir önemi yoktu. Vücudu bu kokuların her birini emiyor ve tamamen farklı bir şey yaratıyordu.

Ve bu saf baharattı.

Cildine, saçına, hatta sakalına sinen bir kokuydu.

Bunu asla unutamazdım.

"Antrenman sırasında tek düşündüğüm buraya dönmeyi ne kadar çok istediğimdi." Gözleri sadece bana bakmıyordu. Beni yiyorlardı. "Sana."

Gülümsedim, nefesim ciğerlerimde titriyordu ve bardağımı onunkinin önünde tuttum. Kadeh kaldıracak bir şey düşünmeye çalıştım ve aklıma gelen tek şey onun yarın gitmesini ne kadar istemediğim olduğu için, "Sarhoş olmaya" dedim.

Kıkırdadı. "Kahvaltı yirmi dakika içinde geliyor. Menüdeki her çeşit etten sipariş ettim. Senin için de haşlanmış yumurtalı avokadolu tost." Bıyıklarının kenarlarını parmaklarıyla fırçaladıktan sonra bardağını işaret etti. "Kokteyl kutlama için. Yemek ise çok sarhoş olup planladığınız her şeyi mahvetmememiz için." Parmağı havayı terk etti ve kalçama indi.

Karincalanmalar anında göğsümde patladı. "Neyi kutluyoruz?"

"Birlikte geçireceğimiz son günü."

Gerçek kalbime çarptığında, o karincalanmalar azalmaya başladı. Üzerinde durmak istemediğim bir konu olduğu için usulca, "Biliyor musun, bu benim en sevdiğim kahvaltı siparişi," dedim.

"Seni ne yerken gördüm, üç öğün ve birkaç atıştırmalık mı? Her seferinde temiz sipariş verdin, bu yüzden hoşuna gidecek bir şey olduğunu düşündüm."

"Sanki... beni tanıyorsun." Sırıttım.

"Bir başka güne, seni rehin tuttuğum son güne." Gülümsedi ve kadehini benimkiyle tokuşturdu.

O gülümseme.

Aman Tanrım.

Yemin ederim, bu dünyada bundan daha güzel bir şey yoktu. Olması da mümkün değildi. Dudaklarının düz beyaz dişlerinin etrafına yayılışından - dün gece bardan çıktıktan sonra hokey oyuncularını dişlerini kırdırmakla meşhur oldukları için bu konuda şakalaşmıştık - ela gözlerinin yanındaki minik oluklara ve dudaklarını araladığında dudaklarını okşayan tüylere kadar kesinlikle daha seksi bir şey olamazdı.

Benim de dudaklarımı okşayan kıllar.

Umutsuzca özleyeceğim bir his.

"Şerefe," diye fısıldadım. Sesimden herhangi bir duygunun geçmesine izin vermeyecektim ama gerçek şuydu ki bu veda berbat olacaktı.

Bunu her parçamda hissedebiliyordum.

Bir bahar yağmuru gibi, gökyüzü tamamen karardığında ve bir esinti şehre doğru koştuğunda - geldiğini görebiliyordunuz; havada hissedebiliyordunuz. İşte şimdi buydu. Ve yarın, Washington DC'ye gitmek için ayrıldığında kalbim ağrıyacaktı.

Beck'in hayatıma daha önceki akşam girmiş olması umurumda değildi.

Bu duygular her neyse, gerçektir.

Ve bu duygular onun kapıdan çıkışını izlerken canımı yakacaktı.

"Kıyafetler geldi mi?" Bir içki aldı. "Asistanımın göndermesi gerekenler mi?"

"Hepsi dolaba asıldı. Bu öğleden sonraya kadar onlara ihtiyacımız olmayacak. Dışarısoğuk olsa da bugünün ilk kısmı için planladığım şey o kadar soğuk olmayacak."

Kaşları kalktı, alnı yüzünde saçla kaplı olmayan birkaç yerden biriydi. "Ve sen hâlâ bana bu planların ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Hayır." Güldüm. "Seni şaşırtmanın çok tatmin edici bir yanı var."

Boynumun alt kısmını avuçladı - vücudumdaki diğer yerlerden daha sık dokunduğu bir nokta. "Biliyor musun, bu konaklamayı şimdiden hayal ettiğimden daha unutulmaz hale getirdin." Başparmağı ileri geri okşadı. "Bana bu birkaç günü verdiğin için teşekkür ederim." Durakladı. "Onları unutmayacağım."

Kal.

Lütfen

kal.

Bunu yapmanın mümkün olmadığını bilsem bile.

"Ben de onları unutmayacağım."

Gözlerimiz kilitlenmişti ve sessizlik çok fazlaydı. Onun bakışları da öyleydi. Gözlerimi kaçırdım ve şampanya kadehimin tamamını içip boşunu önümüzdeki masaya bıraktım.

İçkinin tadı dilimin üzerindeki naneyle karıştı - tuhaf bir kombinasyondur ama içkiye ihtiyacım vardı, bu yüzden önemli değildi. Çünkü bana "Yarın uçağın kaçta?" diye sorma cesaretini veren o içkiydi.

Bu yırtılması gereken bir yara bandıydı. Beynim o eksik parçayı doldurmak için yarıp tutuşuyordu, bilinmezlik şu anda kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

Seyahat programlarının bugünkü antrenmanda tartışılacağından bahsettiğine göre, cevabı bildiğini biliyordum.

"Dokuz." Koltukta bana doğru döndü, saçları hâlâ ıslaktı, duş kokusu hafifti ama baharatı güçlüydü. "Takım otelden sekizden biraz önce ayrılacak."

"Özel bir uçuş, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Ve filme hazır olmalıyız. Sosyal medya ekibimiz uçağa binişimizi ve inişimizi görüntülemek istiyor ve uçuş sırasında çekim yapacaklar." İçini çekti. "Galibiyet serimiz sırasında yaratabilecekleri her türlü heyecandan sonuna kadar yararlanıyorlar."

Farklı bir şey hakkında konuşuyor olsak da, bu onun gidişiyle ilgili daha iyi hissettiğim anlamına gelmiyordu. Zihinsel olarak bunun üzerinde durmadığım anlamına gelmiyordu. "Onları suçlayamam. Son beş maçınızı kazandınız. Böyle bir momentum bilet satışlarını artırır."

Elini başımın arkasına götürdü, parmakları buklelerimin arasında kayboldu. "Öyle ama biz bundan nefret ediyoruz. Uçağa bindiğimizde bir alanda olmak ve uçuş boyunca odaklanmaya devam etmek istiyoruz. Aynı şey uçaktan inip otele gittiğimizde de geçerli. Yüzünüzde bir kamera olması, özellikle de havadayken, her şeyi mahvediyor."

"Bundan nefret ederim."

Başını salladı. "Bazı anlar, sadece *açık* olmak istemezsiniz."

"Şey..." Biraz daha yaklaştım. "Sana açık olduğumu unutturmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. En azından sen hâlâ buradayken."

LA Whales tişörtünün fermuarı sonuna kadar açtı ve fermuarı biraz indirip parmaklarımı içine soktum. Altında yumuşak, pamuklu bir tişört vardı ve teninin sıcaklığı kumaşın üzerinden geliyordu.

Hiç kimse Beck kadar sıcak hissetmemişti.

Yarın, bu anı arzulayacaktım. O anı tekrar düşünecektim. Zamanı geri sarmak için her şeyi yapacağımdan şüpheleniyordum.

Bacaklarımı kaldırıp kucağına uzattı, kaval kemiklerimi tutup ovuşturdu. "Zaten öylesin, Jolie."

"Sana bir şey söylemek istiyorum." Beck'in elleri, üzerinde bulunduğumuz elli beş metrelik yataın ön tarafındaki küpeşteden sarkıyordu, dondurucu rüzgâr

Limandan geçerken saçlarını geriye attı. "Daha önce hiç kimse benim için böyle bir Şey yapmamıştı."

Ailem bu teknede sayısız partiye ev sahipliği yapmıştı. MüŐterileri çeŐitli nedenlerle burada aęırlamıŐtık ve babamın Şirketi her yıl Noel partisini burada kutluyordu. Ama bu gece ilk kez kişisel nedenlerle burayı rezerve etmiştim. Kaptan ve yardımcısı dışında teknede sadece Beck ve ben vardık.

"Daha önce kimse seni tekne turuna çıkarmadı mı?"

AkŐamın erken saatlerinde Boston'un önemli noktalarını göstermiŐ, Şehir hakkındaki bilgimi ve tarihimi sınamıŐtım. Gezinin bu kısmı sadece eğlence amaçlıydı.

En sevdiğim ufuk çizgilerinden birinin yanından geçerken gözlerini dikmiŐ bana bakmaya devam etti. "Bir kadın değil, hayır." Sonunda bana baktı, ela gözleri bu gece koyu yeŐile dönmüştü. "Sadece sen."

Gülümsedim. "Bunu baŐarabildięime sevindim." "Kaç tane ip gerekti?"

Güldüm. "Sadece bir tane. Sahibi bir müŐterim. Onun hesabına biraz fazla mesai yapacağıma ve bu saatler için ona fatura kesmeyeceğime söz verdim." Kolunu dürttüm. "Seni bu tekneye götürdüğümde yüzünü görmek, gelecek hafta fazladan çalışacağım her dakikayı telafi ediyor."

Kıkırdadı. "Planladığın Şeyin bu olmasına çok ŐaŐırmıŐtım. Sanırım hâlâ da yleyim."

"Bu havada tekneye binmek çok soğuk olduğu için mi?" Cevap vermeyince kollarımı paltomun kollarına sürttüm ve "O kadar soğuk olacak ki dışarı ıkamayacağız ve kamarada kalmak zorunda kalacağız diye endiŐelendim - manzara burası kadar güzel değil. Ama bu tür bir manzaraya sahip olmak için bu buz gibi sıcaklara katlanmaya değer diye düşündüm çünkü gerçekten daha iyi bir Şey yok."

"Hayır, bu yüzden Şok olmadım." Bana doğru döndü, elleri yüzüme gitti. "nk bana söylemiyorsun, gösteriyorsun, Jolie."

"Oh. Ben ..." Sesimin uzaklaŐmasına izin verdim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama gerçekten ne hissettiğimi syleyemeyeceğimi de biliyordum.

Ellerini indirdi ve bedenlerimizi birbirine çekti. "Titriyorsun."

"Ben iyiyim."

"Titriyorsun amına koyayım."

"Rüzgâr yüzünden. Boynuma çok geliyor ama söz veriyorum, iyiyim."

Kulübeye girmek istemedim. Güzel olmasına rağmen, kaptan tekneyi orada kullanıyordu, bu yüzden yalnız kalmayacaktık.

Kollarını bana doladı. Bir Beck balonunun içindeydim ve aniden, saçlarımın etrafımızda uçuşmasına rağmen en ufak bir esinti bile hissedemedim.

Bana bakarken sessizdi ama gözleri çok şey anlatıyordu. Bugün bana ilk kez böyle bakmıyordu. Birkaç kez olmuştu. Her seferinde biraz daha uzun sürmüştü. Tıpkı şimdi olduğu gibi, birkaç dakikalık sessizlik çoktan geçmiş gibiydi.

"Keşke seni benimle Los Angeles'a getirebilseydim."

Sesi beklenmedikti ama daha da şaşırtıcı olan söyledikleriydi.

"Mükemmel bir dünyada, isterdim," diye ekledi. Kalbim küt küt atıyordu.

Tek taraflı değildi.

O da hissetmişti -bu her neyse-.

"Ama biz mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz, Jolie. Sen buradasın, vazgeçemeyeceğin bir hayat yaşıyorsun. Ben oradayım, beni hiç durmadan yola çıkaran bir hayatın içindeyim. Daha fazla ayrı kalamazdık." Kolları çözüldü, elleri tekrar yüzüme doğru hareket etti. "Bundan hoşlandım. Bunu bilmeni istiyorum."

"Ben de."

Başparmakları yanaklarımı okşadı ve her ayrıldıklarında, sadece bir saniyeliğine bile olsa, eski yerlerine geri döndüklerinde onları özledim.

"Bardaki o gece, sana söylediğim gibi, sadece otelime gitmek ve önümüzdeki birkaç günü atlatmak, uykumu almak ve vücudumu dinlendirmek istedim." Bakışları daha da yoğunlaştı. "Ve düşünsene, eğer bunu yapsaydım, seni kaçırmış olacaktım."

Gülümsedim. "Bunu yapmadığın için çok mutluyum." Duygu göğsümdeydi. Boğazımdaydı. Sesime karışmasını engellemek için elimden geleni yapıyordum. "Bu inanılmazdı."

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, hemen üstlerinde geziniyordu. Her nefesi havayı beyaza boyuyordu.

Sanki söyleyecek daha çok şeyi vardı ama söylemiyordu. Ya da söyleyemiyordu. Gerisini ellerinin, gözlerinin ve yakın varlığının söylemesine izin veriyordu.

Ta ki ben "Teşekkür ederim." diyene kadar.

Ona daha iyi bakabilmek için kendimi geri çekilirken buldum, bu da dudaklarımızın arasına birkaç santim koyuyordu. "Ne için?"

Parmaklarını başımı yukarı kaldıracak şekilde yanaklarımda gezdirdi. "İstediyimi bilmediğim her şey olduğum için."

Yarın sabah ayrılacaktı ama bu onun vedasıydı. Bunu hissedebiliyordum.

Bunu görebiliyordum.

Aramızda çok fazla eyalet olduğunu ve hayatımızın farklı aşamalarında olduğumuzu biliyordum.

Ama bunun Beck'in buraya son ziyareti olmayacağını da biliyordum.

"Bu sezon bir daha Boston'da oynamayacaksın. Onun yerine Los Angeles'a uçacağız. Ama belki playofflara kalırız ve ben de seni görebilirim."

Güldü ve başını salladı. "Boston lanet olası playofflara kalamayacak."

"Hey" -göğsünü işaret ettim- "hakkında saçmaladığın benim takımım."

"Senin takımın hakkında çok şey biliyorum ve bu sezon playoff'a kalmak için gerekenlere sahip olmadıklarını biliyorum." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Sadece dürüst davranıyorum."

"O zaman gelecek sezona ne dersin?" Bir şey söylemeyince devam ettim, "Buradayken vaktin varsa bir şeyler içebiliriz... ya da başka bir şey. Bilirsin, maçtan sonra."

Daha önce bulunduğu pozisyona geri döndü, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu, havanın kokusu onun kokusunun baharatıyla doluydu. "Gelecek sezon şu andan itibaren sonsuzluk gibi."

Gözlerim kısa süreliğine kapandı. "Biliyorum."

"Siktir, Jolie." Burnunu benimkinin üzerine sürttü ve durup ağzımızı hizalamak için burnunu çektiğinde, "Öp beni," diye fısıldadı.

Ben de öptüm.

Onu ne kadar özleyeceğimi gösteren bir tutkuyla.

SEVEN

Beck

A Gözlerimin fiske fiske açılmasına neden olan şey, az önce gördüğüm rüyayı hatırladığımda kalbimin hemen çarpmasıydı. Şu Jolie'nin dudaklarıyla ilgiliydi. Aletim için nasıl ayrıldıkları, ağzının aletimde nasıl derinlere indiği. Dilinin arkasına nasıl boşaldığım ve onun beni nasıl yuttuğu.

Kısacası, dün gece tekmeden ayrılıp otele döndükten sonra olanların bir özeti gibiydi. Kafa verme konusunda o kadar iyiydi ki beynim bunun peşini bırakmak istemedi.

Oda hâlâ karanlıktı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Telefonumu kontrol ettim, alarmımın çalmasına ve havaalanına gitmeme daha birkaç saat vardı.

Bu arada, sikim bu kadar sertleşmişken tekrar uyuyabilmemin imkânı yoktu.

Ve sikimin yakın zamanda yumuşamasına da imkan yoktu.

Jolie'nin çıplak vücudunun ana hatlarına bakarken ve ona bakarken sikimi okşarken olmazdı.

Saçları yastığının her santimini kaplıyordu ve havada hafif bir vanilya amber kokusu vardı.

Tanrım, onun tadını özleyecektim.

Kokusunu.

Ve teninin hissini, daha önce hiç dokunmadığım bir yumuşaklığı.

Daha da yaklaştım, ucum kıcının çıplaklığına sürtündü, ellerim göbeğini tutmak için beline uzandı. Tacim yanaklarını okşarken, ağzım omzuna gitti, omzunun arkasından kulağına kadar öptü.

İşte o zaman kıpırdanmaya başladı. "Mmm." Başının arkasına uzandı, parmakları saçlarıma daldı. "Saat kaç?"

"Üçü biraz geçiyor."

"Rüyamda seni görüyordum."

Saçlarını kaldırdım ve boynunun arkasından öptüm. "Bana anlatsana." "Rüyamı mı dinlemek istiyorsun?"

Kalçalarımı öne doğru eğdim ve sikimi amina doğru gönderdim. Prezervatif takmamıştım, takacaktım ama önce buna ihtiyacım vardı. Sadece küçük bir parça, bir tane takarak ne kaçırdığımı göstermeye yetecek kadar. Ucu ıslaklığıyla buluştuğunda, "Siktir et evet" diye inledim. Elimi memesine doğru kaldırdım, meme ucunun kenarını çimdikledim.

Beni itiyordu, tırnakları kafatasıma batıyordu. "Bu süitin oturma odasındaki kanepedeydik ve sen beni kanepenin arkasına yatırdın. Bilirsin, yastıkların arkasındaki sert duvar kısmı."

Saçlarını bıraktım ve sırtının ortasından aşağı doğru öpmeye başladım. "Devam et."

"Ve sen... bacaklarımı üzerine yay."

Sikim içine kaymaya çok yakındı; ıslaklığıyla karışan ön spermim, içine girmem için bir davetiye gibiydi. "O kanepede sana ne yaptım, Jolie?"

"Dizlerinin üzerine çöktün."

Kalçalarım son bir hamle yaparken gözlerim kapandı ve sadece en ucum içeri kaydı. Girdikten sonra alnım sırtına yaslandı ve burnumdan tıslayarak hava çıkardım. Sıkılık zaten oradaydı, amcığı ucumu emiyor, shaftımın nabzının atmasına neden oluyordu. Sikimin geri kalanını sokmamak için tüm irademi kullanıyordum.

Geri çekildim ve homurdandım, "Dizlerimin üzerindeyken ne yaptığımı söyle bana."

"Biliyorsun."

İlk tanıştığımız zamana kıyasla bir şeyleri dile getirme konusunda daha rahat olmaya başlamıştı; ancak yine de biraz ikna edilmesi gerekiyordu.

"Kelimeleri duymak istiyorum, Jolie." Sırtının geri kalanını öperken vücudum alçaldı. Elim de amının önünü kavradı, dudaklarım sonunda kıcına ulaştı.

"Beni yalıyordun."

Dudaklarımı ısırırken nazıktım ama yine de dişlerimin ısırığını yanaklarının her birinde hissetmesini sağladım. "Seni boşalttım mı?"

"Evet. İnanılmazdı. Yemin ederim, senin ağzın gibisi yok."

Onu sırtüstü yatırdım, bacaklarını ayırdım ve aralarında diz çöktüm. "Şu anda istediğin bu mu? Ağzımın seni boşaltmasını mı?"

Dizleri ayrı ve bükük kaldı. "Evet." "İste o zaman."

Pozisyonumu aldım, kollarımı kalçalarının iç kısmına doladım, her nefes verişimi abartarak klitorisine vurdum.

Oda gözlerini göremeyecek kadar karanlık olsa da, parmaklarının kilitlerini kavradığını hissedebiliyordum.

"Söyle bana, Jolie."

"Beni yalamanı istiyorum." "Neremi?"

İşaret etmek için diğer elini kullandı. Ama bu tek bir parmak değildi. Üç parmak kullandı, onları amının tepesinde tutarak biraz ovuşturdu. "Tam buraya. Amımın üzerine."

"Evet, duymak istediğim buydu." Parmaklarını itmek için yüzümü kullandım, ağzım için yeterince yer açtım. Ama hemen ona vermedim. Bunu son kez yapacağımı biliyordum, bu yüzden ikimizin de bunu asla unutmadığından emin olmam gerekiyordu. Burnum klitorisine gitti ve kokusunu ezberleyerek içime çekebildiğim kadar çok aromasını emdim. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun." Burnumu amının geri kalanına doğru sürükledim, kayganlığıyla kapladım ve dibe ulaştığımda vücudumu yatağın ucuna doğru uzattım ve onu kendime doğru çektim.

Bacakları yüzümün etrafında sıkıştı ve bıyıklarımın sertliğini hissetmek istediğini varsaydım - son birkaç gün içinde kesinlikle çok fazla deneyimlediği bir şey - ama dedi ki, "Seni burada tutabilir miyim? Sonsuza kadar? Çünkü istiyorum."

*Sonsuza
kadar. Hay
sikeyim.*

Bir gün onun amını yalayacak başka bir orospu çocuğu olacaktı. Bu düşünce hoşuma gitse de gitmese de fark etmezdi.

Bu işi yürütebileceğim bir yerde değildim. Doğru zaman değildi.

Senaryomuz... imkansızdı.

Ve sonunda sadece ona zarar vereceğini bildiğim halde bunu mümkün kılmayı düşünmeyi bile denemezdim.

Yapmayacağım tek şey buydu, onu incitmek.

"Sana ilk verdiğimden beri bu dil senin. İnan bana, burada kalmak istiyor."

Girişini yaladım ve dilim amının o noktasını terk eder etmez parmağım içeri girdi, yukarı doğru kavis çizdi. Her sokuşumda yatağa doğru sallanıyordu. Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı ve daha fazlasını hiç elde edemediğini hissediyordum. Bu yüzden, ağzımı klitorisinin üzerine yerleştirirken, ıslaklığından biraz aldım ve kıkına yaydım, o deliğin etrafına masaj yaptım.

"Buran hiç parmaklandı mı?" "Hayır."

Beni görememesine rağmen gülümsedim. "Yapmak üzeresin."

Herhangi bir soru sormadan ya da acıyacak mı diye yüksek sesle endişelenmeden önce, bunun müthiş bir dikkat dağıtıcı olduğunu bilerek ona dilimi verdim. Kahretsin, kadın bunun hayalini kuruyordu.

"Ohhh," diye inledi. "Evet!"

Dilimin ucunu klitorisinin üzerinde gezdirirken, parmağımı yavaşça ve dikkatlice kıkına soktum.

"Whoa."

"Bir saniye ver, çok daha iyi hissedeceksin."

Burası amından bile daha dardı. Sikim bunu istiyordu; o lanet yanakların arasına gömülmek istiyordu. Nasıl hissettireceğini düşündükçe daha fazla pre-cum sızdı. Ama bakir bir götü sikmek, onu sevdiğini söyleyecek biri içindi, sabah onu terk edecek biri için değil.

Parmağım nihayet sonuna kadar girdiğinde, orada kaldım, sabit durdum, her iki deliği de aynı anda pompalamadan önce bunu kaldırabileceğinden emin oldum.

Çünkü bunu yaptığımda ve dilimin uğultusunu karıştırdığımda, dayanamayacaktı. Neredeyse hemen boşalacaktı.

Henüz bunu istemiyordum. Biraz daha içeride kalmak istiyordum, böylece acısı yarın bütün gün onunla birlikte olacak ve ona bunu sürekli hatırlatacaktı.

an.

Beni.

Onun amının tadını çıkarma şeklimden.

"Haklısın. Daha iyi olacak." Saçımı büktü ve "Durma" diye bağırdı.

Hızım o kadar azalmıştı ki sadece narin darbeler alabiliyordu.

Ama sesindeki çaresizlik bana şunu söyledi: "Durmuyorum bebeğim.

Önce buna alışmana izin veriyorum."

Bebeğim mi?

Bu yanıt beni çok şaşırtmıştı ama ağzımdan çıkarken çok doğru olduğunu hissettim.

"Beni boşalt, Beck."

Benden daha önce hiç talep etmediği bir şeydi bu.

Kendine güveni artıyordu. Peki, o istediğini isteyecek cesarete sahipken bunu nasıl erteleyebilir ve sürüncemede bırakabilirdim?

Yapamazdım.

Hızımı tekrar artırdım, parmaklarım da ivme kazandı ve klitorisinin ucunu ağzıma alarak baskı uyguladım. Dişlerimle onu orada tuttum, ona acı vermeyeceğini bildiğim tatlı bir ısırık ve onu yerine sabitledikten sonra ucunu yaladım.

Olabildiğince sert.

Ve olabildiğince

hızlı.

"Aman Tanrım!"

Bacakları açılarak bana daha fazla erişim sağladı ve dişlerim onu serbest bıraktı, sonra dilim tüm klitorisine karşı düzleşti, parmaklarım içeride öğütülürken hızlı bir şekilde yukarı doğru süpürdü. Her kucağım onun kalçalarını oynatıyor, tenimi sıkmasına neden oluyor, klitorisini daha da sertleştiriyordu.

Wetter.

"Beck!"

Duymak istediğim ses buydu.

Ama bunun tırmanışının sadece başlangıcı olduğunu bildiğim için, ona ihtiyacı olan şeyi verdim ve bu daha fazla baskı oldu.

Daha fazla

sürtünme.

Daha fazla

güç.

"Siktir," diye nefesi kesildi. "Siktir!"

Vücudunun gölgesinin yatağın üzerinde hareket etmesini izledim, ondan gelen kalınlığın tadına bakarken titremeleri yüzüme doğru patladı.

"Ah!" Bacakları birbirinden ayrılmadı; yüzüme doğru çöktüler. Sakalım kalçalarına değdiğinde, "Oh, evet!" diye çığlık attı.

Ağzım yavaşlamadı, elim de yavaşlamadı. Onu uçurumun kenarına getiren aynı hızı sürdürdüm, ta ki zirveyi çoktan geçtiğini ve aşağı indiğini anlayana kadar.

"Gah," diye bağırdı.

İşte o zaman hareketlerim yumuşadı, yoğunluğu çoktan gitti ve yavaşlama zamanının geldiğini anlayana kadar bekledim.

Ve tamamen hareketsiz hale geldim.

"Beck... Düşünemiyorum bile. Ya da konuşmak. Ya da bunun nasıl bir his olduğunu ..."

"Yapmak zorunda değilsin. Onun yerine bana gösterdin."

Klitorisini öperken parmaklarımı hafifçe dışarı çıkardım, ağzım orada kaldı Bu gece dokunduğum her noktaya bastırmak için. Sonunda dudaklarım karnına, göğsüne, meme uçlarına ve sonra da yüzüne doğru ilerledi.

"Bu bir taneydi," dedim ona.

Nefesi kesilmişti. "Bir ne?"

"Bir orgazm. Üç tane daha yaşamak üzeresin."

Odanın karanlığında bile gözlerinin açıldığını görebiliyordum.

"Ağzından mı?"

Kıkırdadım. "Eğer istediğin buysa." Ucumu klitorisine sürttüm, o hissi bir kez daha içime çektim, kendime işkence ettim. "Ama en azından bir tanesinin aletimden olmasını umuyorum."

"Bunu istiyorum." Elleri sikimi tuttu ve pompalamaya başladı. "Git bir prezervatif getir. Hemen şimdi."

Perdelerin arasından sızan zayıf sabah ışığı, Jolie'nin ince beyaz çarşafın altında yatan yüzünün ve vücudunun ipuçlarını gösteriyordu. Dördüncü orgazmından sonra uyuyakaldığı yerde, ben uyanık kalmıştım. Onu izledim. Nefes alışını dinledim. Vakit geldiğinde yataktan çıktım ve son eşyalarımı da bavuluma koyup kapıya doğru yuvarladım.

Vedaları sevmezdim ve bizimkinin neye benzeyeceğini bilmediğimden, ona kısa bir not yazmak için birkaç dakikamı ayırdım. Yatak odasının kapısında durup o unutulmaz vücuda bakarken, otelin not defterlerinden birine not ettiğim kelimeleri tekrar okudum.

*Yov loσ et fa' coσ Sea'tifvl anb pea efvl co na e vp.
W^e ;ov xεab cLi', do 'c xvs³ ovc. T^e xoo is xese xeb vntil
co σ xow mo'>ing-5 exte>deb ic fo' ;ov. O×be S'eaSfas9, lv
^, di >ex-nLa9exe' ;ov na 9, ic's on me.*

*5'm leari>g my nv ex. Ese ic. O× do 'c. fvst h ov, 5'll
nere fo'pec cLe'e cL ee nig³cs.*

-şec

*P.C. Cin e 5 fv Sed cLe şosto> off ;ov, 5 cLovp^t ic
nas only fai' co xεplace ic nit³ SR.*

Tekrar yatağa doğru baktım. Saçlarının kızılıllığı beyaz yatak takımıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Kıçının şekli, sırtının kavisi, boynunun yumuşaklığı, hatta gizli bile olsa - tekrar içeri girip bir kez daha tatmak istememe neden oluyordu.

Ama kendimi oturma odasına girmeye zorladım ve notu LA Whales tişörtümün yanındaki masaya bıraktım. Bir an durakladım -sadece bir an- ve bavulumu kapıya doğru sürdüm. Anahtarımı süitin içinde bıraktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

BİLİNMEYEN

Hey, bu Jolie.

BEN

Günaydın, güzelim.

JOLIE

Sen gittin. SOB.

BEN

Uçağa yeni bindim.

JOLIE

Tişıörtünü bana bıraktığına inanamıyorum.

BEN

Bence bir sonraki Boston iç saha maçında bunu giymelisin.

JOLIE

Komiksin.

BEN

Şaka
yapmıyordum.

JOLIE

Dinle, sana teşekkür etmek istiyorum. O üç geceyi de asla unutmayacağım - yazmam gereken ödevi uzatmak zorunda kalsam ve yetişmek için tüm saatlerimi ofiste geçirsem bile, buna değdin. Buraya bir daha yolunuz düşerse, numaram sizde var. Kullan. Ya da kullanma. Sadece bilmeni istiyorum.

BEN

LOL. Seni anlıyorum

...

JOLIE

İyi uçuşlar Beck ve bu akşamki maçta iyi şanslar.

"Kiminle konuşuyorsun lan sen?" Landon yanımdaki koltuğa oturup telefonumdaki güvenlik ekranını aşmaya ve ne yazdığımı görmeye çalışırken sordu.

Telefonumu cebime sokup koltuğuma yaslandım ve bir şarkı çalmamasına rağmen kulaklığımı kulağıma taktım. Jolie'nin mesajı geldiğinde sesini kapatmışım. Ama uçakta birden fazla kamera olduğu için -muhtemelen bir tanesi şu anda bana dönüktü- Landon'la bu konuya girmeyecektim.

Bu yalnız kaldığımız zaman konuşulacak bir konuydu.

"Bardaki kızıl saçlı," diye fısıldadım, dudaklarımı elimin tersiyle kapatarak görülmelerini ya da okunmalarını engelledim. "Odamda kalan."

"Ona karşı kötü hislerin var, değil mi?" Sesini alçalttı - neyin tehlikede olduğunu biliyordu.

"Kötü mü? Hayır. Ama onunla çok iyi vakit geçirdim."

Kravatının düğümünü çekerek biraz gevşetti. "Yani bana onun yanına gidip konuşmaya geldiğini mi söylüyorsun? Bu da beni dinlediğin ve seni hayatının en büyük hatalarından birini yapmaktan kurtardığım için mutlu olduğun anlamına geliyor." Bekledi. "Hadi ama. Bana dahi olduğumu söyle."

Koluna yumruk attım. "Pislik herif."

"Bırak da bir saniye böbürleneyim. Haklı olduğumu biliyorsun."

Arkadaşıma bakarken başımı salladım. "Pekâlâ, orospu çocuğu. Kına yakmana izin vereceğim ama sadece birkaç saniye, sonra müziğimin sesini açıp yaklaşan maçımıza odaklanacağım."

Kafasını sessiz bir ritme vurdu. "O kadar iyiydi, değil mi?" Boynumun arkasını tuttum, parmaklarım kolalı gömleğimin sertliğiyle buluştu, beynim tek bir şeye odaklandı ve o şey yaklaşan maçımızla hiçbir ilgisi yoktu. "Evet, dostum, öyleydi."

EIGHT

Jolie

"G kalk ve giyin. Seni dışarı çıkaracağım."

Ginger odamızın ortasında durmuş, elini bana doğru uzatarak beni yataktan çekmeye çalışıyordu. Ama ben yapmadım. Parmaklarımın hepsi Beck'in eşofmanını tutuyordu, burnum kumaşa gömülmüş, içine işlemiş baharatlı kokusunu içime çekiyordum.

"Jolie, hadi. Lütfen ayağa kalk."

Bunun olacağını biliyordum, bu yüzden "Bensiz git," cevabım çoktan hazırды.

"Ha!" Yanımda yere yığıldı. "Beni dinle kızım. Hokey evine gidiyoruz. Sana kendim makyaj yapmam ve saçını kuru şampuanla at kuyruğu yapmam gerekse de geliyorsun. Sensiz gitmiyorum."

"Kesinlikle hokey evine gitmiyorum." diye homurdandım.

"Lütfen?" Dizlerimi ovuşturdu, neredeyse sallıyordu. "Bu sabah Beck'in otelinden döndüğünden beri bu odada surat asıyorsun. Öğle yemeği yemedin. Akşam yemeği yemedin. Duygularına kapılmanı anlıyorum ama kendine gelip bir şeyler içeceksin ve onu aklından çıkaracaksın."

"Üzölmüyorum." Ama özölüyordum. Elimde değildi. Beck'siz bir odaya, bir nota, onun kazağına ve geri dönmeyeceğinin tokat gibi farkına vararak uyanmak içime gerçek bir tekme gibi inmişti. "Maçı izliyorum."

Los Angeles-Washington maçı normalde önemsedığım bir maç değildi. Boston dışında hiçbir takımla ilgilenmezdim. Ama Beck bunu değıştirmişti ve onu bu gece buzda görmek garip bir şekilde kendimi ona daha yakın hissetmemi sağladı. Onun yokluğunun acısını ve göğsümdeki boşluğu daha az yoğun hissettirdi.

Ama maç sadece geçici bir çözümdü. Beck geri gelmeyecekti -son üç gecedir yaşadığım şekilde değil.

"Bebeğim, oyun neredeyse bitti. Ne kadar kaldı?" -ekrana doğru döndü. "İki dakika mı kaldı?"

Sweatshirt'ünü göğsüme doğru çektim. "Ne olmuş yani?" "Ve sen Los Angeles'ı sevmiyorsun bile."

Gözlerimi kapadım ve iç çektim.

Bu maçın her saniyesini izlemiştim, devre aralarını bile. Aslında odaklandığım şey oyun değildi; Beck'ti. İlk çizgideydi ve ne zaman buza çıksa bakışlarım onu terk etmiyordu. Eğer sahada değilse, yedek kulübesinde onu bir an olsun görmeye çalışıyordum.

Üniformasının içinde nasıl görünüyordu, *Tanrım*. Lacivert-gümüş maskesinin arasından sakalının ipuçlarını ve kamera ona her zum yaptığında o ela gözlerini görebiliyordum.

"Jolie? Beni dinliyor musun?"

Ekrana bakıyordum. Zaman tükeniyordu. Beck artık oynamıyordu çünkü LA çok öndeydi ve üçüncü ve dördüncü çizgiler içerideydi.

Yavaş yavaş ona baktım. "Hayır."

"Sana yalvarıyorum, hadi gidelim."

Başımı salladım. "Basın toplantısı birkaç dakika içinde başlayacak. Onu görmem gerek. Maçın en skorer oyuncusuydu, onunla röportaj yapacaklarını biliyorum."

Yatağımın üzerinde duran bir şeyi aldı ve ayağı kalkarak odanın kendi tarafına doğru birkaç adım geri gitti. "Seninle bir anlaşma yapacağım." Elindeki televizyon kumandasını salladı. "Basın toplantısı biter bitmez giyinip benimle dışarı çıkacağına söz verersen televizyonu kapatıp kumandayı pencereden atmayacağım."

Kaşlarım çatılmıştı. "Yapmazsın."

Pencereye doğru gitti. "İkimiz de biliyoruz ki senin için yapamayacağım hiçbir şey yok ve bu odada üzülmene izin vermek benim gözetimimde olmayacak. Yani, evet, bu enayiye pencereden aşağı atardım." Yarı kırık eski mandalı çevirdi ve pencere camı bir aralık açıldığında ani bir esinti hissettim. "Unutma, bunu senin için yapıyorum." Cevap vermeyince, "Canının yanmasını istemiyorum ve biliyorum ki yanıyorsun" dedi.

"Ama acı çekmemeliyim." Sesim her kelimedede daha da kısılıyordu. "Sadece üç geceydi. Bu bir şey değil. En iyi ihtimalle uzun bir hafta sonu. Peki, neden böyle hissediyorum?"

Kumandayı masasının üzerine bırakarak pencereyi kapattı ve koşarak yanıma gelip kolunu omuzlarıma doladı. "İnsanlar çok daha kısa sürelerde aşık oluyorlar. Güven bana, bu mümkün."

Sweatshirt'ü yüzümden indirdim ve kucağıma koydum.

Onun baharatlı kokusunu aldığım her nefes onu daha çok özlememe, beynimin sarmallar çizmesine neden oluyordu.

Bir gün, muhtemelen yakında, kokusu kaybolacak ve elimde kalan tek şey onun maçlarını izlemek olacaktı. Yine de ülkenin dört bir yanındaki şehirlerde daha birçok geceleme yapacak ve muhtemelen o akşamları başka biriyle geçirecekti.

Dedikoduları duymuştum. Bekâr profesyonel sporcular söz konusu olduğunda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum.

Beck'in bunu ilk kez yaptığını ya da son kez yapacağını düşünecek kadar aptal değildim.

Harika vakit geçirmiş olmamızın bir önemi yoktu.

Yerim doldurulabilirdi.

Ve bu beni daha çok acıtıyordu. Midemi bulandırdı. Göğsümdeki düğümün boğazımın arkasına doğru ilerlemesine neden oldu.

"Jolie, kafanın içindesin. Çarkların döndüğünü görebiliyorum. Bunu yapma, bunun üzerinde durma, bundan bir anlam çıkarmaya çalışma. Bu seni duygularının içinde tutacaktır ve şu anda olman gereken yer orası değil."

Ekrandan ayrılıp ona baktım ve "Birlikte çok eğlendik" dedim.

Nazikçe başını salladı. "Biliyorum."

"Ve o gittikten sonra kendimi bok gibi hissedeceğimi biliyordum, kendimi buna hazırlamaya çalışmıştım. Belki de bu beni üç gece boyunca devam etmekten alıkoymalıydı, ama ..." Birlikte geçirdiğimiz zamanın görüntüleri gözümün önüne geliyordu. Tekneye doğru yürürken elimi tutuş şeklini. Tekneye yürürken

Ne zaman üşüsem bana sarılırdı. Bana bakış şekli - her seferinde, tek bir seferde değil. "Sadece bitmesini istemedim."

Sırtımın ortasını ovaladı. "Bıraktığı nota bakılırsa, onun da aynı şekilde hissettiğine eminim."

Ağlamayacaktım.

Ağlayamazdım.

Bu konuda duygusallaşmak duruma yardımcı olmayacaktı. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacaktı. Beck'i de geri getirmeyecekti.

Ona bardan onunla ayrılacağımı söylediğimde neye imza attığımı biliyordum.

İkimiz de bekârın ötesindeydik. Bunu açıkça belirtmiştik. O hiçbir söz vermedi.

Ama o zaman öyleydi.

Birlikte geçirdiğimiz zamanda, hokey maskesinin ardındaki adamın ipuçlarını gördüm. Kalbinin parıltılarını gördüm, genellikle üniforması tarafından örtülen bir hamlık.

Elbette Beck Weston bir hokey yıldızıydı ve başlangıçta beni ona çeken de buydu. Ama o çok daha fazlasıydı.

Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Fark etmez, Ginger. O gitti."

"Evet, önemi var." Kolumu sıktı ve parmaklarımın düşüp kazağın üstüne konmasını sağladı. "Seni de Los Angeles'a getirebilmeyi dilediğini söyledi. Mükemmel bir dünyada bunu yapacağını söyledi. Ve sana bundan hoşlandığını söyledi - yani aranızda olanlardan."

Bu sözleri söylerkenki sesini duyabiliyordum.

Eve geldiğimden beri durmadan tekrar ediyorlardı.

"Sana numarasını bile verdi. Bunu yapmasına gerek yoktu." Eli hareketsiz kaldı. "Ama bunu yaparak... bebeğim, sana gösteriyordu."

Gözlerim yine ekrandan ayrıldı. "Beni gösteriyor. I-"

Sesim basın toplantısını duyuran spikerler tarafından kesildi ve hızla televizyona baktım. Ekran değişmiş, NHL logosuyla kaplı uzun bir masa ve mikrofonların önünde oturan LA'den iki oyuncu gösteriliyordu.

Biri Beck'ti.

Ginger'ın elini buldum, elimde sıktım ve yatağımın ucuna doğru kaydım.

Duş almamıştı. Ya buzdan ya da soyunma odasından gelmişti. Saçları ıslaktı, yüzü terliydi. Zahmet bile etmemişti.

boynuna astığı havluyla sildi.

Garip bir şekilde minnettar olduğum bir şeydi bu. Terin bu adamın üzerinde yarattığı görüntü yasadışı olmalıydı.

"Ölmek üzereyim," diye itiraf ettim.

"Seni suçlamıyorum. Ben de öyle sayılırım."

Kamera açısında olmayan bir grup muhabir Beck ve takım arkadaşına sorular yöneltiyordu. Beck'in cevap verirken ağzının hareket ettiğini gördüm, sesini duydum ama söylediği hiçbir şeyi algılayamıyordum. Yüzüne çok fazla odaklanmıştım. Gözlerine ve ne kadar sürükleyici göründüklerine. Dudaklarına. Kısa bir süre önce öptüğüm dudaklarına. Evcilleşmemiş ve şeytani bir şekilde seksi olan sakalına.

"Bıyığında ne var öyle?" diye sordu.

Ginger'a bakamadım. Bu dünyada hiçbir şey gözlerimi televizyonumdan ayıramazdı. "Neden bahsediyorsun?"

"Tam dudağının üstünde ve burnunun altında, yarısı gibi, saçlarına yapışmış ... bu ... bir ... protein bar parçası mı? Ya da onun gibi bir şey mi?"

"Ne?" Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Elini bıraktım, ayağa kalktım ve daha yakından görebilmek için televizyona doğru yürüdüm. "Aman Tanrım."

Ginger haklıydı. Dudağının üstündeki kılların arasında bir şey vardı. Büyük değildi ve bizim kadar dikkatle bakmasaydınız muhtemelen gözden kaçırabilirdiniz. Ama kesinlikle... *şüpheli* bir *kırıntıydı*.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Kahverengimsi, neredeyse ten renginde." "Ama bu da bir şeydir," diye üsteledi.

Biraz hava emdim ve başımı salladım. "Evet. Bu... bir şey." "Kesinlikle yiyecek, değil mi?"

Bir adım daha attım, bunun bana cevabı vermeyeceğini biliyordum ama yine de denemeye değerdi. "Bir parça kurabiye mi? Ya da dediğin gibi bir protein barı?" Ekrana dokundum. "Ya da belki pizza kabuğu?" Güldüm. "En azından benim yaptığım gibi yanmamış bir hamur."

"İnternet bunun ne olduğunu anlamaya çalışarak büyük bir patlama yaşıyor" demeden önce birkaç saniye geçti.

Geri çekildim ama gözlerimi ondan ayırmadım. "Ne demek istiyorsun?" "Memler çoktan başladı."

Yatağa ulaşana kadar geri adım atmaya devam ettim ve telefonunu almak için elimi uzattım. Telefon avucuma değdiğinde önüme koydum, Beck'in hiçbir şeyini kaçırmamak için televizyondan telefonuna, ileri geri taradım.

"Tanrım, çok acımasızlar. Sanki herkes mükemmel olmak zorundaymış gibi. Kimsenin gerçek bir an yaşamasına izin verilmiyor-"

Az önce ne söylediğimi fark ettiğimde sözümü kestim. Gerçek bir an.

"Ve sen benim sadece mükemmeli arayan bir adam olduğumu mu düşünüyorsun? Kahretsin, bundan çok uzağım, Jolie. Beni dinle. Hepimizin gerçek anları vardır. Özellikle de sporcuların. Mikroskop altındayız ve en savunmasız deneyimlerimizden bazıları kameraya yakalanıyor ve internetin her yerinde patlıyor."

Muhabirlerden birine cevap verirken Beck'in ağzına bakarken, konuşmamızı sanki birkaç dakika önce olmuş gibi hatırladım.

Yüzündeki o kırıntı -her neyse- bir tesadüf olmalıydı. Basın toplantısına çıkmadan önce bir şeyler atıştırmış ve ağzını silmeyi unutmuştu.

Tıpkı benim dokuzuncu sınıfta ilk derse girmeden önce yaptığım gibi.

Öyle değil mi?

Beck sandalyesinden kalkarken, o ve takım arkadaşı basın toplantısından çıkarken ve yorumcular yayını doldururken birkaç kez göz kırtım.

İşte o zaman yavaşça Ginger'a doğru döndüm.

Hâlâ onunkini tuttuğum için, şimdi benim telefonum onun elindeydi ve kaydırıyordu. "Kızım, gelen yorumları görmelisin. Bazıları kaskından bir parça olduğunu söylüyor. Bazıları yemek olduğunu söylüyor. Bazıları yüzünü DC kalecisinin kışına soktuğunu söylüyor ve-"

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Telefonumu yere bıraktı. "Tabii ki."

Ellerimi serbest bırakmak için telefonunu yatağın üzerine attım ve ellerimi kendime sardım. "Yanılıyor olabilirim -ve eminim yanılıyorumdur- ama Beck'e dokuzuncu sınıfta yüzümdeki barbekü sosuyla ilgili hikayeyi ve bu yüzden nasıl durmadan dalga geçildiğimi anlattım. Bu konuşma gerçek anlar ve kırılganlık hakkında bir konuşmaya yol açtı. Sporcuların başına sürekli böyle şeyler geldiğini ve bunların kameraya yakalanıp viral olduğunu söyleyerek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştı."

Kollarını kavuşturdu ve gülümsedi. "Ne demek istiyorsun, Jolie? Beck'in yüzüne bilerek kırıntı koyduğunu mu?"

"Yapıp yapmadığını merak ediyorum, evet. Bunu neden yaptığına anlam veremiyorum ama-"

"Oh, bana çok mantıklı geliyor." Kalbim neden durmuyordu?

Neden o kadar hızlı atıyordu ki, "Neden böyle söyledin?" diye seslendiğimde Sesim soluğum kesilmiş gibi çıkıyordu?

Gülümsemesi büyüdü. "Sadece bir önsezi."

"Önsezinizi açıklayın."

"*Hmm*, nereden başlasam..." Bacaklarını önünde birleştirdi ve ellerini bacaklarının arasına koydu. "Beck asi sakalları ve dağınık saçlarıyla hâlâ hokey oynar gibi sert, bilerek dağınık görünüyor ama yine de dağınık."

Yavaşça ciğerlerimi doldurdum ve "Evet" diye inledim.

"Ama aynı zamanda güzel biri. Kendine çeki düzen vermiş ve çoğunlukla bakımlı. Nasıl görüldüğünü önemsiyor. Bu akşamki maçtan önce giydiği takım elbise çok şıktı. Maçtan sonra terden sıırılsıklam olduğunda bile saçları her yöne doğru dikilmiyordu, terbiye edilmişti ve sakalları parmakla taranmıştı. İnanın bana, o adam istemediği sürece yüzünde bir şeyle gazetecilerin olduğu bir odaya girmezdi."

Saçlarımdan bir tutam aldım ve ensemden kaldırdım, oda birdenbire çok sıcak oldu. "Buzdan çıktığını, bir yerde durup o kırıntıyı, kask parçasını -her neyse- yüzüne koyduğunu ve basın toplantısına gittiğini mi söylüyorsun? Ama neden?"

Başını ileri geri salladı ve uzun bir nefes verdi. "Bir gün değerini anlayacaksın. Yemin ederim bu benim görevim. Ama o noktaya gelmekten o kadar uzağız ki, komik bile değil."

Ona gözlerimi devirdim. "Ginger-"

"Beck'in gerçek bir an göstermesinin nedeni, senin yaşayan en ateşli kadın olduğunu düşünme konusunda benimle ve diğer herkesle aynı fikirde olması. Ve biliyor ki, eğer işler farklı olsaydı, sen onun olurdun ve o adam yanından ayrılmana asla izin vermezdi."

"Ginger-"

"Ayrıca bu akşam onu televizyonda izleyeceğinizi ve memleri göreceğinizi de çok iyi biliyor. Gerçek anlar yaşayan tek kişinin sen olmadığını bilmeni istiyor ve bu konuda seni gülümsetmekten başka bir şey istemiyor."

"Hayır." Çıplak ayaklarıma baktım. "Bütün bu teori saçmalık. Buna inanamıyorum."

"Jolie..." Ben kafamı kaldırana kadar bekledi. "O çocuk seni düşünüyor, bebeğim. Aynı senin onu düşündüğün gibi. Ve o gösteriyor

sen."

BEN

Bilmek zorundayım... Gerçek bir an mıydı yoksa sahnelenmiş bir an mı?

BECK

Uyuyor olmalıydın. Saat neredeyse sabahın dördü.

BEN

Bütün içkileri içtim. Bütün içkileri.

BECK

Dive-bar gecesi mi?

BEN

Bunu bilmene bayıldım.

Ama hayır. Hokey evi.

BECK

LOL.

BEN

Ginger'ın fikri, benim değil.

O orada kaldı. Yurda geri döndüm. Ama uyumadan önce bilmem gereken bir şey var.

BECK

Bıyığıma internetin patlamasına neden olacak bir şey koyacağımı mı düşünüyorsun? Ve dikkatleri daha da üzerime çekeceğimi mi? Siktir, sosyal medya hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.

BEN

Kimsenin sizin hakkınızda ne dediğini umursadığınızı düşünmüyorum, bu da bir şeyi kanıtlamak için böyle bir şey yapacağınız anlamına geliyor.

BECK

Kanıtlayacak bir şeyim yok.

BEN

Güzel.

Ama belki de göstermek istediğin bir şey vardır.

BECK

Sana bir şey gösterdi mi?

BEN

Evet.

Evet.

BECK

Tatlı rüyalar, Jolie.

NINE

Beck

"L Ailemin şirket ofisinin konferans salonuna girdiğimde en büyük ağabeyim Walker, "Bakın, lanet olası kedi kimi içeri sürüklemiş?" dedi.

Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Başlıca katkılarım

Bir araziye para yatırmak için nakit paraya ihtiyaç duyduklarında ya da kardeşlerim farklı yerlerin markamıza neden fayda sağlayacağını araştırmak gibi sıkıcı bir görevi yerine getirdikten sonra yeni bir restoranın yerini oylamak için finansal destek şeklinde geldi.

Ama iyi bir süre için şehirde olduğumdan, haftalık strateji toplantısını yapmanın herkesi aynı anda görmek için iyi bir yer olacağını düşündüm.

Yanından geçerken Hart'ın omzunu sıktım, siyah takım elbise ceket ve kırmızı kravatı onu bu sabah çok şık gösteriyordu. Benden sadece iki yaş büyük, benimle aynı boy ve yapıda olan bu adamın profesyonel bir sporcu olması gerekirdi ama Hart da Walker gibi gözünü bu işi sıfırdan kurmaya dikmişti.

Parmaklarım onu terk ederken Hart, "Tekrar hoş geldin kardeşim," dedi.

En küçükleri Eden'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Colson'la onun arasına oturdum ve en büyük ikinci kardeşimle yumruklaşmaya başladım.

"Sen iyi misin?" Colson sordu.

Odadaki tek ebeveynin nasıl olduğumu sormasına şaşırmamıştım. Herhangi biri eninde sonunda soracak olsa da Colson her zaman sorardı.

"Dayanıyorum." Sweatshirt'ümün kapüşonunu indirdim ve elimi başımın üzerinde gezdirdim, saç tellerim buraya gelmeden önce yaptığım soğuk dalıştan dolayı hâlâ nemliydi. "Ama *dürüst* olacağım, sürüklenmek daha doğru bir tanım olamazdı." Sandalyemde arkama yaslandım ve ellerimi masanın üstüne koydum. "Yolda geçen uzun birkaç hafta oldu."

"Vücudun ağrıyor mu?" Walker şef beyazlarını giymiş, parlaklığı tepe ışığının altında parlayan ve kumaşta tek bir leke olmadığını gösteren bir şekilde sordu. Birkaç saat içinde her şeyin değişeceğini emindim.

"Şiddetli bir şey," diye cevap verdim.

"Yarı ölü gibi görünüyorsun." Eden sandalyesinde dönüp bana baktı, mavi gözleri bana kilitlenmişti. Kız kardeşimin değerlendirmeleri ve fikirleri her zaman dürüst ve çok isabetliydi. "En son ne zaman uyudun?"

Bir ağız dolusu havayı ısıkla çıkardım. "Dün gece yaklaşık altı saat uyudum."

"Bu yeterli değildi. Vücudunun daha fazlasına ihtiyacı var," dedi Colson. Adam Hart ve Eden'in aksine çok rahattı. Düğmeli bir ceket yerine polo giymişti. "Yolda uzun bir süre geçirdin. Bir hafta kadar evde olacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Şükürler olsun."

"Buradayken kendine dikkat etsen iyi olur," diye ekledi Hart. "Planlanmış olağan tedavilerin var mı?" Önünde kollarını dayadığı bir yığın klasör vardı.

Bana bugünkü toplantının tamamen iş amaçlı olduğunu söyleyen bir yığın.

"Masaj, hidroterapi, hiperbarik oda tedavileri, kayropratik iş-hepsi." Başımın arkasını tuttum, kollarım bükülmüştü, dirseklerim dışarıdaydı. "İyi olacağım."

"Uğrayıp senin için birkaç yemek hazırlayacağım," dedi Walker.

Walker babamızla aynı yeteneğe sahip olarak doğmuştu. Basit malzemeleri bir şahesere dönüştürebilirdi. Ancak bu yeteneğin getirdiği baskı çok büyüktü, özellikle de kurduğumuz iş göz önüne alındığında. Biftek evlerimiz Charred ile deniz ürünleri ve çiğ barlarımız Toro'nun menüsünden ve yeni tariflerinden sorumluydu; restoranlarımızı sürekli taze ve rekabetçi tutmak zorundaydı.

Adamı sevmeme rağmen, tavırları her zaman ne hissettiğini yansıtıyordu ve bu da çok stresli ve genellikle sinirliydi.

"Bunun için vaktin yok," dedim ona. "LA Charred'in mutfakını yönetiyorsun ve yüzlerce restoranımızın operasyonlarını kontrol ediyorsun." Hart'a baktım ve göz kırptım. "Hart'a benim için yemek yaptıracağım."

Hart güldü. "Nefesini tutma, göt herif. Perde arkasındaki işler de mutfaklarımız kadar yoğun. En son ne zaman kendim için yemek yaptığımı bile hatırlamıyorum."

"İşte bu yüzden hepinizin kişisel bir şefi var." Eden gözlerini devirdi. "Hart'ın senin için yemek yapması gibi asla gerçekleşmeyecek şeyler hakkında konuşarak zaman kaybetmeyi bırakalım ve odadaki fili tartışalım." Eden aramızdaki boşluğa uzandı ve sanki yüzümü inceliyormuş gibi yanaklarımı tuttu. "Basın toplantısında burnunun dibinde ne vardı?"

Kıkırdadım. "Bana sormanın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Kaytarıyorsun. Sen böyle yapmazsın."

"Kısa mesaj yoluyla konuşacak daha önemli şeylerimiz vardı" -Hart'ın önündeki klasör yığınının işaret etti- "bunlardan bazıları gibi."

"Ondan bahsetmişken"-Hart'ın yığınının doğru başımı salladım-"Charred'in daha kaç yerini açıyoruz-"

"Hayır," dedi Eden sözümü keserek. "Önce yüz kırıntısını tartışıyoruz. Sonra da iş hakkında konuşabiliriz."

"Bu seferki acımasız." Gülümsedim. "Basın toplantısına gitmeden önce çikolatalı kurabiyeden bir ısırık aldım. Bu kadar büyütecek ne var?"

"İnternet bunun büyük bir olay olduğunu düşünüyor. Kırıntının ne olduğuna dair teoriler üreterek eğleniyorlar. Şunu dinleyin: Vegas, insanların bunun bir protein barı mı yoksa kaskının bir parçası mı olduğuna dair bahis oynamasına bile izin veriyor." Eliyle masayı tokatladı - ne demek istediğini daha iyi anlatmak için.

Bu yüzden menajerim ertesi gün aramış ve ne olduğunu sormuştu. -Vegas muhtemelen cevabı onaylaması için ona ihtiyaç duyuyordu.

Ona verdiğim ifade bu noktayı destekliyordu. "İnternetin ne düşündüğü umurunda değil, biliyorsun."

"Ama nasıl görüldüğün umurunda." Kollarını kavuşturdu. "Bu da beni meraklandırıyor..." Bana bakarken gözleri kısıldı.

"Eden'la birlikteyim." Walker beyaz kollarını yukarı itti. "İçimizde en güzeli sensin."

"Ve kameraya hazır olmanın kralı," diye katkıda bulundu Hart.

Haksız olmasalar da ikisine de el salladım ve kız kardeşime "Neyi merak ediyorsun?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce buza atlama skandalı oldu" -siyah boyalı tırnaklarıyla gözlerini kapattı- "hakkında konuşmak bile istemediğim bir şey, bu yüzden hayatım boyunca yara aldım." Elini indirdi. "Şimdi de yüz olayı var. Evet, bunların ikisi de beni meraklandırıyor: Hokey dışında başka nedenlerle mi ilgi odağı olmaya çalışıyorsun? Birine orta parmağınızı mı kaldırıyorsunuz? Ya da ..." Kaşları çatıldı.

"Çok fazla anlam yüklüyorsun" diye cevap verdim. Başını salladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Tabii ki, grubun lanet olası dedektifi beni çağırmıştı. Şaşırmamıştım. Sadece o kurabiye parçasının neden dudağımda olduğunu itiraf etmeyecektim. Bunu görmesi gereken kişi gördü. Önemli olan da buydu.

Walker, Hart ve Colson'a baktım, üçünün de muhtemelen heyecanlandığını ve kız kardeşimizin bu konuyu açtığını ilk kez duymadıklarını biliyordum. "Herhangi birinizin söyleyecek bir şeyi var mı? Ya da o dosyalarda ne olduğu hakkında konuşabilir miyiz?" Hart'a doğru tekrar başımı salladım.

Hart bana gülümsedi, bir şeylerin peşinde olduğunu gösteren türden bir sırtımaydı bu. "Boston hakkında konuşalım." Dudaklarını yaladı ve masaya daha da yaslandı. "Nasıldı?"

"Bu deplasman maçları sırasında oynadığım onca yer arasından Boston hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Sandalyemde sallanıyordum ama durdum. "İyiymi. Neden soruyorsun?"

Hart'ın kaşları kalktı. "Sadece iyi miydi?"

"Bu sabah lanet olası bir aslan inine girdim." Yüksek sesle bir kahkaha attım. "Bana sormak istediğin bir şey mi var Hart?"

"Senin söyleyecek bir şeyin mi var?" diye karşılık verdi.

Bu bilgiyi kardeşime kimin söylemiş olabileceği konusunda aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Umursadığımdan değil. Kardeşlerimden hiçbir şey saklamazdım -yüz kırıntısının nedeni dışında- ama bu sefer kalecimi deşecektim.

Güldüm. "Yok, ben iyiyim."

Hart ellerini birbirine sürttü. "O üç gecedен sonra gerçekten iyi olduğuna bahse girerim."

"Aman Tanrım," diye inledim sırtarak. "İşte başlıyoruz. Hadi bakalım. Sahip olduğun her şeyi bana ver."

"Bir saniye bekle. ay var mı?" Eden sordu. "Sadece Hart'ın bildiğı çay mı?" Hart'a ters ters baktı. "Ne cüretle bana söylemezsin!"

Hart göğsünü işaret etti. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil."

"Kahretsin, ortada bir hikâye yok," dedim kız kardeşime ve masanın etrafına baktığımda, baktığım tek bir yüzün bile ikna olmuş görünmediğini söyleyebilirdim. "Yoldayken bir şeyler olur. Aynı bokun farklı bir gündeki hali."

Ama bu doğru değildi. En azından ikinci kısmı.

Jolie daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu.

Bir kadınla asla art arda üç gece geçirmedim, hatta birikmiş üç gece bile geçirmedim. Hayatımı yaşama biçimime göre, bunu lanet bir bağıllık olarak görüyordum.

Ve o otelden çıktığımdan beri durmadan düşündüğüm bir bağıllıktı bu.

Eden sandalyesini daha da çevirdi, vücudu tamamen bana dönüktü ve bacak bacak üstüne attı. "Hepimiz yolda bir şeyler olduğunu biliyoruz. Senin hikâyelerini duyduk. Konu bize geldiğinde kendini tutacak biri değilsin. Bu yüzden birdenbire tuhaf hissetmeye başladın... çünkü o üç gece boyunca neler olduğunu paylaşmıyorsun. Ve bu, Beck, hiç de senin tarzın değil."

Ellerimi başımın arkasından indirdim ve masanın üzerine koyarken aşağıya baktım. Üzerimdeki gibi LA Whales sweatshirt'leriyle dolu raflarım vardı ama en sevdiğim Jolie'ye verdiğimdi. Şu anda -ve bundan önceki pek çok lanet olası anda- LA'yı ondan sıkıp atmaktan başka bir şey istemiyordum.

"İşte söyleyeceğim şey..." Başımı kaldırdım ve hemen kız kardeşimle göz göze geldim. "Boston'da biriyle tanıştım ve o üç geceyi onunla geçirdim. Ama ikimiz de bundan bir şey çıkarabilecek durumda değiliz. Orada olanlar, orada kalacak."

Eden'in ifadesi yumuşadı; bu pek sık rastlanan bir şey değildi. "Bu çok kötü."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sormadan önce bir saniye bekledim.

"Çünkü duyduklarım ve gördüklerim bana ondan ne kadar hoşlandığını gösteriyor."

"Şu anda vücudumda çığlık atmayan tek bir santim bile yok." Landon omuzluklarının ve göğüs koruyucusunun kayışlarını çözüp ağır teçhizatı başının üzerine kaldırırken yüzünü buruşturdu. Çıkardığı her yeni ekipmanı dolabının önüne koydu. "Bugün antrenmandan çok bir oyun gibiydi."

Koruyucuların altına giydiği gri tişört terden sıırıslıklam olmuştu ve hâlâ üzerindeyken omzuna bir yumruk attım. "Amcık."

"Siktir et." Saçlarındaki teri silkeledi. "Sen bile bana sert davrandın."

"Sana en sert davranan bendim, bunu iyi anla." Grilerimi başıma çektim ve ıslak tişörtü çamaşır kutusuna attım. "Beni ispiyonlarsan böyle olur işte."

Bana bakarken dondu kaldı ve sonra gülmeye başladı. "Kahretsin, Hart sana Jolie hakkında bir şey mi söyledi?"

"Konuyu açmak için bu sabaha kadar beklemesine çok şaşırdım ama evet." Patenlerimi çözmek için dolabımın önüne oturdum. "Bunu senden nasıl öğrendi?"

Landon yanımda durmuş, dolabının kenarına tutunuyordu. "Boston maçından sonra bize ulaştı ve kutlama için nereye gittiğimizi sordu. Takıma birkaç şişe almak istedi. Seni aradığını ama cevap vermediğini söyledi, o yüzden beni aradı. Artık barda olmadığını haberini o zaman verdim."

Göğsümü ovuşturdum, oradaki kaslar, pazularım ve omuzlarım bugünkü sopa çalışması ve atışlardan dolayı ağrıyordu. "Pis piç."

Başı öne eğikti. "Bunun için sana bok atacağını biliyordum, özellikle de DC'ye uçuşumuz sırasında bana mesaj atıp ikinizin arasında işlerin nasıl gittiğini sorduğunda. Umarım çok fazla üstüne gitmemiştir."

"Her şey yolunda, dostum."

Landon benim ailemle arkadaştı ve burada ailesi olmadığı için birkaç tatilini benim ailemle geçirmişti. Hart'a anlatmış olması beni hiç şaşırtmamıştı -muhtemelen zaten ona anlatacağımı düşünmüştü- ya da itiraf ettiği herhangi bir şey beni rahatsız etmemişti.

"Washington'a uçarken mesajlaştığınızdan beri onunla konuştun mu?" Patenlerinin bağcıklarını çözmek için yanıma oturdu.

"Hayır."

Bana bakmak için durakladı. "Konuşacağını düşünüyor musun?"

Her dolap ahşaptan yapılmıştı ve bir bölme gibi çerçevelenmişti. Ayırıcı duvarlardan birine yaslandım, sırtımı kenara dayadım ve sertliğin kaslarıma işlemesine izin verdim.

"Bunu düşündüm. Ama bu daha kolay olmayacak bir durum."

İkinci sınıf öğrencisi olduğu için değil. Son sınıfta olsaydı, belki babasının evden çalışmasına izin verme ihtimali olduğu için bekleyebilirdik ve o ev LA olabilirdi. Ama lanet olası bir ikinci sınıf öğrencisi olarak, ülkenin diğer ucundaki bir okulda, herhangi bir özgürlüğe sahip olmaktan yıllar uzaktaydı. Ve benimki gibi esnek olmayan bir programla, bu gerçekten işleri pratik olmaktan çıkarıyordu.

"Eğer konuşursak, onu daha çok isteyeceğim ve o bana daha fazlasını veremez." Daha fazlasını mı? *Hay sikeyim*. Bunu isteyeceğim kimin aklına gelirdi ki?

"Peki ya onunla konuşmazsan?" diye sordu.

Göğsümde hoşuma gitmeyen bir his vardı. Onu yatıştırmaya çalışmak için öne doğru eğildim ve kollarımı hokey pantolonumun üzerine koydum. "Onu çok özleyeceğim."

TEN

Jolie

BEN

Seni görmeyeli nasıl bir ay oldu? Bu arada bütün kıçları tekmeliyorsun, takip ediyorum. Boston dışında bir takım için tezahürat yapacağım kimin aklına gelirdi ki? Kesinlikle ben değil, LOL. Her neyse, önümüzdeki hafta sonu Los Angeles'ta olacağım. Bir maç için Dallas'ta olacağını biliyorum, sonra da Kanada'ya gideceksin. Oraya gidip de sana ulaşamamak garip geliyor.

BECK

Jolie ...

Cuma günü uçup Pazar günü mü dönüyorsun?

BEN

Evet,
evet.

BECK

Yolculuğunuzu
uzatın.

BEN

Gelemem. Pazartesi sabahı ilk iş sınavım var.

BECK

Pazartesi öğleden sonra Los Angeles'a
döneceğim.

BEN

Sigh.

BECK

Perşembe Dallas'a, Cuma da Los Angeles'a uçmaya ne dersin?
Bu bize birlikte bir gece verir.

BEN

Daha fazlasını istemezdim ama bunu gerçekleştiremiyorum.
Perşembe günü yeni bir müşteriyle buluşacağım ve onları yata
götüreceğiz.

BECK

Meşgul kız.

BEN

Ben mi? Ha! Daha çok meşgul olan senmişsin gibi.

Ama en azından denedim. Umarım yakında görüşürüz.

BECK

Yapacaksa
n.

BECK

Hey, sen.

BEN

Hey, sen.

BECK

İkinci sınıfın bitmek üzere. Heyecanlı olmalısın. İşler senin için iyi
gidiyor mu?

BEN

Hala birkaç ayım ve finallerim var - ürpertici, LOL. Ama evet, her
şey harika.

Sezonun neredeyse bitmek üzere. Yakında ara verileceğini
bilmek harika hissettiriyor olmalı.

BECK

Normal sezon, evet, ama şimdi playofflarda hayatta kalmak
zorundayız.

BEN

Bunun bir bütün olduğunu hayal
ediyorum.

BECK

Evet, lanet olası bir şey.

Dinle, yaklaşan bir haftam var. Her gün antrenmanım olduğu için seyahat edemiyorum, ama düşünüyordum da, neden gelip benimle kalmıyorsun? Bütün hafta gelemiyorsan, birkaç günlüğüne ya da gelebildiğin kadar gel.

BEN

Ooh. Kulağa eğlenceli geliyor. Randevular ne zaman?

BECK

12-18 Mart.

BEN

Beck, hayır! Bana şaka yaptığını söyle. Bana bunların tarih olmadığını söyle?!

BECK

Planların mı var?

BEN

Bahar tatili için bütün hafta arkadaşlarımla South Beach'teydim.

BECK

Çok eğleneceksiniz.

BEN

Ben de öyle düşünmüştüm... davetiyeni alana kadar.

BEN

Yemin ederim bütün oyun boyunca nefes almadım! AH! Şu anda senin için çılgılık atıyorum ve tüm tebriklerimi gönderiyorum! Ne muhteşem bir zafer Beck. Stanley Kupası galibi. Senin adına daha mutlu olamazdım.

BECK

Jolie ...

Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim.

BEN

Umarım kutluyorsunuzdur.

BECK

Bir sürü şey yapıyoruz, evet.

BEN

Keşke seninle orada olsaydım. Her saniyenin tadını çıkar.

BECK

Selam güzelim. Yaz sana nasıl davranıyor?

BEN

Selam, yabancı. Yaz mı geldi? Bilmem ki. Dışarıda olduğum tek zaman işe gidip geldiğim zamanlar. Kum, sörf ve minik bir bikiinin hayalini kuruyorum. İç çekiyorum. Sen nasılsın? Tatilinin her saniyesini yiyip bitiriyor musun?

BECK

Evet. Maldivler'deydim ve yakında Avrupa'ya gideceğim, antrenman için rapor vermem gerekene kadar önümüzdeki bir ayı orada geçireceğim.

BEN

Şimdiden yeni bir sezon mu? Vay be!

BECK

Bir okul yılı daha. Üçüncü sınıf, bebeğim.

BEN

Şşşt. Okul konusunu açmıyoruz. Bu ödevsiz ve sınavsız hayatın her saniyesinin tadını çıkarıyorum, LOL. 😊

BECK

Okulsuz yaşamı kutlamak için ne yapman gerektiğini düşünüyorum biliyor musun?

BEN

Söyle bana.

BECK

Benimle Paris'te buluşmalısın. Gelecek hafta orada olacağım. Ve 4 Temmuz'da orada olacağın için havai fişek sözü bile veriyorum.

BEN

Kulağa ne kadar rüya gibi geliyor biliyor musun? Ama gelecek hafta Cape Cod'dayım. Bir grup arkadaş tatili kutlamak için bir ev kiraladık.

Bence antrenmansız ve oyunsuz hayatı kutlamak için ne yapmalısın biliyor musun? Benimle Cape'e gelmelisin.

BECK

Bu zor bir soru.

BEN

Cape Cod, Paris'e karşı. Burada açık ara bir kazanan var.

Ayrıca, seni öpmeyeli 7 ay falan mı oldu? Bu çok adice.

BECK

Cape'e gelmeyecek olmam seni öpmek istemediğim anlamına gelmiyor.

BEN

Yeni sezonunuz hayırlı olsun. Nasıl oluyor da yaz bitiyor ve yeni bir sezon başlıyor? İç çekiyorum.

BECK

Hadi canım. Sanki sezon yeni bitmiş ve Avrupa hiç olmamış gibi.

BEN

Harika mıydı? Keşke asistanınız seyahatinizden fotoğrafları Instagram hesabınızda paylaşırdı, sadece hokey ve marka anlaşmaları değil. Maceralarınızı görmek için sabırsızlanıyordum ama o hiçbir şey paylaşmadı.

Neden bu kadar özel olduğunuzu anlıyorum. Sadece bencilce daha fazlasını görmek istedim.

Beck'in Eyfel Kulesi'nin önünde çekilmiş bir fotoğrafı geldi. Gece vaktiydi ve kule güzel beyaz ışıklarla aydınlatılmıştı. Vücudu kameraya dönük değildi; daha çok yan açıdan çekilmişti ve hafif bir sırtısla omzunun üzerinden bakıyordu. Ama o yüz? *Aman Tanrım*. Tıraş edilmişti.

Saçları kısaydı, ela gözleri dışarısi karanlık olmasına rağmen ateşli bakışlarla doluydu.

Bu, Beck'in vahşi, evcilleşmemiş olanıyla birlikte olduğum zamanki bakımlı haliydi.

Bir tercihim yoktu. Adam her haliyle çok ateşliydi. Ama şimdi bu fotoğraf telefonumda olduğuna göre, bana yaptığı şey, gösterdiği şey, Cape yerine Paris'e gidebilmek için zamanı geri sarmak için her şeyi yapabileceğimdi.

Bu kararı verirken ne düşünüyordum ki?

BECK

Kaçırdıklarınız...

Pişmanlık yarasına tuz basan sözler.

BEN

Kendimden nefret ediyorum. Merak ediyorsan söyleyeyim.

Ama ironik bir şekilde, sana ulaşmaya çalışıyorum çünkü seni görmeye çalışıyorum. Uzun bir ihtimal olduğunu biliyorum, özellikle de programını kontrol ettikten sonra, ama 21 Ekim'de bir geceliğine Los Angeles'ta olacağım. Chicago'daki maçtan sonra geri dönme şansın var mı? Görünüşe göre o maçla Vegas'taki maç arasında üç günlük bir zaman var.

BECK

Chicago'dan ayrılıp doğruca Vegas'a uçuyoruz.

BEN

Cevabının bu olacağından korkuyordum.

Yemin ederim, evren bizi ayırmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

BECK

Jolie... Eminim birkaç hafta içinde Boston'da oynayacağımızı biliyoursundur.

BEN

Evet, biliyorum. Bu kelimeleri yazmak üzere olduğuma inanamıyorum bile.

BECK

Şehir dışında olacaksın, değil mi?

BEN

Noel için ailemle Como Gölü'ne gidiyorum. Yakında sana mesaj atıp söyleyecektim. Şu anda birbirimizi tekrar özlediğimize inanamıyorum.

Gelecek hafta ne var biliyor musun?

BECK

Hayır

.

Hayır

.

BEN

Tanışmamızın birinci yıl dönümü.

BECK

Bir yıl mı? Yok artık.

BEN

Seni o zamandan beri görmemiş olmam bir suç. O üç gece Beck, onları düşünüyorum. Hem de çok.

BECK

Ben de.

BEN

Çok zor bir mağlubiyetti. Konferans finallerini kazanmaya çok yaklaştınız. Uzatmalarda maçın ani bir ölüme gittiğine inanamıyorum. Umarım galibiyet alamasanız da en inanılmaz sezonu geçirdiğinizi biliyorsunuzdur. Kendinle gurur duy Beck. Ben de seninle gurur duyuyorum.

BECK

Sana minnettarım.

Birinci sınıfı bitirdiğin için tebrikler. Finallerin bitmek üzere olduğunu varsayıyorum.

BEN

Neredeyse, evet, ve sonra Cape'e yapılan birkaç geziyle birlikte işle dolu bir yaz daha, LOL.

BECK

Hayatınız tamamen işe dönüşmeden önceki son tatiliniz. Tadını çıkar.

BEN

Avrupa'nın tadını çıkarın-Tahminimce izniniz sırasında oraya gidiyorsunuz?

BECK

Avrupa, Afrika ve Asya.

BEN

Ah! Harika! Hep bir safariye çıkmayı hayal etmişimdir.

Tüm o hayvanların seslerini dinlediğinizi ve benimle birlikte karanlık gökyüzüne bakıp yıldızları seyrettiğinizi hayal edebiliyor musunuz? Beni bavuluna koy, lütfen.

Ekranıma baktım, isminin altındaki baloncuk yazdığını gösteriyordu. Ciğerlerimi yavaşça havayla doldurdum, cevabının ne olacağını merak ettikçe endişelenmeye başladım. Paris'e gelmemi istediği gibi beni de kendisine katılmaya davet edecek miydi? Cape'e gitmeyi teklif edecek miydi?

Birbirimizi uzun zamandır görmemiş olsak da, bu bizi bir araya gelmeye çalışmaktan alıkoymamıştı.

Arzu oradaydı.

Bunu bana sürekli gösterdi. Sadece şans bizden yana değildi.

Telefonumu yatağımın üzerine koydum, baloncuk hâlâ onun adının altında hareket ediyordu. Ginger ve başka bir arkadaşımın paylaştığım dairenin mutfağına girdim ve buzdolabından bir kutu maden suyu aldım. İki kız da çoktan uyumuştum. Oyun için ayakta kalan tek kişi bendim, bu yüzden onları uyandırmadığımdan emin olarak sessizce odama geri döndüm.

Yatağımdaki yastıklara uzandım ve telefonumu aldım. Birkaç saniye bekledim ama baloncuk gitmişti ve geri gelmedi.

Ekranı Beck'ten gelen bir mesaj da yoktu. Gitmemi istememişti.

Her saat geçtikçe kalbime inen yıkıcı bir darbe.

Ertesi sabah ondan hâlâ bir mesaj gelmediğinde göğsümde kocaman bir delik açılmıştı.

Bütün bir hafta geçip de ondan aldığım tek cevap sessizlik olunca kalbim tamamen paramparça oldu.

Masasının diğerk tarafına oturduğumda babam "Neden düşündüğüm kadar heyecanlı görünmüyorsun?" diye sordu. Az önce paylaştığı haber göğsümün içinde zonkluyor, kalbimi tutan duvarlara çarpıyor ve sekiyordu. "Kulaktan kulağa sırtacağıını sanıyordum."

Ama verdiği haber birdenbire ortaya çıkmıştı.

Ve bu, hazmetmekte en çok zorlandığım bilgiydi.

"Heyecanlıyım baba." Ellerimi siyah eteğimin üzerinde ovuşturdum. Sadece terli değillerdi; sanki her bir parmak yüzlerce kilo ağırlığındaydı. "Sanırım her şeyden biraz bunaldım." Ellerim olabildiğince kurduğunda biri saçlarıma daldı ve beynim dönerken saç tellerimi döndürdü.

Beni bir çıkmazdan diğerine götüren ve zihinsel olarak dönüp farklı bir yöne koşmama neden olan bir sarmal.

"Anlaşılabilir." Masasının üstünde çalan cep telefonunu açtı ve aramayı susturdu. "Konuşmamız gereken çok şey var. Ayrıntılara girmek istiyorum ama şu anda bunu yapacak zamanım yok."

Göğsüm "Hayır, anlıyorum" dışında başka bir şey söyleyemeyeceğim kadar sert ve hızlı çarpıyordu. Saatime baktım, müşterimle olan toplantıma çok az kaldığını biliyordum. Babamla bu buluşma planlanmamıştı; birkaç dakika önce ofisine gelmemi istemişti. "Benim de gitmem gerekiyor. Bu akşam yemeğe gelsem ve sen de her şeyi anlatsan nasıl olur?"

Masasından gümüş klasik kalemini aldı -ben birinci sınıftayken ona hediye etmişim, üstünde *Best Dad* yazıyordu- ve kurutma kâğıdına vurdu. "Somon piccata mı lazanya mı?"

"Baba," diye homurdandım, "bana bunu soramazsın. İkisinin de annemin yaptığı en sevdiğim yemekler olduğunu biliyorsun."

Gülümsedi. "Akşam görüşürüz."

Başımı salladım ve sandalyemden kalkarak ofisinden çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Odama ulaştığımda nefes almakta gittikçe zorlanıyordum, özellikle de gözümün ilk takıldığı şeylerden biri Boston'ın programı olduğu için. Bilgisayarımın hemen yanındaki duvara asılmıştı ve iç saha maçlarını pembe fosforlu kalemle daire içine almıştım.

Bundan üç hafta sonra LA Whales ile oynayacaktık. Hem de evimizde.

Beck şehirde olup olmayacağımı sormak için bana ulaşmamıştı. LA geçen sezonun sonunda konferans finallerini kaybettiğinden beri konuşmamıştık bile.

Sessiz kalmak istemedim.

Onu rahatsız etmek ya da mesaj bombardımanına tutmak da istemiyordum.

Cevap vermediğinde, içimden bir ses bunun bizim sonumuz olduğunu söylemişti. Ortada bir biz olduğundan değil ama her iki tarafın da çabaları tükenmişti ve ne olduysa oldu ve bir daha olmayacağını kabul ediyorduk.

Ama buraya oynamaya geliyordu ve babamın kombine bileti olduğunu biliyordu. Eğer şehirde olsaydım, orada olacağımı bildiğinden emindim.

Dirseklerimi masama dayadım, ellerimi yüzümde gezdirdim.

Ama az önce duyduğum haberlerden sonra... *orada olacak mıyım?*

ELEVEN

Beck

T Siren sesi maçın bittiğini işaret ediyordu ama takım arkadaşlarımdan tek biri bile buzu terk etmedi. Tek hareket eden Landon'dı, o da kale direğinden kayarak orta çizginin yakınındaki beşimize katıldı, Boston'ın üçüncü takımı ve kalecisi diğer tarafta bekliyordu.

İki takım da birbirlerine bakıyordu.

Kavganın yaklaştığını hissedebiliyordum, birine vurma düşüncesi tenimi karıncalandırıyordu.

Bunu takım arkadaşlarımda gözlerinde görebiliyordum, her nefes alışlarında gerilim artıyordu. Her iki tarafta da öfke doruğaa ulaşıyordu.

Boston bu gece bizi bir avuç amatör gibi göstermişti. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorduk.

Dağılmamıştık. Bu, güçlü başladığımız ve zamanla dağıldığımız anlamına gelirdi ki durum kesinlikle böyle değildi. Oyun üç devre önce başladığı andan itibaren bir ritim bulamadık ve hiçbir hat arasında senkronizasyon yoktu; buzu kığımızla temizleyen bir grup acemi patenciye benziyorduk.

"Ayrılın çocuklar." Pisti terk etmesi gereken hakem geldi ve kollarını iki yana açarak takımların arasına yerleşti. "Geri çekilin. Şimdi!"

Kısa süre içinde ikinci ve üçüncü bir hakem daha ona katıldı, ancak her iki takım arasında çok fazla saçma sapan konuşma olduğu için onların varlığı neredeyse hiç fark edilmedi.

Bizim için bunun nedeni LA'nın kaybetmemesiydi.

Eğer bu diğer takımın bizden daha iyi olmasından kaynaklansaydı, bu başka bir şeydi. Ama Boston bizden daha iyi değildi, bu gece maçı kaybetmemize rağmen ve biz de yenilgiyi hiç iyi karşılamadık.

Hakemlerden biri, "Kıçınızı kaldırıp soyunma odasına gidin," diye tehdit etti. Kayarak yanıma geldi. "Weston, adamlarını hemen içeri getir." Eli kolumdaydı, beni sarsıyor, ona tepki vermemi sağlamaya çalışıyordu. "Lig sana ceza verecek. Seni uyarıyorum."

Sözleri çarptı ve sekti. Boston'ın sol kanadına, lanet suratına ne yapacağımı söylemekle meşguldüm.

"Soyunma odası! Şimdi!" diye bağırdı başka bir yan hakem her iki takıma doğru. "Lanet olası burnunu kıracağım ve buzu senin yüzünle kaplayacağım.

kan!" diye bağırdı adamlarımdan biri bir defans oyuncusuna.

Defans oyuncusu, "Gel de yap, göt herif," diye cevap verdi.

Hakem önüme geçti ve yüz maskemi tuttu. "Bu yumruğun sana kaç bin dolara mal olacağını biliyor musun?"

"Her maç kaç bin dolar kazandığınızı biliyor musun?" diye karşılık verdi adamlarımdan biri.

Ceza almamız hiçbirimizin umurunda değildi. Boston'ın da aynı şekilde hissettiğini garanti edebilirim.

O kendini beğenmiş, ağzı bozuk, *keşke bizim kadar iyi olsalar diyen* orospu çocuklarından birine vurmanın verdiği tatmin, vereceğimiz her bir dolara değecekti.

Ve ödeyecektik çünkü adamlar yaklaşıyordu, vücutlarından gelen ısı bana kavgaya birkaç santim uzakta olduğumuzu söylüyordu.

Bu kavgayı durdurabilecek tek bir kişi vardı.

Adamlarımın sözünü dinleyeceği tek kişi.

O da bendim.

Ama bu öfkeyi bedenimden atmaktan başka bir şey istemiyordum. Bir şeylere zarar vermek istiyordum. Parmaklarımı ete geçirerek beni yiyip bitiren suçluluk duygusundan kurtulmak istiyordum.

Ellerim eldivenlerimin içinde sıkıştı ve tribünlere doğru hızlıca bir bakış attım.

Bu gece yüzlerce kez baktığım bir yere. Her seferinde onu arıyordum.

Ve her seferinde, gönderdiğim son mesaj kafamın içinde tekrarlanıyordu.

Afrika'ya gel. Her şeyi ben ödeyeceğim. Seninle o yıldızlara bakmak istiyorum.

Döndüm, hakeme tekrar odaklandım. Eldivenleri çıkardığım an yumruklar havada uçuşacaktı. Kan dökülecekti. Her haber kanalında ve internette resimlerim çıkacaktı. Şimdi manşetleri görebiliyordum, bana acılı bir kaybeden diyeceklerdi.

Daha fazla dikkat çekmek istemedim. Bu akşamki ısınmanın bir meme haline getirileceğini ve sosyal medyada patlatılacağını zaten biliyordum. Eden, ona yapmamasını söylememe rağmen beni bu tür şeylerden haberdar ediyordu.

Bu kavga maçtan sonra olacağı için daha da kötü olacaktı. Ve Boston'a şu anda bizden bekledikleri şeyi verecekti.

Daha da iyisi, birkaç hafta sonra Los Angeles'a gelip bizimle oynadıklarında onları yenmemiz olurdu.

Kahretsin, kafamla kararlar verdiğimde kendimden nefret ettiğim zamanlar oldu.

"Buradan gidiyoruz," dedim çocuklara. "Haydi." Çizgiyi geçerken Boston'ın kaptanını işaret ettim ve "Çok şanslısın," diye kükredim.

Bana güldü. "Seni tüm hayranlarının önünde utandırmak için sabırsızlanıyorum."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Asla olmayacak, seni pislik. Seni mahvedeceğimizi biliyorsun. Asla benim kadar iyi olamayacağını biliyorsun ve bu seni öldürüyor."

"Weston, bu gece bana iyi olduğunu gösterdiğini mi sanıyorsun? Sen lanet bir şakasın. Los Angeles parasını senin için boşa harcıyor. Ne kadar kötü olduğunu henüz anlamadıysa bile sezon sonunda anlayacaklar ve seni takas edecekler." Kaptan sırtıttı. "Boston senin hiçbir yeteneğin olmadığını biliyor, bu yüzden buraya gelmeyeceksin."

Çıkışa doğru ilerlemeye devam etmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu. Öfkemi yutmak için. Arkamı dönüp fikrimi değiştirmemek ve buzun etrafında zafer turu atan o saygısız herifi kafasının arkasından yumruklamamak için her şeyimi verdim.

Çıkışa yaklaştığımızda sağ kanadım, "Merak etme, ödeşeceğiz," dedi. "Los Angeles'a geldiklerinde neye uğradıklarını şaşıracaklar."

"Siktir et onları," diye cevap verdim. "O takıma katlanamıyorum."

Pistin kapısı açıldı ve ben de betona adım atarak soyunma odasına giden tünele doğru ilerledim.

"Ne oldu sana böyle?" diye seslendi yukarıdan bir adam.

Birkaç taraftar tünele bakan korkulukların üzerinden sarkıyordu. Adam onlardan biri olmalıydı.

"Kaleye elliden fazla şut attık ama bir tanesi bile isabet etmedi," diye devam etti aynı adam. "Takımına ne oldu? Siz savaşçısınız. Siz böyle değilsiniz ve Allah kahretsin ki hayal kırıklığına uğradım."

Konuşurken başımı kaldırdım ve beyefendiyle göz göze geldim. Başında eski bir Whales şapkası vardı; babamın maçlarda taktığının aynısı, artık satılmayan bir tasarım. Ya bu ürün için bir servet ödemişti ya da uzun süredir hayranıydı.

İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyordu. Ve biz onu hayal kırıklığına uğrattık.

Hayır. Bu doğru değildi.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Ve benim yüzümden hayal kırıklığına uğramakta sonuna kadar haklıydı.

Sikerler beni.

Bakışlarımı koridorun sonuna çevirdim ve kaskımı çıkardım, ter başımın üstünden kurtulup yüzümden aşağı döküldü. Terimi silmek için dolgu kolumu kullandım ve soyunma odasına ulaştığımda banka oturdum.

Eldivenlerimi çıkardım ve odanın diğer ucuna fırlattım. "Siktir!"

Havlular karşılık olarak fırlatıldı. Sopalar oyuncuların dizlerinde kırıldı. Ekipmanlar parçalandı ve büyük bir gürültü çıkaracak kadar güçlü bir şekilde yere düştü.

Koç'un içeri girip oynadığımız oyun yüzünden bizi azarlaması an meselesiydi ve ben de bu hayal kırıklığını tekrar dinlemek zorunda kalacaktım.

Landon yanıma oturdu. "Orada ne oldu?" Patenlerini çıkarıyordu.

"Dağıldık."

"Saçmalık."

Yavaşça kalecime baktım. Sorduğu soru göğsümün ortasına oturmuş, kalbimin etrafında bir delik açıyordu.

Maça tamamen farklı bir açıdan bakıyordu, Koç'un baktığı açıdan bile değil.

"Bu gece oynamadığını ikimiz de biliyoruz. Neden?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun Beck. Bana neler olduğunu anlat." Ben bir şey söylemeyince ekledi: "Her maçın temposunu sen belirliyorsun. Bizi bir arada tutan çekirdek sensin. Çekirdek bozulduğunda hiçbir şey doğru çalışmaz."

"Üç hat daha var Landon. İkinci, üçüncü ve dördüncü hattakiler ne olacak? Neden birlikte olamadılar? Neden sayı yapmadılar? Neden pakı durduramadılar-"

"Beck, hadi ama dostum. İstedikleri zaman medyaya palavra atabilirsin - ve atacaklar da - ama bana atamazsın."

Dirseklerim dizlerime gitti ve kafatasımın üst kısmını tuttum, saunadaymışım gibi derimden buhar çıkıyordu.

"Başın şu anda nerede?" diye sordu.

Nerede mi?

Bu iyi bir soruydu.

Yorulmuştum. Bir haftayı aşkın süredir yoldaydık. Evde sahip olduğum, vücudumun kendini en iyi şekilde hissetmesine yardımcı olan rutini arzuluyordum. Otel odalarından uzaklaşmaya ve kendi yatağında uyumaya ihtiyacım vardı.

Walker'ın yemeklerine ihtiyacım vardı.

Ancak bu yaşam tarzına ve yılın büyük bir bölümünde yollarda olmaya alışmıştım ve bu şekilde seyahat etmenin işin bir parçası olduğunu kabul ettim.

Ama bu gece kendimi kaybolmuş hissetmemin nedeni bu değildi. Başka bir şeydi.

Göğsümde bir his vardı. Lanet bir boşluk. O kadar yabancı bir his ki ilk başta ne olduğunu bilmiyordum. Ve sonra, saatler önce, maç başladığında, ne olduğunu anladım.

İşte o zaman kendimi ilk kez tribünlere bakarken, seyircilerin yüzlerini tararken buldum.

Hiç yapmadığım bir şey. Cama yakın olduğumda bile, camın diğer tarafında kimin oturduğunu fark edemeyecek kadar odaklanmıştım.

Maç sırasında konsantrasyonumu hiçbir şey etkilemezdi; ne müzik, ne alkışlar, ne de tezahüratlar.

Ama bu seferkinin başından beri bir şey beni koltuklara doğru çekiyordu; beni her kadının saçını incelemeye, o vahşi kızıl bukleleri aramaya, mesajlarında söylediği onca şeyden sonra neden benimle Afrika'ya gitmek istemediğini merak etmeye zorluyordu.

"Başım ..." Şakaklarımın kenarlarını sıkarken sesim kesildi.
"Bilmiyorum."

"Sana bir şey sorabilir miyim? Ve beni çiğnemeyeceğine söz verir misin?"
Her nefes verişimde hava ağzımın çatısından titreşerek çıkıyordu. "Ne?"
"O mu? Düşündüğün şey bu mu? Bu gece bu yüzden mi oyundan düştün?"
Ellerimi indirdim ve ona doğru baktım. "Kim?" Kaşlarım çatıldı. "Jolie mi?"

Tabii ki ondan bahsediyordu.
Boston'daydık. Başka birinden bahsediyor olamazdı. "Evet," diye yanıtladı.
Dik oturdum ve takım arkadaşlarımın benimki kadar mutsuz ifadeler taşıyan yüzlerine baktım.

Onlara bir özür
borçluydum. Koç ekibine
de. *Lanet olsun.*
LANET OLSUN.

Bu kadar yıkıcı bir mağlubiyetin tek sebebi lanet olası düşüncelerimi toparlayamamamdı.

Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu düşünmeden edemiyordum.
"Uçaktayken bana bu gece onunla görüşmeyeceğini söyledin ama kameralar gözümüzün önündeysen detaylandıracak zamanın olmadı. Şehir dışında olduğu için mi? En son buraya geldiğimizde öyle olduğunu biliyorum."

Jolie'yi görmemin üzerinden iki yıl, son mesajlaşmamızın üzerinden de altı aydan fazla zaman geçmişti.

Mesajlaşmalarımız arasındaki zaman giderek artıyor, ayda birden birkaç ayda bire, hatta daha da uzuyordu. Bu onu düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Onu istemediğim anlamına gelmiyordu. Onu tekrar tatmayı hayal ediyordum. Karşımıza çıkan fırsatlar hiçbir zaman lehimize işlememişti.

"Şehir dışında mı yoksa maça mı geldi bilmiyorum," dedim ona. "Artık konuşmuyoruz."

"Bunu bana hiç söylemedin."

Formamı çıkardım ve omuzluklarımın tokalarını çözmeye çalıştım.
"Söyleyecek bir şey yoktu. Onu Afrika seyahatime davet ettim. Beni geri çevirdi. Bir daha konuşmadık." Omuzluklarımı

takımın ekipman müdürü. "Teklifimi reddedebilirdi ve bunu bile yapmadığında, kesinlikle hiçbir şey söylemediğinde, bunu işinin bittiğine dair bir işaret olarak aldım."

"Telefonunu kontrol et. Bak bakalım ulaşmış mı? Burada olsun ya da olmasın, ne kadar büyük bir taraftar olduğunu düşünürsek, Boston'ın kazandığını biliyordur. Muhtemelen sırf bu yüzden sana mesaj atmıştır."

Başımı salladım, ter damlaları çıplak omuzlarıma düşüyordu. "Hayır, dostum."

"Bana bir iyilik yap ve bak."

Telefonumu çıkarma zahmetine bile girmeye gerek yoktu. Ayrıca, aile grup sohbetimizde beni kaybımla ilgili daha iyi hissettirmeye çalışan mesajlar olduğundan emindim ve onları okumak istemiyordum. Çok erkendi, kayıp hâlâ çok tazeydi.

Ama Landon'ı yatıştırmak için, başımın etini yemekten vazgeçmeyeceğini bildiğimden, arkamdaki çantaya uzanıp telefonumu aldım ve ekranın uğraşmak istemediğim kadar çok bildirimle aydınlanmasını izledim.

Doğrudan mesajlara baktım, annem, babam ve kardeşlerimden gelenler dışında Jolie'den gelen hiçbir şey yoktu.

"Hayır. Haklıymışım." Ekranı kapattım, bakamayacak kadar öfkeliydim.

Patenlerini çıkararak bana doğru döndü. "Yalan söylemeyeceğim... Bunu çok tuhaf buluyorum."

"Neden?"

"Bana anlattığın kadarıyla senden hoşlanıyordu Beck. Gerçekten senden hoşlanıyordu. Ve işin kötüsü bu yıl mezun oluyor, değil mi?"

Biraz hava çektim. "Evet, Mayıs'ta."

"Bu da demek oluyor ki, birkaç ay içinde hayatı tamamen değişecek ve okul onu engellemeyecek."

"Yazları Paris'e ya da Afrika'ya gelmesini istediğimde de okul onu engellememişti."

Ovaladıktan sonra bile, sarı saçları normalde kuruyken olduğu gibi diken diken olamayacak kadar ıslaktı. "Doğru, ama tam zamanlı olarak babasıyla çalışacak, eminim tatili vardır ve ona çok fazla saat vereceği için biraz daha esnektir."

Şimdi ona neden bu kadar çok şey söylediğimi sorguluyordum.

Tanrım.

"Nesin sen? Lanet olası bir ilişki uzmanı mı?"

"Her şeyi bir araya getiriyorum ve bir sonuca varıyorum." "Bir sonucun var mı?"

Başını öne eğdi. "Maalesef."

"Hangisi?"

Omzumu sıktı. "Biriyle çıkıyor." Bu kelimeler çarpmamalıydı.

Vurmaları için kesinlikle hiçbir neden yoktu.

Ona dokunmamın üzerinden iki yıl, mesajlaşmamızın üzerinden altı ay geçmişti.

Bu noktada, onun soluk bir anı olması gerekirdi. Ama değildi.

Jolie'nin üzerimde bıraktığı etki buydu.

Tuttuğu omuzu şimdi de titriyordu. "Keşke bir sürü bilinmeyen yerine bu cevabı bilseydin. Bu yüzden ona bugün mesaj atmalıydın."

"Hayır."

"Ne demek hayır? Onu görmek istiyorsun, bu çok açık. Buza çıktığından beri içini kemiriyor, bu yüzden bu akşamki maç berbat oldu. Ne dediğin umurunda değil, kaybetmemizin sebebi o. Ve ona mesaj atmış olsaydın, burada oturmuş tahmin yürütüyor olmazdın."

"Tahmin falan etmiyorum, Landon."

Ama tahmin ediyordum.

Kucağıma doğru başını salladı. "Ona hemen mesaj at." "Şimdi-"

"Duş alın ve giyinin," dedi koçumuz soyunma odasına girerken, sözümü keserek. Takımın ortasında durdu. "Uçağımız bir saatten az bir süre içinde kalkıyor." Elleri kalçalarına gitti. "Boston'ın bu akşam bizi nasıl çarmıha gerdiğini konuşup konuşmayacağımızı merak ediyorsanız, bunun cevabı evet. Bunu uçakta yapacağız ve konuşacak çok şeyimiz var."

Landon'a döndüm. "Neden zahmet ediyorsun? Bir saatten az bir süre içinde ayrılıyoruz. Gelse bile onu göremeyeceğim."

Omzumu bıraktı ve bana gülümsedi. "Lanet hayatında ikinci kez beni dinle. Kabul etmelisin ki bu konuda sağlam bir sicilim var, beni ilk dinlediğinde seni Jolie'yle o barda konuşmaya teşvik ettiğimi düşünürsek."

Telefonuma baktım, parmaklarım kendi kendine hareket ediyordu; Jolie'nin adını Rehber'den çıkarıp Mesajlar düğmesine bastım ve mesajlarımız ekrana yüklendi.

"Bu noktada ne diyebilirim ki? *Uçuşa gitmeden önce on dakikalığına buluşmak ister misin?*"

Elini uzattı. "Bana telefonunu ver." Kıkırdadım.

"Tabii ki hayır."

"Onu bana ver Beck. Göndermeden önce sana mesajı göstereceğim."

İsteksizce ona telefonumu uzattım.

Ve bir saniye içinde inlemeye başladı. "Dostum, sen lanet olası bir aptalsın." "Neden böyle söylüyorsun?"

Ekranı bana doğru eğdi. "Ona gönderdiğin son mesajı görüyor musun? Nasıl yeşil renkte olduğunu?"

"Evet."

"Bu teslim edilmemiş olabileceği anlamına geliyor. Ona gönderdiğin diğer mesajların altında nasıl *Teslim Edildi* yazdığını fark ettin mi? Demek ki ulaşmışlar. Ama bu sonuncusu o kadar da değil."

Midem çalkalanıyordu. "Ne diyorsun Landon?"

Yüz ifadesi yumuşadı -duyarlı olmaya çalışıyordu. "Jolie'nin senin Afrika davetini aldığını sanmıyorum, işte bunu söylüyorum." Ama sonra beni tanıımıyormuş gibi yüzüme baktı. "Yeşil bir mesajın her zaman şüpheli olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?"

Başımı salladım. "Ben hokeyle ilgileniyorum, teknolojiyle değil. Sosyal medyaya bile girmiyorum." Saçımın tellerini çektim. "O mesaja kaç kez baktığımı ve neden bana cevap yazmadığını merak ettiğimi biliyor musun?"

"Şimdi cevabını aldın." Omzuma dokundu ve telefonumu bana geri verdi. Duşlara doğru yürüdü ve beni bankın bize ait bölümünde yalnız bıraktı.

Bunca zamandır Jolie'nin benimle uzaklara gelmesini istediğimden haberi yoktu. O yolculuğun, benim kafamda, daha fazla bir şeyin başlangıcı olduğunu bilmiyordu. Bunca zaman beni başından savdığını sanmıştım.

Ama yapmamıştı.

Bu, kahvaltıdaki barbekü sosundan kurtulmak için yüzünü yeterince iyi silmemek gibi bir dikkatsizlikten başka bir şey değildi.

Lanet olası gerçek bir andı.

Ve hepsi benim hatamdı.

TWELVE

Jolie

"Buna gerçekten alışabilirim," dedi Ginger kulübün ikinci katının balkonunda durup aşağıda dans eden insanlara bakarken. Kulübün özel pembe içeceği ile yerinde dans ederken

Elindeki pipet zıpladı ve içki bardağın kenarlarına çarptı.

"Neye alışacaksın?" Aynı kokteylden bir yudum aldım, karışım normalde sevdiğimden daha tatlıydı, ama buradaki tüm kadınlar bir tane içiyordu ve ben de bu abartının nedenini görmek istemiştim.

"Bu." Parmağını geniş bir daire çizerek şekilde döndürdü ve içlerinin geri kalanı kadar süslü olan tavanı, içinde bulunduğumuz VIP odasını ve aşağıda kışkılarını sallayan dansçıları da dahil ettiğini anlayabiliyordum. "Burayla ilgili her şey çok güzel. İnsanlar bile - muhteşem olmayan tek bir kişi bile gördüğümü sanmıyorum. Sadece"-omuz silkti-"benim havam-ne diyebilirim ki?"

Kulüp konusunda kesinlikle haklıydı. İçerisi tamamen siyah ve beyaz renklerle kaplanmıştı; az önce tarif ettiği insanlar kadar göz alıcı ve çekici bir tasarımıdı bu, özellikle de yukarıdan sarkan kafeslerin içinde dans edenler. Her yerde aynalar vardı, bu yüzden bir yansımaya mı baktığımı yoksa burada gerçekten o kadar çok insan olup olmadığını anlayamadım.

Omzunu benimkine sürttü. "Ve bir Cuma akşamı birlikte dışarı çıkıp kokteyl içmemiz hoşuma gidiyor. Bunu yapmayalı uzun zaman oldu. İşler biraz ... stresliydi."

İçimi çektim. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Şimdi gerçekten düşündüğümde, muhtemelen yaklaşık bir aydır sadece ikimiz ilk kez dışarı çıkıyorduk. Birkaç gün öncesine kadar, yaklaşan tüm bu değişime hazırlanmak için geceleri ve hafta sonları çalışıyordum.

Kolunu sırtımın üst kısmına doladı ve bana sarıldı. "Ama o stresli dönemi atlattık."

İçimden bir kahkaha sesi çıktı ama Ginger bunu komik bulmadığımı biliyordu. "Gerçekten aştık mı? Çünkü hâlâ zirveye doğru tırmanıyormuşuz gibi hissediyorum ve aşmaya yakın bile değiliz."

"Dinle, göğüsleri olan bir bardaktan içiyorum." Benimkinin aynısı olmasına rağmen görebilmem için bardağı önümde tuttu. "Bu geceyi yüzleşmek üzere olduğumuz endişe yerine iyi şeylere odaklanarak geçirelim."

Gülümsedim ve başımı eğerek elime baktım. İlk şeylerden biri Barmen siparişimi verdiğinde fark ettiğim şey bardağın şekliydi. -Bir kadın vücudunu andırırcasına nasıl da eğilip bükülüyor ve çıkıntı yapıyordu.

Tekrar yukarı baktığımda kaşlarımı kaldırdım ve "İkimizde de anksiyete mi var?" dedim.

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı, saçlarımın hiç kalmadığını biliyordu. "Kankalık rolünün bir parçası da diğer kişinin kaygısını üstlenmektir. Yani, evet, varsayılan olarak seninkini üstleniyorum, bu da ikimizde de var demek."

Anksiyete.

Bu kadar kötü olacağını tahmin etmemiştim ya da hiç.

Çünkü bir planım vardı.

Üniversiteden mezun olacaktım. Ginger ve ben ilk yılımızda kiraladığımız dairede kalacak ve ne kadar sürerse sürsün daha büyük bir ev tutana kadar orada kalacaktık. Babamın Boston'daki ofisinde tam zamanlı olarak çalışacaktım ve o benim hesaplarımı yönetmek yerine, hesaplar benim olacaktı ve ben de başka hesaplar alacaktım.

Mezuniyet kısmı gerçekleşmişti.

Ama başka hiçbir şey plana göre gitmedi.

Ve her şey o gün babamın beni ofisine çağırıp hiç beklemediğim bir haber vermesiyle başladı.

Tüm dünyamı sarsan bir haber.

Elim göğsüme gitti. "Seninki burada mı? Endişen yani." Daha sert bastırdım. "Çünkü onu hissettiğim yer burası. Bir delik açmış ve kazmayı bırakmıyor."

Parmaklarını benimkilerin etrafında dolaştırdı. "Bu yeterince içmediğin anlamına geliyor. Bu his geçene kadar bunları içmelisin" -bardaklarıma vurdu-"dedi.

Başım geriye düştü ve nefes almaya çalıştım. Nefes alamayınca, "Peki yarın uyandığımda hâlâ oradaysa, o zaman ne yapacağım?" diye sordum.

Gülümsedi. "Her şeyi baştan yaparız."

Akşamdan kalmanın nasıl bir his olacağını düşünürken yüzümü buruşturdum. "Korkunç bir plan."

"Biliyorum. Ama elimdeki tek şey bu."

Elimi saçlarımin üstünden kaydırdım ve bir kısmını avucumun içine topladım. "Pazartesi günü ne halt edeceğim-"

"Aman Tanrım."

Ginger sözümü kesmemişti çünkü benim inlemelerimi duymaktan bıkmıştı. Bana bunu söyleyen şey gözlerinin kocaman olması ve ağzının açık kalmasıydı. Sonra yüzünde bir ifade belirdi, sanki az önce arkamda bir uzaylının inişine tanık olmuş gibiydi.

"Ginger?"

İçkisinin son damlasına kadar hızla içti ve içkisini bitirir bitirmez yakındaki bir masaya bıraktı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Beni dinlemeni istiyorum."

"Ginger, beni korkutuyorsun. Sorun ne?"

"Kımıldama. Beni duyuyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü ben öyle

dedim." "Ama neden?"

"Jolie, dinlemiyorsun, konuşuyorsun ve gerçekten dinlemene ihtiyacım var." Derin bir nefes aldı, davranışları her saniye daha da garipleşiyordu. "İçkini yanımdaki masaya koyacaksın, sonra bana elini vereceksin ve merdivenlere varıncaya kadar bu balkonun önünden yürüyeceğiz ve en altta, eğer arka taraf varsa, arka taraftan gizlice çıkacağız. Eğer yoksa, ön taraftan kaçacağız."

"Ha?" Gözlerini aradım.

Elime doğru başını salladı. "Haydi. İç bakalım."

"Neden gidiyoruz? Burayı sevdiğini sanıyordum?"

"Seviyorum."

"Ve ben de bana bunları içirmeye devam edeceğini sanıyordum" - kadehimi kaldırdım- "endişem geçene kadar?"

"Planlar değişti. Bunu gerçekleştirmek için başka bir yere gidiyoruz."

"Neden?"

Göğsü inerken kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "Sadece sürece güven, tamam mı?"

"Cidden, sana ne oldu böyle?"

Ne zaman yerimi değiştirsem ya da omzumun üzerinden baksam, beni taklit ediyor ve dikkatimi üzerinde tutmak için beni engellemeye ya da sarsmaya çalışıyordu.

"Arkamda görmemi istemediğin bir şey mi var?"

Dönmeye çalıştım ama beni durdurmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Neler olduğunu anlamıyorum-" Bu sefer hareketlerimi kontrol etmesine izin vermedim ve beni uzak tutmaya çalıştığı yöne baktım.

Aman Tanrım.

Şimdi neden böyle davrandığı anlaşıyordu. Tüm vücudum dondu.

Kalbim hariç.

O da boğazımda hissedebileceğim kadar hızlı atıyordu.

Bir kızarıklık dalgası cildimi kaplıyordu, sadece yanaklarımı değil - ayak parmaklarıma kadar kızardığımdan emindim.

Ciğerlerimdeki hava da gitmişti. Beck

Weston.

Buradaydı.

Ve benden sadece bir metre uzakta.

Gözlerim zaten ona kilitlenmişti, ama daldılar, onu içine aldılar, hatırladılar, ama aynı zamanda hemen tazelediler.

Kesilmiş, bakımlı sakalları - sezon öncesi dönem önümüzdeki hafta başlayacağı için önünde aylar ve aylar boyunca uzaması gerekiyordu. O yetenekli dudaklar. Sürükleyici ela gözleri. Kalın boynu, hemen altından sarkan altın zinciri ve siyah düğmeli gömleğinin gizlediği dövmelemlerle kaplı kaslı göğsü. Gömleği, kollarındaki kasların hatlarını ve karnının düzlüğünü gösterecek kadar vücuda oturuyordu.

Ama bakmaktan kendimi alamadığım şey yüzüydü. Rüyalarımda gördüğüm bir yüz. Sosyal medyada baktığım. Televizyonda izlediğim.

LA en son Boston'a geldiğinde ve bizim arenamızda oynadığında tribünden bakmıştım.

"Ginger..." Fısıldadım.

"Bebeğim, biliyorum."

Nerede durduğunu bilmiyordum, Beck'e odaklanmıştım.

-Ama onu doğrudan kulağımın dibinde duydum.

"O seni görmeden önce arkanı dön ve çok geç olsun-" Adam bana doğru bir bakış atıp tam üzerime zum yaptığında sesi kesildi. "Lanet olsun. Seni fark etti."

Dakikalar önce hissettiğimden çok daha kalın bir katman olan endişeyi yutmaya çalıştım ama yapamadım. Oradaydı. İnşa ediliyordu. Ve her saniye daha da kötüleşiyordu.

"Ne yapmalıyım?"

Düşünemiyordum, bir karar vermeye çalışmak şöyle dursun.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok. Şu anda size doğru geliyor."

THIRTEEN

Beck

I Jolie'yi gördüğümde bir bardak burbonu dudaklarıma götürüyordum. Dans pistine bakan balkonun yanındaydı, sırtı bana dönüktü ama omzunun üzerinden baktı ve göz göze geldik.

O güzel açık mavi gözler ve vahşi kızıl saçlar.

Onu ilk gördüğüm zamanki kadar çarpıcıydı, hatta daha da çarpıcıydı. Ama bu lanet bir hayalet görmek gibiydi.

Bugün bile beni rahatsız etmeye devam eden bir hayalet.

Hay sikeyim.

Neden sikim anında sertleşti?

Sikeyim.

Neden kalbim çılgık atıyordu, sanki yüzün üzerinde intihar tatbikatı bitirmiş gibiydim ve nefesimi tutamıyordum?

Sikeyim.

Neden vücudum ona bu kadar çabuk tepki verdi?

Lanet olsun.

Elim havada donmuştu, ağzımın yarısına kadar gelmişti, ama yanıma doğru indiğini hissettim ve ayaklarım ona doğru ilerliyordu, ancak ona ulaştığımda durdu.

Onunla konuşmak için doğru an bu muydu yoksa düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika beklemem mi gerekiyordu, bunun bir önemi yoktu. Bedenim bu kararı benim yerime vermişti.

"Jolie..." Sözcük dudaklarımdan çıkarken onu kokladım. Vanilya amber.

Sadece onun üzerinde kokladığım geleneksel bir kokuya benzersiz bir dokunuş. Ve en sıcak üç gecenin en canlı anılarını geri getiren bir aroma.

"Beck..." Elleri boştu ve bir tanesi saçlarına gitti, bir tutam tutam tuttu, parmakları saçlarında kayboldu. "Merhaba."

Ona doğru eğildim ve ilk başta ona tek kolla sarılacaktım, geçmişimiz düşünüldüğünde bu uygun bir selamlama olacaktı. Ama yüzüne yaklaştığımda, sadece kolumu ona doladığımı değil, yanağını da öptüğümü fark ettim.

Dudaklarıma çarpan yumuşaklığa hazırlıklı değildim.

Ya da artık bu kadar yakın olduğum için kokusunun yoğunluğuna.

Ya da ağzım teninde durup onu içime çekerken gözlerinin kapanmasına.

Onunla konuşmadan nasıl bu kadar uzun zaman geçirmiştik? Ona dokunmadan?

Tadına bakmadan?

Eli pazılarımın üzerine indi, tuttu ve sonra sıktı. Parmakları ben çekene kadar o pozisyonda kaldı.

"Seni görmek güzel." Ona bir gülümseme verdim ve odağımı Ginger'a kaydırarak elimi ona doğru uzattım, Jolie'yle Boston'daki barda tanıştığım gece orada olduğunu ve Jolie'nin bana onunla ilgili hikâyeler anlattığını hatırladım. "Resmi olarak hiç tanışmadık, sanmıyorum. Ben Beck'im. Sen de Ginger'sın sanırım?"

Yoğun bir enerjiyle başını salladı. "Aman Tanrım, adımı biliyorsun. Evet, merhaba! Sizinle tanışmak çok ama çok harika!"

Kıkırdadım.

Elini bıraktığım sırada Ginger'ın bakışları Jolie'ye döndü. "Size birkaç dakika vereceğim. Ben şurada olacağım." Barın diğer tarafını işaret etti.

Jolie, bakışları bana dönmeden önce Ginger'ın parmağını takip etti.

Yüz ifadesinden başının nerede olduğunu anlayamadım. Beni gördüğüne çok şaşırdığından emindim; burada olduğumu bilmesine imkân yoktu.

Gelmeye bir saatten daha kısa bir süre önce karar vermiştim ve arka taraftan içeri sızmiştım, böylece kulübün ön tarafında dolaşan paparazziler varsa bile beni göremeyeceklerdi.

Heyecan varsa bile yüzünde göremedim. Sinirlendiyse ya da hoşnutsuzluk hissettiyse, bunu da görmedim.

Tek gördüğüm, onun üzerinde yükselen ve kıpır kıpır bedeninden çıkan gergin enerjiydi.

"Seni Los Angeles'a getiren nedir?"

Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu, bu hareket göğüslerinin kalkmasına neden oldu, üst kısımları siyah elbisesinden dışarı fırladı. "İş için." Yutkunurken boğazı kıpırdadı.

"Ah, evet." Sonunda bir içki aldım. "Artık hayatın bu olmalı? Mezun oldun ve babamın yanında mı çalışıyorsun?"

Başını salladı. "İki yıl dokuz ay öncesine kıyasla şimdi her şey oldukça farklı."

"İki yıl dokuz ay," diye tekrarladım, ne kadar zaman geçtiğini hesapladım ve onun haklı olduğunu fark ettim. "Seni görmeyeli bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum."

Dudaklarının altını ovuşturdu.

"Biliyorum." "Kahretsin, çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor."

"Çünkü öyleydi." Elini bıraktı ve gülümsedi. "Buraya girmek için sahte kimlik kullanmama bile gerek kalmadı."

Güldüm. "Nihayet reşit oldun." Bir yudum daha aldım, burbonun geride bıraktığı ıslaklığı silmek için parmağımı orada tuttum. "Bu da iyi bir şey, çünkü adamlarım ne kadar iyi olursa olsun bir sahteyi tespit edebilirler. Gerçi senin için bir istisna yapmış olabilirler çünkü sen çok güzelsin."

Yüzü kızardı ama gözlerini benden ayırmadı. "Ne demek senin adamların?"

"Dışarıdaki fedailer ailem ve benim için çalışıyor. Buradaki herkes öyle. Buranın sahibi biziz." Bir kolumu kavuşturdum ve bardağı göğsüme yaklaştırdım. "Sanırım bunu sana söylemiş olmalıyım?"

"Musik." Elini ağzına götürdü. "Bana inanmayacaksın ama burada, yani Musik'te olduğumuzu bilmiyordum. Ginger tüm VIP işlerini önceden ayarlamıştı ve biz geldiğimizde babamla önemli bir görüşme yapıyordum, dikkatim tamamen dağılmıştı. İniş yapıyor olabilirdim.

Bildiğim kadarıyla Ay'daydı. Beni Los Angeles'ın en popüler kulüplerinden birine getireceğini söyledi ve ben de hiç soru sormadım."

"Geleceğinizi bilseydim, giriş ücretinizden feragat ederdim."

"Geleceğimi bile bilmiyordum." Gözleri kısıldı. "Ama bilseydin..."

"Evet, bana mesaj atmış olsaydın."

Gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Uzun zamandır mesajlaşmıyoruz Beck ve bu Los Angeles'a yaptığım ve senin bilmediğin tek yolculuk değil."

Tıslayarak biraz hava çıkardım. "Skandal."

"Sen neden bahsediyorsun ki? Benimle mesajlaşmayı kesen sendin. Tam tersi değil."

Ona dokunmak istedim. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek istiyordum. Onu kendime doğru çekmek ve öpmek istedim.

"Mesajlaşma hakkında konuşmak istiyorum..."

"Tanrım," diye inledi. "Eğer bana bir bahane sunacaksan, sorun değil, buna ihtiyacın yok. Sen ligdeki en popüler oyuncuların birisin. Kadınlar kendini sana atıyor. Ülkenin öbür ucunda yaşayan ve muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğin yirmi yaşındaki -ya da o sırada kaç yaşındaysam- biriyle iletişim halinde olmana gerek yoktu."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarım havaya kalktı. "Yaşın ve bulunduğun yer, sana ulaşmayı bırakmamın nedenleri mi?"

"İkisi bir arada, bir de muhtemelen senin de aynı durumda olman gerçeği var" -parmağıyla aramızdaki havayı süpürdü, bu hareket birlikte geçirdiğimiz üç geceyi işaret ediyordu- "ne zaman yolda mola versen."

Güldüğümde başım ileri geri sallandı. "Buna mı inanıyorsun?" "Yüzde bir milyon."

"Sana söyledim, senin gibi biri daha önce hiç olmadı." Omuz silkti.

"Ve sen bana inanmadın." Bekledim. "Hâlâ inanmıyorsun."

"Neye inandığım neden önemli, Beck?"

Bir süre sessizce ona baktım, bunu yapmak isteyip istemediğimi tartıştım ve sonra telefonumu çıkarıp Rehber'e girdim, orada onun adını yazdım ve son mesaj grubumuzu çıkardım. Ekranı çevirdim

Ona doğru. "Yeşil renkli son mesajı görüyor musun? Gönderdiğim, seni Afrika'ya davet eden mesajı?" O kelimeleri okurken ben durakladım. "Şu anda yüzündeki ifade ve hiç cevap vermemiş olman bana mesajın kesinlikle hiç ulaşmadığını söylüyor."

Telefonu elimden aldı ve yüzünün önünde tuttu. "Her şeyin yolunda gittiğini düşündüğümü bilmelisin Jolie. Ve ben Daveti görmezden gelip beni ektiğini sandım. Yeşil ve mavi mesajlar arasında bir fark olduğunu bilmiyordum ve yeşil, geçen sezon Boston'a gidene kadar teslim edilmesinin garanti olmadığı anlamına geliyordu. Maçtan sonra soyunma odasıdaydım, çok kötü kaybettiğimiz için kızgındım ve -eğer dürüst olmak gerekirse- senin bana ulaşmamış olmana çok kızmıştım. Arkadaşım sana mesaj atmamı söyledi ve ekranımı gördüğünde mesajın muhtemelen ulaşmadığını söyledi."

Yavaşça telefonuma baktı ve onu bana geri verdi. "Beni Afrika'ya davet etmek istiyordun..."

Cep telefonumu cebime soktum. "Seni orada istedim. O yıldızlara seninle birlikte bakmak istedim. Bunun daha fazla bir şeyin başlangıcı olmasını istedim." Ona bakarken sikim acayip ağrıyordu. "Tıpkı Paris'e gelmeni istediğim gibi."

"Ve mesaj hiç ulaşmadı."

Sanki gerçeği yüksek sesle söyleyerek işliyor gibiydi.

"Arkadaşım mesajımı muhtemelen almadığını söylediğinde sana ulaşmam gerektiğini biliyorum. Kahretsin, ulaşmalıydım. Neden yapmadığımı bilmiyorum. Bu benim suçum ve tüm sorumluluğu üstleniyorum. Sanırım kendimi aptal gibi hissettim ve aradan biraz zaman geçti ve... Bilmiyorum." Kendimi tekrar etmeye başlıyordum ama pişmanlık daha da ağır basıyor, kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu. "Sana Boston'a çalmaya geleceğimi de söyleyebilirdim. Ama aynı zamanda, orada olacağımı bildiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Sanırım -ve muhtemelen yanlış bir tahmindir- durum böyleyken, ilgisizken ve davetime yanıt vermezken, beni görmek istemediğini düşündüm." Ona uzanmasını engellemek için bir elimi cebime soktum. "Ya da biriyle çıkıyordun."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sesi çok yumuşaktı. "Sadece tersine döndü."

İçkinin vücudumdaki bu ateşi söndüreceğini umarak bir içki aldım. Ama biliyordum - kahretsin, biliyordum - sadece daha fazla tutuşturacaktı. Özellikle de ben, "Jolie, aramızdaki şeyler asla durmak zorunda değildi. Sırf seni görmedim diye,

Hâlâ seni düşünüyordum. Ve seni görmek istedim. Afrika işe yaramasaydı bile denemeye devam ederdim." Dürüstlük göğsümden kalkıyordu ve ben onu evcilleştirmeye çalışmadım. Ona gerçeği söyleyerek kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Bekârlığın ötesindeydim -bu ifade beni içten içe gülümsetiyordu- ve bunca zaman sonra karşılaştığım hiçbir kadın onunla boy ölçüşemezdi. "Hâlâ aklındasın. Şimdi bile."

O anki geyik bakışı çok seksiydi, bu da bana bu durumun gerçekliğinin onu çok şaşırttığını söylüyordu.

"Yani bana" -elini göğsüne götürdü- "beni unutmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Unutmak mı? Kesinlikle hayır. Senin gibi bir kadını unutmak imkânsız olurdu."

"Ama aynı zamanda, mesajın ulaşmadığını öğrendikten sonra bana ulaşacak kadar da umursamadın. Eğer umursamış olsaydın, her şey çok daha farklı gelişirdi."

"Beni bu şekilde tasvir etme. Her şeyi berbat ettim, Jolie. Olayları mükemmel bir şekilde ele almadım. Bunu kabul ediyorum. Ama hiçbir zaman umursamayacağımı bırakmadım."

Başı öne eğildi. "Beck..."

"Gözlerim seni gördüğü anda ne yaptım? Seninle konuşmak için doğruca buraya geldim." Ona doğru bir adım attım, elim beline gitti, başı anında kalktı, gözlerim tanımlayamadığım başka bir ifadeyi inceliyordu. Ama onu hissetmek, lanet olsun, çok iyiydi. Hayır. En iyisiydi. "Seni arzulamak da geçmedi." Dudaklarımı kulağına doğru eğdim. "Bu istek sadece büyüdü."

"Bu ... büyüdü." Sesi artık bir fısıltı gibiydi.

Burbonumun geri kalanını içtim ve masaya doğru uzandım, bardağı masanın üstüne koydum, böylece diğer elim onu kavrayabilecekti ve onu birkaç santim daha yaklaştırdım. "Biriyle çıkıyor musun?"

Yanıt vermekte tereddüt etti ama sonunda "Hayır" dedi.

"Bu da beni düşündüğün anlamına geliyor... değil mi?" Parmaklarım sırtına doğru uzandı.

"Tabii ki seni düşündüm." Sesi hâlâ yükselmemişti ama o açık mavi gözler bana bağıırıyordu. "Ben de seni önemsiyordum Beck. Ama seni mesaj bombardımanına tutmak istemedim. İşin ve yaşadığım yer göz önüne alındığında, aramızda daha fazla bir şey olma şansının zayıf olduğunu biliyordum. Yine de bir şeyler olmasını istiyordum ve seni mesaj bombardımanına tutmaktan başka bir şey istemiyordum."

Ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Afrika olayından sonra bir şekilde... pes ettim."

"Vazgeçmemeliydin."

Gözlerimi taradı. "Neden?"

"Bunun bana ne göstereceğini bir düşün."

Sessizleşti ve elleri ellerimden kalktı.

"Beni tekrar gördüğünde nasıl hissedeceğini hiç düşündün mü?" Başını salladı.

"Bu senin kafanda nasıl görünüyordu?"

Geri adım atmaya çalıştı ama ben onu daha sıkı kavradığımda olduğu yerde kaldı. "Önemli değil."

"Önemli."

"Neden?"

Ellerim boynuna gitti ve iki yanını tuttum. "Çünkü sen buradasın. Ben de buradayım. Ve lanet olası evrenin bizi aynı anda aynı yerde buluşturmasının bir nedeni var." Durakladım, başparmaklarım yanaklarının altını okşuyordu. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Dudakları aralandı, bakışları daha da yoğunlaştı. "Ne diyorsun Beck?"

"Bu gece benimle eve gelmeni istiyorum."

Daha öncekiyle aynı sesi çıkardı, kahkaha gibi görünen ama olmayan bir ses. "Hayır."

"Neden? Seni durduran ne?"

"Beni *her* şey durduruyor."

"Bana bir neden söyle. Duymak istiyorum."

Gözleri kapanana ve başı hafifçe arkaya düşene kadar başka bir yere baktı ve benden başka bir şeye odaklandı.

"Seni tekrar öpmenin nasıl bir his olacağını kendime kaç kez sorduğumu biliyor musun?" Burnumu onunkinin üzerine sürttüm. "Seni tatmak ne kadar iyi hissettirirdi." Ağzımı yanağına yerleştirdim. "Bu gece bana ver, Jolie. Vücuduna sahip olmama izin ver. Hayalini kurduğum şeyi yapmama izin ver. Seni ne kadar özlediğimi göstermeme izin ver."

Gözlerini açtığında, nihayet anladığım bir duyguyu ifade ediyorlardı.

Ben de dedim ki, "Bunu sorgulama. Bunu düşünme bile. Sadece vücudunun ihtiyacı olan şeye, sana verebileceğimi bildiğin şeye teslim ol."

"Seni hep istedim, sorun da bu zaten." Dudağının içini çiğnedi. "Seni aklımdan asla çıkaramayacağım ve bu da bir sorun."

İkisinin de nasıl bir sorun olduğunu anlamadım.

"Bu gece için mi buradasın?" Saatin geç olmasına ve acelesi yokmuş gibi görünmesine bakarak, Boston'a dönmek üzere yola çıkmayacağını tahmin ettim ama her şey mümkündü.

"Evet."

"Yarın erken mi çıkıyorsun?"

Göğsü kabardı ve "Hayır" diye cevap verirken havanın boşalmasına izin vermedi.

"O zaman burada bir sorun olduğunu sanmıyorum."

Önce sağ gözüme baktı, sonra sol gözüme geçti, "Sadece bir gece mi istiyorsun?" diyene kadar gidiş geldi.

Gülümsedim. "Bir geceyle başlarız. Ama daha uzun süre burada kalırsan, bana vereceğin kadarını alırım."

"Beck..." Elini göğsüme koydu. Sadece orada durdu; itmedi. "Bu korkunç bir fikir."

"Boston'da yaptığımızda da korkunç bir fikir miydi?"

"Boston Boston'du." Parmakları kıvrıldı. "Bu..." "Bir şans daha."

Başını iki yana salladı. "Böyle söyleme." "Bunu yapmam için hiçbir neden yok." diye eklediğinde kafası yerinde durmuyordu.

"Ve bunu yapmamanız için hiçbir neden yok."

"Ama var. Aslında o kadar çok neden var ki." Eli aşağı indi ve karın kaslarımın üzerine kondu, başparmağı her bir olukta geziniyordu. "Siktir."

Ağzımı onunkine yaklaştırdım, aramızda sadece birkaç santim olmasına izin verdim. "Bana ellerimi üzerinden çekmemi ve geri çekilmemi istediğini söyle, yapacağım." Yüzünü yukarı kaldırdım. "Ama bana bunu söylemezsen Jolie, seni hemen arabama götüreceğim. Seni eve götüreceğim. Vücudunun her santimini yalayacağım ve bütün gece boyunca seni boşaltacağım."

FOURTEEN

Jolie

"B Abe, neler oluyor? Sen iyi misin?" Ginger onu tuvalete çekerken fısıldadı, onu köşeye götürdüm, böylece bir kabin için sıradaymışız gibi görünmüyordu.

"Ben... bilmiyorum." Sırtımı duvara dayadım ve onu karşıma aldım, ellerim hemen alnıma daldı ve beynim düşecekmiş gibi tuttum.

"Sizi izliyordum çocuklar-" Kendini savunmak zorundaymış gibi elini kaldırdı. "Yemin ederim yapmaya çalışmıyordum. Sadece kendime engel olamıyorum. Konuşmaya, dokunmaya, neredeyse sevişmeye, bana doğru koşmaya başladın ve sonra da beni buraya sürükledin."

Duvarı kendimi tutmak için kullandım ve elindeki içkiyi aldım, bir yudumda içtim ve boşunu ayaklarımızın yanına yere bıraktım. Dudaklarımı sildim, alkolün yakıcılığının biraz geçmesine izin verdikten sonra, "Onunla eve gitmemi istiyor," dedim.

"Bu çok açık."

"Peki ya tüm o Afrika olayı? Onunla gitmemi istedi, hatta beni mesajla davet etti." Durakladım. "Bana telefonundan mesajın nasıl gittiğini gösterdi ama mesaj hiç ulaşmamış. Dolayısıyla ben de hiç almadım."

Gözleri tekrar büyüdü, tıpkı bu gece onu burada gördüğü zamanki gibi.
"Yani, bunca zaman düşündün ki..."

"Evet."

"Vay be. Bu işleri değiştirmez mi?" Ben cevap veremedim, "Onunla eve gidecek misin?" diye ekledi.

Omuz silktim. "Ona bir saniyeye ihtiyacım olduğunu söyledim.

Çıldırarak üzüldüm. "Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Çıldırma."

"Tabii ki böyle söyleyeceksin."

"Her şey hakkında ne hissediyorsun?"

Kafamın arkasını duvara vurdum ve bu yeterli gelmeyince tekrar yaptım.
"Bu adam beni büyülüyor. Sanki beni transa geçiriyor ve ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Belki de onunla ilk tanıştığım da kim olduğu içindi, ama şimdi bunun onunla hiçbir ilgisi yok." "Bana hissettirdikleri yüzünden" diye itiraf ederken gözlerim kapandı. Bana yaptıkları. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Bu da onu yaşayan en tehlikeli adam yapıyor."

Göz kapaklarım titreyerek açıldı. "Ne olacağını biliyorsun, değil mi? Eğer onunla eve gidersem, istediğim her şeyi elde edeceğim. Bu da o fıstık ezmesinin tadına bakacağım ve sonra fare kapanı üzerime gelip beni ezecek demek."

"Cidden kendine kemirgen mi diyorsun? Beck de Boston'ın her yerinde bulunan ve dokunduğunuzda çıtlayan o korkunç fare kapanlarından biri mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne demek istediğimi anladın."

Ellerini omuzlarıma koydu. "Neden böyle hissettiğini biliyorum. Haklısın. O adamı nasıl unutmadığını da biliyorum ve herhangi bir noktada böyle bir senaryoyu hayal edebildin."

Güldüm. Gerçekten güldüm. "Bir senaryo mu? Bunun gibi mi? Hayır." Tavana baktım. "Bu cehennemden gelen bir senaryo."

"Koşullarınız değişti diye-"

"Ginger, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorsun. Bu iki şeyin aynı anlama gelip gelmediğini bilmiyorum - şu anda doğru düzgün düşünemiyorum bile - ama cevap şu ki, kaçmam gerekiyor. Ve hızlı koşmalıyım."

"Ama ya onunla gidersen -sadece bir geceliğine? Kimseye zarar vermeyecektir."

"Sen-"

Beni sarstı. "Jolie, iki yıl dokuz aydır kimseyle yatmadın. Eğer o adamla seks yapmazsan, her şey sona erecek."

aşağıda"-bacaklarımı işaret etti-"ve yemin ederim, bir daha asla açılmayabilirler." Uzun bir nefes verdi. "Bebeğim, sadece yap ve sonuçlarıyla daha sonra ilgilen. Sana verebileceğim en iyi ve tek tavsiye bu."

Burnumdan soluyordum. "Sen en kötüsüsün." "Beni bu yüzden seviyorsun."

Söylediği her şeyi düşündüm, kararım kafamda daha net değildi. "Eğer gidersem, sen ne yapacaksın? Bir Uber'e binersin, değil mi?"

"Lütfen benim için endişelenme. Ben iyi olacağım." Gülümsedi. "Ayrıca, telefonunda konumum var."

Yüzünü inceledim, söylediklerinin gözlerinde gördüklerimle eşleştiğinden emin oldum ve sonra elinden tutup onu tuvaletten dışarı çıkardım.

Kısa koridoru geçer geçmez Beck'i hemen gördüm. Barda durmuş, ellerini kavuşturmuş bir şekilde bara yaslanmış, daha çok profilden görebilmem için omzunun üzerinden bana bakıyordu.

Aman

Tanrım.

Şu adam.

Bu dünyada ondan daha seksi kimse yoktu. Daha yetenekli kimse yoktu.

Ve kesinlikle daha mükemmel kimse yoktu.

"Tanrım, o her şey," diye fısıldadı Ginger yanımdan. "Sadece ona bak."

Ben gözlerimi ondan ayıramazken, sözleri kafamın içinde tekrarlanmaya başladı.

"Şimdi seni arabama kadar götüreceğim. Seni eve götüreceğim. Vücudunun her santimini yalayacağım ve bütün gece boyunca boşalmanı sağlayacağım."

Cevap olarak iç çektim.

"Bana neye karar verdiğini söylemek zorunda değilsin. Ben zaten biliyorum." Omuzlarıma sarıldı. "Yarın görüşürüz, bebeğim. Hepiniz eğlenin."

FIFTEEN

Beck

A Jolie mutfak tezgâhında durmuş, elinde iki bardakla ona doğru yürümemi izliyordu -onun için viski ekşisi, benim için burbon-. Gözlerimi ondan alamadım. Yirmi metreden yüksek tavanların altında, devasa adamızın önünde çok küçük görünüyordu. Boyum bir metre on santim olduğu için onun üzerinde yükseliyordum ve bu da bana onu görebilmem için mükemmel bir manzara sunuyordu.

Her bir kıvrımını saran siyah bir elbise. Yakından tanıdığım kıvrımlar.

Onunla tanıştığımдан beri daha da seksi olan kıvrımlar.

Ve üzerinden söküp atmak istediğim bir elbise.

Vücudu o kadar büyük bir alanda kaybolursa da, varlığı evimin her yerinde çılgınlık atıyordu. Barda içkilerimizi doldurmak için oturma odama girdiğimde onu hissedebiliyordum. Mutfığa döndüğümde kokusunu alabiliyordum.

Elektrik gibiydi. Tüketiyordu. Kendisine zahmetsizce gelen bir duygusallığı vardı, muhteşem açık mavi gözlerinin sadece bir kırpışıyla beni baştan çıkarıyordu.

"Senin için." Viskiyi önüne koydum, o da hemen uzandı ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Daha çok viski, daha az ekşi."

"Hatırladın."

Kıkırdadım. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Bir yudum aldı. "Sanırım Ginger onun adını bildiğin için biraz şaşırdı."

"Müzik'in müdürü onun için bir araba gönderdiğimi ve eve sağ salım dönmesini sağladığımı söylediğinde daha da şaşıracak."

Jolie'nin kaşları kalktı ve ağzı açık kaldı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Elbette yaptım. O senin en iyi arkadaşın. Ve adını hatırladım çünkü ondan sık sık bahsediyordun." Burbonu ağzıma yaklaştırdım ama bir yudum almadım.

"Ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Unutacak kadar uzun değil." Bardağı tutmaktan yorulduğum için yere bıraktım ve kolumu aramızdaki boşluğa doğru uzattım, parmaklarım boynunun yan tarafına indi, ikisi kulağını kucaklayacak kadar genişledi. "Mezun oldum ve özgürüm. Hayatının birçok kez düşündüğüm bir dönemi."

"Neden?"

"Neden..." Başımı öne eğdim. Söz konusu o olduğunda, dürüstlük her zaman mevcuttu. Ağzımdan akıp gidiyordu. O her kuralın istisnası değildi. Çünkü söz konusu kadınlar olduğunda, onları kurallar koyacak kadar uzun süre elimde tutmuyordum. "Özgürlüğün aramızdaki şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini merak ettim."

"Yani, bizi yakınlaştırır mı?"

Başımı salladım. "O noktaya geldiğinde, evden çalışabileceğin durumlar olacağını varsaydım. Benim evim o ev haline gelebilir."

"Beck..." diye homurdandı.

"Sakın bana bir noktada bunu düşünmediğini söyleme."

"Oh, düşündüm." Bardağı ellerinin arasına aldı ve her iki avucunu da kuvarsın üzerinde düzleştirdi. "Bunu kesinlikle düşündüm. Gerçekleşmesini diledim. Sadece... gerçekleşmedi. Onun yerine sessizliğe gömüldük."

Elim biraz geriye kayarak çenesinin altına geldi. "Boston'a dönmek için ne zaman ayrılıyorsun?"

"I ..."

Bu kez her iki eli de bardağı çevreledi ve dudaklarına götürdüğünde arkasına geçtim, onu tutma dürtüsü karşı konulamayacak kadar güçlü hale geldi. O içkiyi yutarken, ben de onu tam istediğim şekilde konumlandırımdım.

onu istedim. Boş bardağı yere bırakırken kollarımı göğsünün üzerinde kavuşturdum.

"Jolie..."

Dudaklarım yanağına değdiğinde gözleri kapandı. Vücutlarımızı birbirine bastırdığımda ağzını ayırdı. Aletimi kıkına dayadığımda küçük bir inilti çıkardı.

Dudaklarım şimdi kulağının kabuğundaydı. "Tüm vücudunu yalayacağım ve teninin her santimini kapladıktan sonra sana sevdiğin şeyi vereceğim."

Kıkını bana doğru itiyordu, sırtı göğsümle o kadar sıkı hizalanmıştı ki aramızda hava bile yoktu. "Bunun ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Dilin..."

Kulak memesini ağızıma aldım ve ucunu ısırđım, elim elbisesinin altında parmağım bacaklarının arasındaki kayganlıktan geçene kadar hareket etti. O kadar yoğun bir ıslaklık vardı ki, ağızımın onu yeni terk ettiğini düşünեbilirdim.

"Evet. Tam amına girecek. Ve seni o kadar çok orgazm edene kadar yalayacağım ki artık gelemeyeceğini hissedeceksin."

Başını bana yasladı ve ben de boynunun alt kısmını kavradım.

"Ama önce ..." Elbisesini yukarı kaldırdım, kalçalarını ve kıkını geçerek beline yapışması için serbest bıraktım. Sonra tangasını indirdim ve topuklarına kadar ittim. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var."

"Ve buna ihtiyacım var-hemen şimdi."

Arkasını döndü, tangasından çıktı ve gömleğimin düğmelerini açarak kollarımdan aşağı sıyırmaya başladı. Yere düştüğünde kemerimi çözüyor, kot pantolonumun düğmesini açıyor ve fermuarı indiriyor, boxer külotumdan kurtulduğu anda sikimi pompalıyordu.

"Sikimi özledin, değil mi?"

Aletime bakarken vahşi görünüyordu, "Senden beri kimseyle birlikte olmadım" demeden önce dili biraz dışarı çıkmıştı.

Sözleri çarptı.

Ve sonra tekrar beni kesip geçtiler.

"Jolie, iki yıl dokuz ay oldu." Kulüpte söylediğinde yeniden teyit edilen bir rakamdı bu.

"Biliyorum."

Aminin ön tarafına dokundum ve nefesi kesildi. Başparmağımı klitorisinin üzerinde hızlıca gezdirdim ve sanki klitorisini ağzıma almışım da acımasızca fiske vuruyormuşum gibi tepki verdi.

Buna ihtiyacı vardı. Hem de çok ihtiyacı vardı. "Neden bekledin?"

Başını salladı. "Tanıştığım herkes... onlar sen değildi. Ve eğer onları içeri alırsam bana senin davrandığın gibi davranmayacakları hissine kapıldım, bu yüzden onları içeri almadım. Kimsenin yaklaşmasına bile izin vermedim."

Bunca zaman ve onun amı hala benim. İhmal edilmişti.

Dokunulmamış.

Beni

bekliyordu.

Onu okşuyor, tatlılığının sadece dışını okşuyor ve sikimi sokmak üzere olduğum yere dalıyordum. "Bunu benim için saklıyordun."

"Ama bunun olacağını hiç bilmiyordum."

Adanın şelale tarafına dayanana kadar onu geri çektim ve kollarımı açtım, ellerim her iki yanındaki kuvarsın kenarına indi. "Ne istiyorsun Jolie? Söyle bana. Sana şu anda her şeyi verebilirim."

"Yani... cinsel olarak mı?"

Her ne kadar onu becermek istesem de, eğer ağzıma ihtiyacı varsa, ona önce bunu verirdim.

"Evet."

Eli dudaklarıma gitti, parmak uçlarıyla dudaklarımin üzerinde gezindi. "Bunu sonra istiyorum." Avucuyla ucumun etrafını ovuşturdu, ön spermimi tenine yaydı. "Bunu" -beni daha da sert okşadı- "Şimdi istiyorum."

Ayakkabılarımı ya da pantolonumu çıkarma zahmetine girmedim. Sadece ellerimi yanaklarına koydum ve yüzünü kendime doğru çektim, dudaklarını yakaladım, dilimi sokacak kadar ayırdım.

O lezzet.

Beni ne kadar arzuladığını neredeyse tadabiliyordum.

Her nefesi bir iniltiyle bittiği için bunu kesinlikle duyabiliyordum.

"Sana ihtiyacım var." Bizi ayırdığımda ağzının içinde hırladığım kelimeler bunlardı. Ellerim kalçalarında, onu tezgâha bakacak şekilde çevirdim, itişlerimin ona zarar vermemesi için tutunduğundan emin oldum.

Taşın üzerinde. "Sadece ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyorum. Bir saniye içinde prezervatif takacağım."

Ucu kıcının yanakları arasına sıkıştırdım ve o noktaya gelene kadar indirdim.

Damlayan yere.

İçine girmem için beni kışkırtıyordu.

Kolunu boynuma doladı, önümü aşağı çekti, yanağım şimdi onunkinin yanındaydı. "RİA'm var, Beck."

Doğum kontrolü.

Çifte koruma altında olurduk.

Ama yine de sormak zorundaydım, "Bana ne diyorsun ..."

"O prezervatife ihtiyacın yok. Tabii takmakta ısrarcı değilsen ya da takman gerektiğini düşündüğün bir neden yoksa."

Amını bana veriyordu. Çıplak olarak.

Ve bunu özellikle söylememiş olsa da, içine boşalmam için bana izin veriyordu.

"Benimle dalga geçme." Boynundan bir ısırık aldım, kalçalarımı yukarı doğru eğdim, böylece sadece tepem içeri giriyordu.

"Etmiyorum."

Dişlerim onu serbest bıraktı. "Bana her şeye sahip olabileceğimi mi söylüyorsun?"

İçime doğru itti ve bu da aletimin her santimini içine batırdı. "Evet."

"Kahretsin," diye tısladım duygu beni ele geçirdiğinde. "Seni pis, pis lanet kız."

"Ah!" Tırnakları kafatasıma batıyor, vücudu aletimin üzerinde zıplıyordu - sonuna kadar değil, sadece birkaç inç sürtünme sağlayan küçük pompalar. "Lütfen. Buna ihtiyacım var. Gelmeye ihtiyacım var-" Geri çekilme şeklim sesini kesti ve içeri girme şeklim "Beck!" diye çığlık atmasına neden oldu.

"Hatırladığımdan daha da sıkıymışsın."

Amı lanet olası bir vakum gibiydi ve her itişimde dölleri için yalvarıyordu. Bu his tek başına beni istediğimden daha çabuk boşaltabilirdi, ama ıslaklığı ve sıcaklığıyla birleştğinde, bu çok fazlaydı.

Jolie sadece mükemmel bir kadın değildi.

En inanılmaz amcığa sahip mükemmel bir kadındı.

"Bu sıkılığın bana ne yaptığını biliyor musun?" Ağzım boynunun yan tarafına doğru hareket etti, vahşi kızıl saçları yüzümün çoğunu kaplıyordu. "Seni dölleriyle doldurmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

"Lütfen!" Elleri tezgâhtan kalktı ve tekrar yere indi. "Bunu istiyorum." Biraz hava çekti. "Bunu çok istiyorum."

Elbisesinin ve sütyeninin içinden göğüs ucunu çekiştirdim, şimdiye kadarki en yüksek sesli iniltiyi elde ettim ve elim amina gelene kadar vücudundan aşağıya doğru devam ettim. İki parmağımla klitorisini ovuşturdum, nemlendiğini ve sertleştiğini hissettim.

Ve her dönüşte, "Ahhh" ile başladı ve "Ohhh" ile nefes verdi.

Hareketlerim daha da keskinleşiyordu çünkü etrafımda daralıyordu. Çünkü o da benimle birlikte hareket ediyordu. Çünkü vücudu bana boşalmamı istediğine dair her işareti veriyordu.

Ve ben bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. "Bebeğim, yavaşlamalısın," diye uyardım.

"Hayır. Bunu istiyorum."

"Ama seni dolduracağım."

"Doldursan iyi edersin."

Alnımı yanağına dayadım, ağzımı omzuna dayadım ve G noktasını hedefleyerek yukarı doğru yükseldim. "Bu az önce duyduğum bir talep miydi?"

"Evet!"

O özel noktaya vurduğumda anladım çünkü zıpladı - acıdan değil, zevkten. Hızımı artırmak yerine, gücümü artırdım ve bu gece henüz deneyimlemediği bir yoğunlukla amina vurdum.

"Kahretsin!" Kollarını uzatmış ve sabit tutuyordu, benimle birlikte hareket etmesine yardımcı olması için tezgahı kullanıyordu. "Siktir!"

Saniyeler kaldığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Duyabiliyordum. Bu yüzden klitorisini telefonumun ekranıymış gibi okşadım, başparmağım durmadan kaydırdı ve hemen dağıldı.

Ben de öyle yaptım.

Onun sesinden.

Etrafımda sıkışma hissinden, ardından gelen ıslaklık telaşından - ikisi de beni doğrudan lanet olası kenara gönderdi.

Patlama keseme çarptığı anda, şaftımın içinden geçerek ucumdan dışarı patladı ve bağırdım, "Jolie! Siktir! Evet!"

Ve o da beni takip etti -seslerle, kelimelerle, hareketlerle- ben geri çekilip içeri girmeden önce üzerimde zıpladı.

"Bunu hissediyor musun?" Bağırmasına ara verdiğimde inledim. "İçini nasıl boşalttığımı, seni her damla dölümle nasıl doldurduğumu."

Söylediklerimi algılayabiliyor muydu, yoksa kendini mi kaybetmişti, ya da her ikisinin karışımı bir şey mi oluyordu, bilmiyordum. Ama "Aman Tanrım, hissedebiliyorum," dediğinde anladığını biliyordum. "Bana daha fazlasını ver Beck." Kıçını geri çekti ve öne doğru sallandı, "Bana daha fazlasını ver!" diye ekledi.

O zaman zirveye ulaştığını düşündüm ve vücudunu çok iyi tanıdığım için, adımı inlemeye başladığında, aşağı indiğini biliyordum.

Ben de öyle.

Hareketlerim yavaşladı, başparmağım klitorisini yumuşakça okşadı ve bizi bir arada, kilitli ve tamamen hareketsiz tuttum.

"Mmm." Omzunun etrafını ve boynunu öptüm, kulağının arkasında durdum. "Bu gece lanet olası yüzün birinci raundu."

Güldü. "Yüz mü? Yarın yürüyemeyeceğim."

"Pazartesiye kadar piste gitmem gerekmiyor. Yani yarın ve Pazar günü programımda olmasını istediğim tek şey seni tatmak..." Ağzımı tekrar yanağına götürdüm. "Eğer hâlâ burada olacaksan."

"Boston'un tekrarı gibi görünüyor."

"Karşı mı çıkıyorsun?"

"Hiç de değil." dediğinde hâlâ gülüyordu.

"Güzel. Sonra seni duşa götüreceğim, böylece seni yıkayabilirim ve o lanet amcığı istediğim gibi yiyebilirim."

"Fuuuck!" Jolie çığlık attı, karnı titriyordu, parmakları duşun cam duvarına dayanmıştı, ben de yerde diz çökmüş, amını ağzıma almıştım.

İki orgazm. İkisi de dilimden. "Aman

Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Göbeğindeki dalgalanmalar hâlâ doruğa ulaştığını gösterirken, yalamalarımle aynı tempoyu sürdürdüm ve içinde derinlerde olan parmağım da aynı şeyi yaptı.

Jolie bu kombinasyonu sevmişti.

Aynı anda hem onun tadına bakmak hem de onu hissetmekten daha iyi bir şey olamazdı.

"Beck!"

Sesi bile beni çılgına çeviriyordu.

Manzara da yle.

Vücutuna baktım, karnının düzlüğüyle ve her bir memesinin kıvrımıyla tanıştım, asi saçları onlara yapışmıştı. Bakışlarım daha yukarılara, boynunun narinliğine, dolgun ve ayırık dudaklarına ve güzel açık mavi gözlerine gitti.

Yıllar geçmesine rağmen hâlâ ne kadar muhteşem olduğunun farkında değildi.

Ve bu yumuşaklık, bu alakgönüllölük, ondan sonsuza dek arzulayacağım bir şeydi.

Vücutu hareketsizleşmeye başladığında, sesleri bağırışlardan donuk mırıltılara dönüştüğünde, ivmeyi düşürdüm. Dilim fiske vurmaktan yavaş, acı veren turlara geçti ve parmağım sonunda dışarı kaydı. Ayağı kalkmadan önce kalınlığını yutarak amını yukarı aşağı, ileri geri öptüm.

Ellerini camdan çekmedi. Hareket bile etmedi. Bana hayvani bir ifadeyle baktı ve "Bana ne yapıyorsun?" dedi. Her kelime arasında bir nefes aldı.

"Sana artık boşalamayana kadar amını yiyeceğimi söylemiştim."

"Zaten oradayız." Bir el göğsüne gitti. "Bundan sonra artık boşalamayacağıma yüzde bir milyon eminim."

Güldüm. "Oraya yakın bile değiliz." Elini göğsünden çektim ve kendi elimde tuttum. "Seninle ilgilenilmesi gerekiyor. Telafî etmemiz gereken iki yıl dokuz ay var."

"Ama sen zaten mutfakta benimle ilgilendin. Burada olanlar, sadece ..." Sanki tarif edemiyormuş gibi başını salladı.

"Burada, o benim içindi."

Gülümsedi. "Sen gerçek bir tek boynuzlu atslın."

"Neden? Kuku yemeyi sevdiğim için mi?" Başını sallayınca ekledim, "Jolie, hepsi am değil. Sadece senin amın." Başının arkasını tuttum ve onu öptüm, aramızdan su akıyordu. "Bana verdiği tatmin miktarı? Bunu açıklayamam. Ama sana söyleyebilirim ki, bunu arzuluyorum."

Elini tutarken bileğinin iç tarafını öpmeye gittim ve yarıda durup boş tene bakarak başparmağımı **ü z e r i n d e** gezdirdim. Çünkü

Karşılaştırma yapmak için diğer elini kaldırıp bileğini kontrol ettim ve orada da olmadığını fark ettim. Daha önce orada olan ince, silik el yazısı *L* gitmişti.

"Dövmene ne oldu?"

"Lazerle aldurdım." Bir an için başını arkaya yatırdı ve alnını ıslattı.

"Kendime bir mezuniyet hediyesiydi."

"Tamamen yok oldu. Çok iyi iş çıkarmışlar."

"Bu da büyük bir rahatlama. Yemin ederim, eğer o *L*'ye bir saniye daha bakmak zorunda kalsaydım, çok mutsuz bir kız olacaktım."

"Onu bir *B ile* kapatabilirdin." Ona göz kırptım.

Güldü. "Artık vücudumda baş harf yok. Bir ve bitti, hata akıllıca."

Eskiden *L* harfinin olduğu yeri öptüm. "Bunu göreceğiz."

SIXTEEN

Jolie

Guilt, güneş doğmadan önce gözlerimin fiske fiske açılmasına neden olan şeydi. Kalbimi hızlandıran şey buydu. Beck'in kolunu dikkatlice karnımdan kaldırmamı, yatağından kayarak çıkmamı ve kolunu şiltenin üzerine koymamı, bu hareketin onun kıpırdanmasına neden olmamasını ummamı sağlayan şey buydu. Elbisemi, ayakkabılarımı ve çantamı almak için odasının etrafında sessizce dolaşmamı ve onları hızla vücuduma yerleştirmemi sağlayan şey buydu. Ve beni yatak odasının kapısında dikilip, yüzüstü yatarken ona bakmaya iten şey de buydu

çarşafın ve yorganın altında.

İki yıl dokuz ay önce, ben onun otel odasında uyurken, o Washington DC'ye uçmak için yola çıkmıştı ve ben de şimdi ona neredeyse aynı şeyi yapıyordum.

Aslında bana bıraktığı not ve sweatshirt hâlâ bendeydi. Not komodininde duruyordu. Sweatshirt dolabımdaki rafta katlanmıştı. Bir süredir giymemiştim. Ama uzun bir süre boyunca o sweatshirt her gece benimle yatağa gelmişti. Ona dair en ufak bir koku bile alamayana kadar kalın kumaşı koklamıştım.

Burada anılardan başka bir şey bırakmıyordum.

Hayatımın sonuna kadar saklamak zorunda kalacağım anılar.

Oh Tanrım.

Gözlerimin dolmasına neden olan bir farkındalık. Elimi göğsüme bastırdım ama bu hiçbir işe yaramadı. Gözyaşlarım hala akıyordu. Kalbim hâlâ ağrıyordu.

Buraya gelmemeliydim.

Keşke dün gece Musik'e gitmeseydim. Orada olacağını bilmiyordum. Onun kulübünde olduğumu bile fark etmemiştim. Ama onunla orada karşılaşmak, Afrika hakkındaki gerçeği öğrenmek, aramızdaki ilişkinin ne kadar çabuk yeniden alevlendiğini görmek ve onunla vakit geçirmek her şeyi daha da zorlaştırdı.

Çünkü dün gece bana ne söylemiş olursa olsun ya da aramızda ne yaşanmış olursa olsun, Beck'le aramızda bir gelecek yoktu.

Bu evde yaşananlar bir daha asla yaşanmayacaktı.

Bu, onun kollarını asla etrafımda hissedemeyeceğim anlamına geliyordu. Onu asla öpemeyecektim. Vücudunun bana yapabileceği şeyleri asla deneyimleyemeyecektim.

Ve ona asla onu ne kadar önemsedığimi söyleyemeyecektim. Bu an, tam burası, sondu.

Başlayabilecek her şeyin sonuydu.

Dudaklarımdaki ıslaklığı yalarken, ağzım gözyaşlarımın tuzlu artıklarıyla doldu.

Suçluluk duygusuyla dökülmemişlerdi. Yas tuttuğum için dökülmüşlerdi.

Ve bu duygunun, olabileceklerimiz için ağıt yaktıkça daha da kötüleşeceğini biliyordum.

Yatak odasından uzaklaştım ve telefonumun ışığını kullanarak ön kapıya doğru ilerledim, sessizce arkamdan kapattım. Bana doğrultulmuş birden fazla kamera olduğunu anladım, bu yüzden kapıya doğru koştum ve Uber uygulamama girip bir araba sipariş etmeden önce açılmasını bekledim. Eviyle arama biraz mesafe koymak için komşusunun girişine doğru yürüdüm ve Ginger'ı orada aradım.

"İyi misin?" Telefonuma cevap verirken sesi panik doluydu. "Saat daha sabahın altısı bile değil."

Bir sincap yanımdan koşarak geçti ve ben sıçradım. Sokağının karanlığı ve lambaların olmayışı bu saatte her şeyi biraz ürkütücü hissettiriyordu.

"Ben iyiyim. Az önce bir Uber çağırdım. Birkaç dakika içinde size doğru geleceğim."

"Uber mi? Neden Beck seni eve bırakmıyor?"

"Onu uyandırmadım. Uyandırmak istemedim. Öylece sıvıştım."

"Neden, bebeğim? Dün gece işler iyi gitmedi mi?"

Bloğun sonunda, muhtemelen Uber'in beni bulamayacağı kadar uzaklaştığımı bildiğimden, Dur işaretinin direğine yaklaştım. Parmaklarım soğuk metale yapışmadan önce kolum etrafından dolandı. "Hayır, aramızdaki her şey mükemmeldi. Hem de çok mükemmel, Ginger." Sesim her kelimede yumuşuyordu. "Sorun da bu zaten." Ben de yanağımı tabelanın dibine yasladım. "Uyandığında yanında olsaydım, daha fazla soru soracağımı biliyorum ve muhtemelen her şey dün gecedен daha da iyi olurdu

-Ve ben bununla başa çıkamazdım. Ona dürüst cevaplar veremediğim sürece olmaz."

Boğazını temizledi ve hemen bir cevap bekledim ama birkaç saniye boyunca cevap gelmedi. "Eninde sonunda ona gerçeği söylemek zorunda kalacaksın. Ve bunu ne kadar erken yaparsan o kadar iyi Jolie."

"Ugh." Direği bıraktım ve kaldırımla aynı hizada olan tuğla duvara doğru geri geri gittim; duvar, arkasındaki malikâneye çit görevi görüyordu. "Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor."

"Ama bunu senden duymasını tercih etmez miydin?"

Başımı ona doğru ittim, keskin parçalar saçlarımı çekiyordu. "Evet." Gözlerim kapandı, suçluluk duygusu geri döndü - ya da daha da güçlendi, çünkü gitmediğinden emindim. "Sadece istemiyorum."

"Biliyorum." İçini çekti. "Bu çok dağınık."

Bir araba geçerken göz kapaklarım açıldı ama hiç yavaşlamadığı için benim aracım olmadığını biliyordum. "İşte bu yüzden dün gece olmamalıydı. Ne düşünüyordum ki?"

"Pek yardımcı olamadım. Seni bunu yapman için zorluyordum. Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum."

"Ama seni dinlemek zorunda değildim."

"Bebeğim, sana her şeyin kapanacağını söylemiştim. Ve bunu yapmanı ve sonuçlarıyla daha sonra ilgilenmeni. Bu daha sonra. Ve ben koca bir pisliğim."

"Bir, kendini suçlamayı bırak. Ben büyük bir kızım ve ikimiz de biliyoruz ki sen ne dersen de bunu yapacaktım. Bunların hiçbirisi senin suçun değil ve sen kesinlikle bir pislik değilsin."

"İki nedir?"

"İki... Boku yedim."

BECK

Ben de sana yatakta kahvaltı verebilecek kadar uzun kalacağımı düşünmüştüm. Erken çıktın. Her şey yolunda mı?

BEN

Evet, evet. Bunun için çok özür dilerim. Gitmem gerekiyordu.

BECK

Bebeğim, geri dön.

BEN

Keşke yapabilseydim.

BECK

Hâlâ Los Angeles'ta mısın?

BEN

Evet. Ama iş meseleleri, hatırladın mı?

BECK

Peki ya bu gece? Hala burada olacak mısın? Planın var mı?

BEN

Yapamam.

BECK

Sorun değil. Ne zaman yapabilirsin?

BEN

Emin değilim ama ne yapabileceğime bir bakayım.

Az önce Beck'e gönderdiğim kelimelere baktım ve parmaklarım saçlarıma gitti, yatağın üzerinde ileri geri sallanırken uzun telleri kavradım.

Emin değilim ama ne yapabileceğime bir bakayım.

Bunu yazarken ne düşünüyordum ki? Neden o yanıtı göndermişim?

Neden hiç umut yokken umut vermişim?

SEVENTEEN

Beck

I Alnımdaki teri sildim ve küçük havluyu eğimli sehpanın üzerine atarak bir set daha göğüs presi ve ağırlıklı dips yapmadan önce göğsümü ve trisepslerimi esnettim. Müzik evimdeki spor salonunda bangır bangır çalıyordu - maksimum egzersiz yaparken Minem, yeni bir egzersize başlarken Jelly Roll ve ağrıdan kurtulurken Post Malone -Telefonumun çaldığını ya da mesaj geldiğini duymamın imkânı yoktu.

Normalde, egzersiz yaparken kimsenin benimle iletişime geçmesini umursamazdım, hatta telefonumu buraya bile getirmezdin.

Ama Jolie bu sabah ayrıldığından beri, ne zaman bir araya gelebileceğimiz konusunda bana geri dönmesini bekliyordum. Ve son izin günlerimden biri olduğu düşünülürse, çok çabuk geçmesi gerekirdi. Özgürlük her zaman hızlı ilerlerdi.

Bugün öyle olmadı.

Onun sessizliği saatlerin uzamasına neden olmuştu.

Dün gece çok iyi vakit geçirdiğimizi düşünürsek, bu sabah güneş bile doğmadan gitmiş olmasını tuhaf bulmuştum.

En azından ben öyle sanıyordum.

Prezervatif kullanmamak onun fikriydi ve ona bütün geceye yayılan toplam altı orgazm yaşatmak da benim fikrimdi.

Bu gece tekrar yapmak istiyordum.

Ama lanet olsun, uyandığımda gittiğini fark ettiğimde ona mesaj attığımdan beri bana tek kelime etmemişti.

Los Angeles'taydı. Bunca yıl sonra yeniden bağlantı kurmuştuk. Sadece onu görmek istiyordum ama o bana hiçbir şey vermiyordu.

Telefonumdaki saate baktım. Dördü biraz geçiyordu.

Zihinsel olarak bu antrenmanın geri kalanının ne kadar süreceğini hesapladım, soğuk daldırma havuzunda bir süre ıslandıktan sonra saunaya girdim ve ona bir mesaj yazmaya başladım.

BEN

Altı gibi bir şeyler içmek için Charred'a gideceğim. Benimle orada buluşabilirsin ya da seni otelinden alabilirim, hangisi daha uygunsa.

JOLIE

Sana haber verebilir miyim?

BEN

Tabii ki.

JOLIE

Uygun bir zamanda çıkarsam, uğrarım.

BEN

Ya yapmazsan?

JOLIE

Üzgün bir yüz mü? Yani onu hiç göremeyecek miydim?

Ne oluyor lan?

Havluyu bankın üzerinden aldım ve yüzüme bile değdiremeden top haline getirip odanın diğer ucuna fırlattım.

Burbon bardağımı iki elimin arasında tutuyor, bardağın üstündeki daireyi çeviriyor, büyük buz kütesini parmağımla zıplatıyordum. "Bana Horned'den bahset," dedim yanıma oturan kız kardeşime.

Barın tüm tarafı ailem için kapatılmıştı, bu yüzden yemek yiyenlerin hiçbiri duymuyordu. Charred'e girdiğimde, mutfakta çalışan Walker dışında buradaki tek Weston olmayı beklerken bu şaşırtıcı bir bulguydu.

"Rezervasyonlar hâlâ patlıyor mu?"

Horned kısa süre önce satın aldığımız bir restorandı; Laguna Beach'teki et lokantası artık koleksiyonumuzun bir parçasıydı ve şu anda üç yeni lokasyonla (Portsmouth, New Hampshire, Charleston, Güney Carolina ve bir hafta önce San Antonio, Teksas) genişletiyorduk. Arazi satın alınmıştı. İnşaatlar devam ediyordu.

"Peki Toro'da durum aynı mı?" diye sordum. "Her iki yer için de sosyal medyadaki heyecan azalmadı, değil mi?"

Eden her Cuma rezervasyon rakamlarını gönderiyordu ama ne dün gece ne de bugün onlara bakmamıştım.

Sorun zaman değildi.

Sorun kafamın yerinde olmamasıydı.

Çoktan bana dönmüş olan kız kardeşim, ateşimi ölçer gibi elini alnıma koydu. "Bugün Cumartesi gecesi Beck. Bir burbon derinliğindeyiz. Ve sen iş hakkında mı konuşmak istiyorsun? Şimdi mi?" Elini çekti ama bakışları hiç hafiflemedi.

"İş hakkında konuşmak istemiyor," dedi Walker barın arkasından, önümüzde dururken. "Bir şey yüzünden kafayı yemiş ve kafasını dağıtmaya çalışıyor." Bana doğru başını salladı. "Şuna baksana."

Walker'ın gecenin geri kalanında mutfakta olup olmadığını ya da sadece mola verip vermediğini bilmiyordum ama kolları sıvalıydı, şef beyaz elbisesinin düğmeleri üstten açıktı ve elinde yudumladığı bir içki vardı.

"Bırak da adam biraz nefes alsın." Hart eski moda içkisini kaldırırken kolu kısa bir süreliğine benimkine değdi. "Birkaç gün içinde yepyeni bir hokey sezonuna başlıyor. Şu anda kafasının içinde ve olması gereken yer de orası. Bu yüzden sessiz kalıyor."

Kardeşlerimin her birine baktım. "Ben duvardaki sinek değilim, biliyorsun. Tam burada oturuyorum."

"Ve sen de çok garip davranıyorsun," diye teklif

etti Eden. Bütün bunlar nereden çıkmıştı?

"Öncelikle," diye başladım, "beş dakikadır buradayım. Hiç de sessiz olduğumu sanmıyorum-"

"Çok sessizsin," diye karşı çıktı Eden.

Ondan Walker'a baktım ve "Peki benim görünüşümün nesi var?" dedim. Önüme baktım, kıyafetimden oldukça memnundum. Gömlek, menajerimin kısa süre önce imzaladığı bir marka anlaşmasından yaklaşık elli başka gömlekle birlikte gönderilmişti. Kot pantolon ise muhtemelen bir stilistle çalışmış olan asistanım tarafından tedarik edilmişti.

En büyük ağabeyim kollarını göğsünde kavuşturarak "Sporu yeni mi bitirdin?" diye sordu. "Sezon dışındayken geç saatlere kadar çalışmayı sevdiğini biliyoruz."

Gömleğimi düzeltmek için düğmeli bluzumun alt kısmını çektim. "Evet." Sonra yakaya geçtim ve doğru oturduğundan emin oldum. "Bunun neden hatırladığın bir ayrıntı olduğunu sormayacağım bile."

"Antrenmanlardan sonra, özellikle de sezona hazırlanırken, genellikle bir çift eşofman ve kapüşonlu bir tişört giyersin." Hart dirseğini bara dayamış, vücudunu önüme bakacak şekilde çevirmişti. "Bu gece şık giyinmişsin."

Dişlerimi göstermeden genişçe gülümsedim, kaşlarım çatıldı. "Kot pantolon giydim."

Hart, "Ama kıyafetlerin var ve egzersiz kıyafetlerinin bir çeşidi değil," dedi.

Başımı salladım. "Restoranımızdayım. Güzel görünmeliyim."

Eden parmağını bardağının kenarında gezdirerek, "Bu seni daha önce de berbat görünmekten alıkoymamıştı," diye seslendi. "Aslında, buraya son gelişinde üzerinde kapüşonlu bir tişört ve eşofman vardı ve kapüşon aslında kafanın üzerindeydi ve-"

"Tanrım," diye inledim. "Hepinizin sakinleşmesi gerekiyor. Neden üzerime geliyorsunuz bilmiyorum ama durun artık." İkinci içkiyi de içtim ve boş bardağı barın üstüne koydum. "Doldur," dedim Walker'a, bardağı ona doğru iterek.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Eden yumuşak bir sesle sordu.

Yumuşak olmak özel durumlar içindi; normalde sert modda kalırdı.

Dikkatimi ona odakladım ve yüzünü inceledim. O da bana aynı şeyi yapıyordu ama bakışları çok daha yoğundu, sanki ben lanet olası bir ödevmişim ve o da benim hakkımda yüz sayfalık bir makale yazmak üzereymiş gibiydi.

"Bana başka bir seçenek bırakıyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Walker. "Sanırım sen pes edene kadar üçümüzün cehennem gibi kazacağımızı biliyorsun."

Tutacak bir içki olmadığı için huzursuz bir şekilde elimi tahtaya vurdum.

Bu konuyu açtığım anda bana sonu gelmez sorular yönelteceklerini biliyordum ve verecek cevabım yoktu. Kendimi bu sıkıntıdan kurtarmak için Jolie gelene kadar hiçbir şey söylemeyi planlamamıştım.

O zaman onun kim olduğunu açıklamak zorunda kalacaktım.

Ama kendimi burada bulmadan önce sessizliğim sadece yedi dakika mı sürmüştü?

"Dün gece..." Yüksek sesle nefes aldım. "Bilin bakalım kime rastladım."

"Bir kadın olduğunu varsayıyorum." Eden tepki verip vermediğini görmek için bekledi, ki vermedim, sonra ekledi: "Olabileceğini düşündüğüm tüm kadınları sayacak kadar çok parmağım yok." Gülümsedi.

Gözlerimi kapatana kadar yuvarladım, başım hafifçe titriyordu. "Jolie'ye rastladım."

Walker elini benimkinin üzerine koydu. "Boston'dan gelen piliç mi?" Başımı salladım.

"Los Angeles'ta mı?" Eden sordu.

"Dün gece Musik'teydi," dedim onlara.

"Orada olacağını biliyor muydun?" Hart sordu. Tam düşündüğüm gibi, sözlü bir idam mangası.

Kollarımı yukarı kaldırdım, avuçlarım başımın arkasını kavradı. "Onunla tesadüfen karşılaştım ve gözlerime inanamadım. Orada olacağını hiç düşünmemiştim ve eminim o da benim için aynı şeyi düşünmüştür."

Eden içkisini dudaklarına yaklaştırdı. "Ona Afrika'dan bahsettin mi?"

"Anlattım."

"Mesajın ulaşmadığını fark ettiğinde ona ulaşmadığın için sana kızdı mı?" Hart sordu.

Taburenin herhangi bir esnekliği olmamasına rağmen, soruların sayısı bunaltıcı bir aşamaya yaklaşırken koltuğun üzerinde sallandım. "Bana biraz bok verdi ama ben çok daha fazlasını hak ediyordum. Boston maçından sonra ona ulaşmalıydım. Neden yapmadığımı bilmiyorum."

"Yani, bu onun seninle eve gitmesine yol açtı... Sanırım?" Eden uzun bir içki aldı ve bardağı yere bıraktı.

Güldüm. "Sağlam varsayım."

"Keşke bacaklarınızın arasındaki o şeyle değil de beyninizle yönetseniz."
Hâlâ kıkırdarak, "Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Onu iki yıldan fazla süredir görmedin. Her şeyi berbat ettiniz. Öyleyse neden bunu düzelterip ona çıkma teklif etmiyorsun? Neden çıplak kalmadan birlikte vakit geçirmeyelim?" Havayı salladı. "Her neyse, devam et."

Eden haklı mıydı?

Jolie'nin aradığı şey bu muydu?

Ama evime gelmesi için onu ikna etmek hiç de zor olmamıştı.

Kollarımı indirdim ve barın kenarını kavradım. "Bu sabah beş gibi gitti. Beni uyandırmadı bile, öylece gitti. Burada ne kadar kalacağını bilmiyorum. Bu gece buraya gelmesini istediğimde bana haber vereceğini söyledi."

"Lanet olsun," diye inledi Hart. "Keşke Colson da Ellie'yle birlikte küçük bir çocuğun doğum günü partisinde olacağına burada olsaydı. Bazı güzel şeyleri kaçırıyor."

"Gece bitmeden içinizden birinin ona mesaj atıp bilgi vereceğini biliyorum." Eden'a baktım, dramayı yayan o olduğu için değil, Colson'ın kendini dışlanmış hissetmesini istemediği için. "Haksız mıyım?" Ona göz kırptım.

"Bir saniye geri çekilmemiz gerekiyor." Eli şimdi kolumdaydı. "Bana daha hava aydınlanmadan kaçtığını mı söylüyorsun? Ve Boston'a geri dönmeden önce onu görüp göremeyeceğini bilmiyor musun?"

"Ben de sana bunu söylüyorum."

Gözleri kısıldı. "Onu kızdırdın mı?"

Bu kez nefesimi verirken burnumdan geldi. "Bildiğim kadarıyla hayır-"
Cebimde bir titreşim oldu ve ekranı okumak için telefonumu çıkardım.

JOLIE

Keşke daha iyi haberlerim olsaydı. Bu gece gelemeyeceğim.
Üzgünüm!

Telefonu cebime geri soktum, parmaklarımı birleştirdim ve bara vurdum.
"Walker, şu içkiyi doldurmak için acele etmen gerek."

Barın arkasından bir şişe alıp bardağıma doğru uzatırken Eden'ın, "Az önce sana mesaj atan Jolie miydi?" diye sorduğunu duydum.

"Evet." Çenem sıkılmıştı. "O gelmiyor."

Eden'in parmakları bana daha sıkı sarıldı. "Kafam karıştı." "Bu ikimiz için de geçerli," diye itiraf ettim.

Walker doldurmayı bitirdiğinde içkiyi dudaklarıma götürdüm.

"Çünkü aklıma yatmayan bir şeyler var," diye devam etti. "Eğer dün gece her şey yolunda gittiyse -ki buraya gelmesini istediğine göre her şeyin yolunda gittiğine inanmışsındır diye düşünüyorum- o zaman neden seni geri çeviriyor?"

"Bilmiyorum."

Ama bu duruma duyduğum öfkeyi ve onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimi biliyordum ve Afrika konusunda benden bir yanıt alamadığında neler hissettiğini ancak hayal edebiliyordum.

"Ve bir veda bile etmeden sabahın köründe çekip gitmesi de şüpheli," dedi Eden. "Ya sabah Boston'a dönüyorsa ve bu gece onu tekrar görmek için tek şansınsa?"

"Kadınlar çok kafa karıştırıcı," diye inledi Walker.

Hart güldü. "Aramızda bekâr olmayan tek kişi benim ve beyinlerinin nasıl çalıştığını hâlâ anlamış değilim. Sana verecek hiçbir tavsiyem yok Beck. Bunu Eden'a bırakıyorum."

"Ben hallederim, hiçbirinizin endişelenmesine gerek yok," dedi kız kardeşim. "Sen hariç, senin *endişelenmen* gerekiyor." İfadesini bana yöneltmişti. "Bu gece bir işi olsa bile -bu iş her neyse- ve diyelim ki yarın sabah erkenden başka bir iş planladıysa, aradaki saatlerde seni görebilir. Önemsemiğimiz bir şey söz konusu olduğunda biz böyle yaparız; uykusuz çalışır ve bunu gerçekleştiririz. Yorgun olmak bir endişe bile değil."

Dirseklerimi bara dayadım ve başımı bardağıma doğru eğdim. "Ama belki de -her ne ise- uykusuz kalamayacak kadar önemlidir."

"Ertesi sabah erkenden bir maçın olsaydı, bu seni durdurur muydu?" Walker sordu.

Doğruca yeşil gözlerinin içine baktım.

"Hayır." "Dava kapandı," diye yanıtladı

Eden.

Kız kardeşime bakmak için boynumu eğdim ve dudaklarım ayrılmadan önce kafamın içinde Jolie'nin sesini duydum, bunca yıldır aklımdan çıkmayan o cümleyi söylüyordu. "*Önemli olan sana ne söyledikleri değil, ne gösterdikleridir.*"

Peki bana ne gösteriyordu? Siktir...

EIGHTEEN

Jolie

BECK

Dün gecenin işe yaramaması çok kötü oldu. Bu gece buluşabilirsek haber ver. Seni yeni suşi restoranımız Toro'ya götürmek isterim.

Beck'in mesajına bakarken midem garip bir şey yaptı, yazdıklarından ve onu görme düşüncesinden dolayı karıncalandı. Aynı zamanda da çalkalandı çünkü onu bir daha görmemem gerektiğini biliyordum.

Görüşemezdim.

Tanrım, bundan
nefret ediyordum.

Tüm bu durumdan.

Arkasındaki mantıktan.

Yüzleştığım gerçeklikten.

Bir bildirim şeklinde ekranımın tepesinden aşağı inen bir gerçeklik - e-postanın konusu içimde Beck'in mesajını bırakıp e-postaya tıklamama neden olacak kadar kaygı uyandırıyor. Yüklendikten sonra, gözlerim kelimeleri o kadar hızlı kaydırdı ki; bir şey kaçırmış olabilirim diye tekrar okumak için başa döndüm.

Ama hiçbir şeyi kaçırmadığım ortaya çıktı.

Her şey açık açık yazılmıştı.

Ve her hece nefes almamı daha da zorlaştırdı.

"Siktir. Siktir, siktir, *siktir*."

"Neyin var?" Ginger koridordan koşarak içeri girdi ve oturduğum yatağı doğru geldi. Vücuduna bir havlu sarılmıştı ve bir diğeri de saçlarının üzerinde arı kovanı gibi duruyordu. Cildi, tam olarak sürülmemiş beyaz losyonla çizgiliydi. "Kusacakmış gibi görünüyorsun."

"Kusacağım." E-postayı okuyabilmesi için ona telefonumu uzattım. "Musik'e girerken babam aradığında, bunun erteleneceğini düşünmüştüm... ve şimdi bana ertelenmeyeceğini söylüyor."

Metnin her satırında gözleri daha da büyüyordu. "Olamaz."

Boğazımın arkasındaki asidin tadını alabiliyordum.

"Biliyorum."

Telefonu yatağın üzerine bıraktı ve önüme oturdu. "Ne yapacaksın?"

Başımı salladım ve bu yeterli gelmeyince omuz silktilim. "Bebeğim, bilmen gerekiyor. Ya da bir planınız olsun." Elleri benimkilere gitti. yanaklar. "Ya da en azından bir fikrim var çünkü..." Başını eğdi, tıpkı bir köpeğin kendisiyle konuşurken yaptığı gibi. "Tanrım, seni hiç kıskanmıyorum."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Gerçekçi oluyorum. Beni bu yüzden seviyorsun."

"Şu anda, bu sevgiye meydan okunuyor." Boğazımı sıktım.

Beni ilk önce neyin öldüreceğini bilmiyordum; kalp krizi geçirmenin eşiğinde olmam mı, yoksa midemin yediğimiz öğle yemeğini boşaltmakla tehdit etmesinden kaynaklanan mide bulantısı mı?

"I-" Telefonum çalmaya başladığında sesim kesildi. Ekrana bakarken nefesimi tuttum. "Kahretsin."

"Kim arıyor?"

"Babam." Zorlukla yutkunabiliyordum; kalbim çok hızlı atıyordu. "Bu gün daha kötü olamazdı."

"Oh, ama olabilir. Daha onun söyleyeceklerini duymadın." "Bilesin diye söylüyorum, seni artık sevmiyorum."

Gözlerini devirirken gülümsedi. "Doğru." Telefonumu kaldırdı ve bana verdi. "Cevap ver."

Ekranı kaydurdım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Merhaba baba."

"Sanırım e-postayı gördün?"

Tutabildiğim kadar hava çektim, ki bu yeterli değildi. "Evet."

"Jolene... konuşmamız gerek..."

BEN

Keşke gecenin 2'sinde sana geri dönmeseydim. Neyse, umarım telefonun sessizdedir ve uyuyorsundur. Yarın gece boşsan, akşam yemeği falan yiyelim.

BECK

Akşam yemeği işe yarar.

BEN

Eğer seni uyandırdığımı söylersen, ölürüm.

BECK

Yapmadın.

BEN

İlk antrenman günün yarın Beck. Uyumalı ve mümkün olduğunca dinlenmelisin.

BECK

Sana bir şey sormam gerek.

Seni üzdüm mü?

BEN

Hayır! Neden böyle düşündün ki?

BECK

Bir şekilde işleri yine berbat etmişim gibi geliyor. Afrika davetiyemin ulaşmadığını fark ettiğimde sana mesaj atmadığım için kızgınsan, özür dilerim. Her şeyi yanlış idare ettiğimi biliyorum. Ben seni Musik'te gördüm, içim içimi yiyor.

BEN

Aman Tanrım, lütfen böyle düşünme. Kızgın değilim. Üzgün değilim. Söz veriyorum, sen değilsin Beck. Her şeyin üzerine yemin ederim.

BECK

Yani, bunun senin suçun olduğunu söylüyorsun.

BEN

Yarın gece her şeyi açıklayacağım. Biraz uyumaya çalış.

NINETEEN

Beck

I İçinde en az elli tane olan bir kova dolusu diski kapıp buza attı ve onları hücum ve tarafsız alanlara dağıttı. Birinden diğerine kayarken, herhangi bir sırayla gitmeden, taraflar arasında ileri geri hareket ederken, kaleye doğru şut çekerken acele etmedim. Forma odaklanmadım. Eğer bu bir savaş olsaydı yapacağım gibi nişan almazdım.

oyun.

Çünkü bu seansın amacı kaç gol atabileceğimi görmek değildi. Bu seans vücudumdaki kemirici hissi çözmek içindi.

Ama bunu zorlaştıran, bana meydan okuyan biri vardı ve o da Landon'dı. Benimle kale arasında duran oydu, ona doğru attığım her pakı saptırmaya çalışıyordu.

Gerçek şu ki, onu zar zor görüyordum bile. Ne duruşunu, ne ayaklarını, ne de sopasını... Hepsi bulanıktı.

Tek gördüğüm paktı.

Pakı kaleye doğru süpürmek için tüm gücümü kullanırken, tek duyduğum Jolie ile yaptığım mesajlaşmanın kafamın içinde sürekli tekrarlanmasıydı.

Seni üzdüm mü?

Hayır! Neden böyle düşündün ki?

Çünkü o sabah evimden ayrıldığından beri beni başından savıyordu. Çünkü cevapları çok azdı. Çünkü beni görmek için daha fazla çaba göstermediğine inanamıyordum.

Jolie bana bir tat vermişti.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Daha fazlasını istiyordum.

O da aynı şekilde hissetmedi mi?

Bir şekilde yine her şeyi berbat etmişim gibi hissediyorum.

Aman Tanrım, lütfen böyle düşünme. Kızgın değilim. Üzgün değilim. Söz veriyorum, sorun sen değilsin Beck. Her şey üzerine yemin ederim.

O zaman neydi bu? Biriyle mi çıkıyordu?

Aramızdaki ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini görmekle

ilgilenmiyor muydu? Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor muydu?

Benden istediği tek şey dilim miydi? "Siktir!" diye

bağırdım. "Ne oluyor lan?!"

Vücudum takımın saatler süren antrenmanından dolayı hırpalanmış olmalıydı. Kayarken ve şut atarken nefes nefese kalmış olmalıydım. Baskın kolumu her kaldırdığımda omzum çılglık atıyor, kalçalarım ısrarla dönmekten ağrıyor olmalıydı.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Ama işim

bitmemiştir.

Daha fazlasına

ihtiyacım vardı.

Beni tüketen bu duyguyu dışarı çıkarmalıydım.

Ve hiçbir şey, ne bir düdük ne de bağırان biri, o vulkanize kauçuk parçasını buzun diğer ucuna doğru çarpmamı engelleyemezdi.

Yani, bunun senin suçun olduğunu söylüyorsun.

Yarın gece her şeyi açıklayacağım. Biraz uyumaya çalış.

Uyumak mı? Zihnim teoriler arasında koştururken bu nasıl mümkün olabilirdi?

Sonsuz sorularla doluyken.

Kız kardeşim kafamın içine pişmanlık bombaları yerleştirirken ve bunlar her saniye patlarken.

"Dostum, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Bu sözleri söyleyen kişinin ben olmadığımı fark etmem bir anımı aldı. Landon'dı, bana doğru kayıyordu, yüzünü bile kapatmıştı.

Gerçi maske takıyordu çünkü sopam ona doğru disk fırlatıyordu.

"Beck! Sakin ol, seni orospu çocuğu!"

Kolum havada durdu, çenem sıkıldı, nefesim derin hırıltılarla çıkıyordu. "Özür dilerim. I ..."

"Bugün kışına ne girdi senin?" Etrafımda bir daire çizdi. "Antrenmanda canavar gibiydin, şimdi de poligondaymışsın gibi bana ateş ediyorsun."

Elimi eldivenimden çıkardım ve kaskımı çıkardım. Sıcak bile hissetmiyordum ama ter önümden aşağı doğru akıyordu ve gözlerime damlayıp batmaya başlayınca onları sildim. "Uzun bir geceydi."

Ve uzun birkaç gün, ama istediğim son şey bunun hakkında konuşmaktı. Ayrıca, Landon Jolie'yle karşılaştığımı bile bilmiyordu, bu da en baştan başlamam gerektiği anlamına geliyordu ve bu şu anda içine girmeyeceğim bir hikâyeydi.

"İyi misin, dostum?"

Pistteki açıklığa doğru kayarken sopamı takımın yardımcılarından birine uzattım ve "Evet, iyiyim" diye cevap verdim.

"Emin misin?"

Saçlarımdaki terin bir kısmını silkeledim. "Olumlu."

Gözlerini üzerimden ayırmamasına rağmen sessiz kaldım. Cumartesi gecesi Charred'de buluştuğumuzdan beri kardeşlerim beni azarlayıp duruyordu. Colson bile Eden onu aile grubu sohbetimizde bilgilendirdikten sonra düşüncelerini dile getirmişti. İhtiyacım olan son şey kafamın içinde dönüp duran bir başka fikirdi.

Landon kaskını çıkarıp benim arkamdan buzdan çıktı ve patenleri betona değer değmez inledi. "Antrenmanın ilk gününü sikeyim." Soyunma odasına doğru yürürken eli omzuma gitti ve bana şaşırtıcı bir ağırlık verdi. "Birkaç saat içinde hareket edemeyeceğim."

"Soğuk bir dalışa ve ardından hiperbarik odada en az yirmi dakikaya ihtiyacın var." Hareket etmemi sağlayan şey adrenalindi ama adrenalin biter bitmez acı çekmeye başlayacaktım. Neyse ki her ikisi de evimde vardı, bu yüzden ekibinkini kullanmak zorunda kalmadım. "Yap şunu, güven bana. Yapmazsan yarınki antrenmana yetişemezsin."

"Ugh," diye inledi.

Ona güldüm. "Küçük bir sürtük gibi konuşuyorsun."

Eldivenini fırlattı ve beni tersledi. "Umarım yarın çok ağrın olur. Göt herif."

Kıkırdamaya devam ettim. O benimkinin hemen yanındaki dolabına oturdu, ben de antrenman formamı çıkarmak için ayakta kaldım. Ardından vatkalarımı ve diğer ekipmanlarımı çıkardım, her bir parçayı ekipman müdürümüze teslim ettim ve üzerimde sadece kompresyon şortum kaldı.

"Bu gece ne yapacaksın?" Landon patenlerini çıkarmak için öne doğru eğildi. "Dışarı çıkıp bir şeyler içmek ister misin?"

"Olmaz."

"Planın var mı?" Patenlerinden birini çıkarıp diğerini giymeye başladı. "Şu anda sertleşemeyecek kadar ağrın olduğuna dair bin dolarına bahse girerim. O yüzden planlarını iptal edip benimle gelmeye ne dersin?"

Güldüm. "Dostum, hiçbir şey beni sertleşmekten alıkoyamaz. Ve ne kadar ağrım olduğu umurumda değil, seks için asla çok ağrımam." Yardımcılardan biri bana bir havlu attı ve onu sıırıslıkla olmuş başıma sürttüm. "Ben duşa gireceğim."

"Dinleyin," dedi koçumuz soyunma odasının ortasına doğru yürürken, takımın oturduğu ya da ayakta durduğu yerlere bakarak - hepimiz soyunmanın farklı aşamalarındaydık. "Gitmeden ya da duş almadan önce birkaç dakika oturmanızı istiyorum, böylece bir şeyin üzerinden geçebiliriz."

Oda tamamen sessizliğe büründü.

Landon'ın yanına oturdum ve Koç'un bugün nasıl oynadığımızı tartışıp tartışmayacağını merak ettim. Genel olarak pek iyi görünmüyorduk. Ben de dahil olmak üzere çocukların çoğu haftalardır paten kaymamıştı. Diyetleri kontrol altında değildi. Düzenli olarak ağırlık kaldırmamışlardı. Dayanıklılıkları bok gibiydi.

Offseason sırasında siktir olup gitmeyi seviyorlardı ve ben de onları suçlamıyordum. Sadece kısa bir boş zamanımız vardı.

Ama nasıl yapacağımızı bildiğimiz tek şey toparlanmaktı. Önümüzdeki birkaç hafta içindeki ilk sezon öncesi maçına kadar Koç'un beklediği takıma dönmüş olacaktık.

"Gerçekleşmek üzere olan birkaç değişikliğimiz var, ancak bunları benden duymak yerine, adamın kendisinden duymanıza izin vereceğim. Lütfen örtünün beyler."

Şort giydiğim ve örtünecek bir şeyim olmadığı için Landon'a baktım ve "Ne oluyor lan?" diye fısıldadım.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

Daha önce hiç görmediğim bir adam soyunma odasının ortasına doğru yürüdü ve Koç'un elini sıktı. Koç'un bize katılmasını bekledikten sonra şöyle dedi: "Sanırım çoğunuz benim kim olduğumu bilmiyorsunuz, o yüzden kendimi tanıtmama izin verin. Adım Mark Jameson ve birkaç gün önce takımınızın yeni sahibi oldum."

Fısıltılar sessizliği doldurmaya başladı, Landon'a dönüp fısıldadığımda benimki de dahil, "Bu da ne? Satıldık mı? Ve kimse bize söylemedi mi?"

"Eminim birçoğunuzun aklında sorular vardır. Söz veriyorum bu cevapları alacaksınız ve benden alacaksınız," dedi Mark ellerini kavuşturarak, altın alyansı ışıkların altında parlıyordu. "Ama şunu söyleyerek başlamak istiyorum, önceki sahip kuruluşunuzu yönetme konusunda mükemmel bir iş çıkardı ve çok fazla değişiklik yapmayı planlamıyorum. En azından sizin seviyenizde hissedeceğiniz değişiklikler değil." Gözleri dolaplardan oluşan at nalını taradı ve her birimizle bağlantı kurduğundan emin oldu. "Yapmayı planladığım şey bu takımı daha kârlı hale getirmek. Pazarlama çalışmalarını hızlandırmak. Balinaların siz süper yıldızların hak ettiği basını almasını sağlamak."

Ekibimizden kısa bir alkış koptu.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca beni çok sık göreceksiniz. Bazı antrenmanlarınıza katılacağım. Ağırlık antrenmanlarınız sırasında geleceğim. Sizi tanımak, nasıl çalıştığınızı görmek ve bir takım olarak nasıl çalıştığınızı anlamak istiyorum." Boğazını temizledi. "Önümüzdeki hafta içinde bir noktada, uygulanmasını istediğiniz şeyleri tartışmak ve endişeleriniz hakkında konuşmak için her birinizle kişisel olarak oturabileceğimi umuyorum." Çenesini tuttu, diğer eliyle de havaya kaldırdığı elinin dirseğini tuttu. "Oyuncular olarak siz temeli oluşturuyorsunuz. Bu sporun tamamen farklı bir yönünü, en önemli yönünü görüyorsunuz ve ihtiyaçlarınızın yalnızca ele alınmasını değil, karşılanmasını da sağlamak istiyorum."

Landon'a hızlıca bir göz attım ve o da bana yarım bir gülümsemeyle şu ana kadar duyduklarından etkilendiğini işaret etti.

Ben de öyle.

Lige katıldığımdan beri bu takımdaydım ve bir önceki sahibi hiç yanıma gelmemişti. Her şeyi yönetimin ellerine bırakmıştı. Hiçbir konuda fikrimizi sormamıştı.

Mark'ın eli yüzünden çekilince kollarını kavuşturdu, bu hareket siyah takım elbisesinin ceketinin üst kısımlarını çektişirmesine neden oldu.

omuzlar. "Sizin seviyenizde hissedeceğiniz en büyük değişikliklerden biri pazarlamadır. Dürüst olacağım - ve size zaten bilmediğiniz bir şey söylemiyorum - ama daha önce sahip olduğunuz şey eşit değildi. Hatta berbattı bile diyebilirim. Büyük bir kısmı dışarıdan temin ediliyordu ve maç günü promosyonları dışında, size ihtiyacınız olan ve hak ettiğiniz tanıtımı sağlayacak bir ekibiniz yoktu." Birine başını salladı ve ekledi, "O ekip kovuldu." Elini uzattı. "Sizi yeni pazarlama müdürünüzle tanıştırmak istiyorum."

Odayı iki ses kapladı. Birincisi çok yüksek bir çift topuklu ayakkabının tıkırtısı, ikincisi ise takım arkadaşlarımla mırıltısıydı.

Pazarlama müdürü arkamdaki girişten geldi ve Mark'a doğru ilerlerken dikkatimi çeken, yarısı etekle kaplı, fit, muhteşem ve sonsuz görünen çıplak bacakları değildi.

Mark'ın omzunu sıvazlayıp bize doğru döndüğünde beni ele geçiren, blazer ceketinin altına iyice gizlenmiş ama ne kadar mükemmel olduklarını ima edecek kadar dışarı fırlamış göğüsleri de değildi.

Beni ele geçiren, bakmaktan kendimi alamadığım şey onun açık mavi gözleriydi.

Şimdi benimkilerle kilitlemiş olan
gözler. Ve saçları.

Çok iyi tanıdığım o vahşi kıvılcık bukleleri.

Aman Tanrım.

Jolie ...

TWENTY

Jolie

W Bu sabah arenaya ilk girdiğimde beni yeni ofisime götüren asansöre bindim.

Buz ve üzerinde antrenman yapan takım, kuru kusmamak için kendimi zorlamam gerekti. Babamın bugünün devralma günü olduğunu bildiren bitmek bilmeyen telefonları ve e-postaları başladığından beri içebildiğim tek şey kahveydi. Şu anda boğazımın arkasını yakıyordu ve kusmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Endişem kötü başını kaldırıyordu. Tüm bedenimin titremesine neden oluyordu.

Suçluluk duygusunu inilmesi imkânsız bir noktaya çıkarıyordu.

Ya da belki de bunu bana yapan Beck'ti.

Soyunma odasının ortasında durduğumda, üzerinde sadece bir çift tayt şort, omuzlarında asılı bir el havlusu ile saat on yönünde oturuyordu. Yüzü Cumartesi sabahı onu yatakta bıraktığımdan biraz daha kıllıydı, saçları kaskından dolayı dağınıktı, teni terden parlıyordu.

Aman Tanrım.

Yakışıklının da ötesinde görünüyordu.

Ama... kafasından neler geçiyordu? Bunu nasıl değerlendiriyordu?

İkiyle ikiyi bir araya getirebiliyor muydu? Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önce sesimi bulmam gerekiyordu.

Kendimi kontrol altına almam ve düşüncelerimi bir araya getirmem gerekiyordu.

Herkes bana bakıyor, konuşmamı bekliyordu. Ekibi etkilemek için tek bir şansım vardı ve o da buydu.

"Tanıştırdığınız için teşekkür ederim." Sesimin titremesini engellemek için elimden geleni yaparak dudaklarımdan gülümsememi istedim. "Ben Jolene Jameson, yeni pazarlama müdürünüz. Ofisim üst katta" -ifadem fazlasıyla yeterli olmasına ve jeste gerek olmamasına rağmen yukarıyı işaret ettim -"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, beni görmeye gelmekten çekinmeyin. Yalnız çalışmayacağım. Her ikisi de önümüzdeki birkaç gün içinde Boston'dan gelecek olan iki yardımcım olacak ve üçümüz tüm departmanı yöneteceğiz."

Beck'e doğru bakmayı reddettim, çünkü bunun üstesinden gelemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden odağımı diğer yarı çıplak takım arkadaşlarına yönelttim. "Size biraz geçmişimden bahsetmek gerekirse, ben de Boston'luyum ve kendimi bildim bileli hevesli bir hokey taraftarıyım. Oyun yönetemiyor olabilirim" -baş antrenöre sııttım- "ama bu spor hakkında derin bir anlayışa sahibim ve sadece nadiren bir iç saha maçını kaçıırırım."

"Boston!" diye bağırdı biri. "Şu anda onları desteklemiyor olsan iyi edersin!"

Güldüm. "Endişelenmene gerek yok. Desteklediğim tek bir takım var, o da Balinalar. Kuşkusuz"-yüzümün kızardığını hissedebiliyordum

- "Son birkaç sezondur takımınızı takip ediyorum, bu yüzden neler yapabileceğinizi ve bu takımın sahip olduğu güç, kuvvet ve yeteneğin farkındayım." Beck'in bakışlarının ağırlığını bedenimde hissederek yer değiştirdim.

"Mark pazarlamanın artık benim kontrolümde olduğu için farklı olacağından kısaca bahsetti. Bunun bir nedeni de sizinle birlikte seyahat edecek olmam. Geçmişte, hiç bitmeyen bir pazarlama temsilcileri atlıkarıncası, bir dizi yabancı yüz, uygunsuz hissettiğiniz zamanlarda size doğrultulan kesintisiz kameralar olduğunu biliyorum - bu benim için asla geçerli olmayacak. Ben sizin bağlantınız olacağım. Uçakta, maçlarda, antrenmanlarda, her yerde ve her yerde benim yüzümü göreceksiniz." Parmaklarımı kullanarak her bir noktayı sıraladım ve durakladım

Haberin onlar için de yerleşmesine izin vermek için. Ama benim için durdum çünkü Beck'le bu arenada, takım uçağında, bire bir görüşmelerde bu kadar çok zaman geçirme düşüncesi son birkaç günü işkence haline getirmişti.

"Ekibim ve ben sizin rahat etmenizi sağlamak için buradayız ve bunu yapmanın en iyi yolu da sizi tanımak. Ayrıca her birinizle oturup stratejilerimizi ve planlarımızı tartışmak ve bunların sizinkilerle uyumlu olduğundan emin olmak istiyorum." Nefesimi toplamaya çalıştım. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Hâlâ soyunma odasında Beck'in olduğu tarafa bakamıyordum. Gözlerimiz tekrar yapışık hale gelirse kendime güvenmiyordum.

Yüzümde nasıl bir ifade oluşacağı ya da vücudumun nasıl tepki vereceği kesinlikle bilinemezdi. Bakışları midemdeki asidi kaldırıp bu odadan kaçma isteği mi uyandıracaktı yoksa gözyaşlarına boğulmama mı neden olacaktı?

"Jameson," dedi biri. "İkinizin de soyadının aynı olması bir tesadüf mü? Siz... *evli* misiniz?"

"Hayır," diye cevap verdim, başım titriyordu.

"Jolene benim karım değil..." dedi babam, sesi odanın içinde yankılanıyordu.

Ama sesi kesildiğinde gözlerimin hareket ettiğini fark ettim. Beynim bedenime hareketsiz durmasını söylüyordu ama bir şey buna izin vermiyordu. Yavaşça saat on ikiyi geçtim, on bire yaklaştım ve onda durdum.

O ela gözler davetkâr değildi. Yutmuyorlardı. Rahatlatıcı değildi.

Göğsüm kabardı.

Midem çalkalandı.

Tam olarak korktuğum şeyi gördüğüm için içimde çok derin bir acı vardı. "O benim kızım," diye devam etti babam.

Beck'in göz kapakları kapandı. Başı arkaya doğru eğildi. Öfkeyle inlediğini duyduğuma yemin edebilirim.

TWENTY-ONE

Beck

"H e bir risk sermayedarı ve özel sermaye yatırımcısı. Şirketleri döndürmek ya da kurmak için - durum her neyse - pazarlamayı şirket içinde tutuyor. İşte burada ben devreye giriyorum."

Soyunma odamızda Jolie'ye bakarken, şimdiye kadar adını bilmediğim babası hakkında yaptığımız konuşmayı hatırladım. O zamanlar, The Weston Group'un birçok projesini şahsen desteklediğim ve kendimi biraz özel sermaye yatırımcısı olarak gördüğüm için babasının ne iş yaptığını ve şirketindeki rolünü merak ediyordum.

Ancak Whales'in satılacağını ya da Mark'ın takımın yeni sahibi olacağını hiç düşünmemiştim.

Ya da takıntı haline getirdiğim kızının pazarlama müdürümüz olacağını.

Baş, müdür, kontrolör, unvanı her neyse, sadece bir kelimeydi. Gerçek şu ki, o Mark'ın kızıydı, bu da onu otomatik olarak bir sahip yapıyordu.

Bu da demek oluyordu ki.

Jolie az önce benim patronum olmuştu.

Ben ona odaklanmışken bu nokta sürekli beynime kazınıyordu.

Konuşurken sıcak, sevimli kişiliğiyle çocukları büyülüyor, istediğimizi ya da ihtiyacımız olduğunu bilmediğimiz şeyler vaat ediyor, bakışlarıyla onları büyülüyordu.

Bu lanet odada bir tane bile gevşek penis yoktu, üzerine binlerce bahse girerdim.

Takım arkadaşlarımdan her birinin yüzüne baktım, gözlerinin onun üzerinde olmasından çok rahatsız oldum.

Onu dinliyorlardı. Onu izliyorlardı.

Bunun mantıksız olduğunu biliyordum.

Hissettiklerimi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyordum.

"Ofisim üst katta."

"Seninle seyahat edeceğim."

"Uçakta, maçlarda, antrenmanlarda, her yerde ve her yerde benim yüzümü göreceksin."

Şu anda neler oluyordu böyle? Bu bir tür hastalıklı şaka mıydı?

Tanrım.

Tek kelime daha dinleyemedim.

Bir molaya ihtiyacım vardı.

Bir içkiye.

Onun bir şekilde doldurmadığı bir odada olmak.

Gözlerim kapandı.

Çenem kalktı.

Ve ekibin geri kalanı Jolie'yi alkışlarken öfke dolu bir çılgılık attım.

Sorularım vardı.

Yüzlerce soru.

Bu saçmalığa nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Ama bu sabah ikideki mesajından sonra konuşmak istediğini biliyordum.

Tabii ki istiyordu. Üzerime bu lanet bombayı bıraktıktan sonra parçaları toplaması gerekiyordu.

Ama neden bu sabah antrenmandan önce beni arayıp söylememişti? Neden babasıyla birlikte buraya gelip bu bilgi canavarını boşaltmadan önce bana bir uyarıda bulunmamıştı?

Ve neden onu eve getirmeden, prezervatifsiz sikmeden ve dilimin üzerine boşalmadan önce bundan bahsetmemiştii?

Çenem düştü ve bakışlarım düzleşir düzleşmez onunkilerle kilitlendi.

Jolie, neden bu kadar muhteşem olmak zorundasın?

Ama o güzel yüze kazınmış bir duygu savaşı vardı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Dudaklarının gerginliğinde. Kaşlarının arasındaki çatıklıktan.

Cumartesi sabahı evimden ayrıldığından beri yaşadıklarımın bir parça alıyordu. Şu ana kadar ona neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve şu andan itibaren onun da kafamdan geçenler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nasıl hissettiriyor?

Ne olursa olsun, bu tam bir felaketti.

İhtiyacım olanı görmüştüm ve yeterince görmüştüm.

"Bizden istediğin bir şey olursa söyle," dediğinde bakışlarım Mark'a kaydı. Kumral tarağı ve daha da kızıl kaşları bana saç rengini ondan aldığını söylüyordu. "Kendinize iyi bakın. Dinlenin. Yarın hepinizle antrenmanda görüşeceğiz."

Kolunu uzatarak Jolie'nin önce çıkmasına izin verdi ve ikisi birlikte soyunma odasından çıktılar.

"Dostum"-Landon kolumu tokatladı-"Burada çok yanılıyor olabilirim ama o piliç tıpkı Jolie'ye benziyordu. İsimleri bile benziyor."

Yavaşça kalecimle yüzleştim. Onun için bu kadar heyecanlanırken yanlışlıkla kışına diskle vurmaya çalışmışım. "O Jolie'ydi."

Landon'ın gözleri daha fazla büyüyemezdi. "Bunun Boston'daki üç gecelik ilişki olduğunu mu söylemek istiyorsun-"

"Evet." İki elim de saçlarımın kenarlarına daldı. "Geçen gece Musik'te ona rastladım."

"Vay anasını."

"Ama bunların hiçbirini bilmiyordum." Havluyu omuzlarımdan çıkarıp bileğime sardım. "Geceyi benim evimde geçirdi ve hiçbir şey söylemedi. Yeni pozisyonunu sen söylediğinde öğrendim." Takım arkadaşlarımın duymaması için sesimi alçaltıyordum. "Ve ben-"

"Kahretsin, şu lanet kızıl saçlı. Şu anda benimdir," dedi sağ kanadım, yorumunu odanın öbür ucuna bağırırken sesi beni kesti.

Saçma sapan konuşmaların başlaması bir dakikadan az sürmüştü, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ekibim bir avuç azgın piçten oluşuyordu.

"Siktir et, o benim olacak," dedi başka biri. "Kısa sürede onu sikim için yalvartacağım."

İkinci sesi aramaya çalıştım ama adamların çoğu Jolie ve Mark'ın durduğu yerde, ortada toplanmıştı.

"Benim için bacaklarını açması için ona bir hafta veriyorum," dedi üçüncü bir ses.

"Şu bacakları gördün mü?" dedi defans oyuncularımından biri, gruba katılmak için ayağa kalkarak. "Onları yüzüme sarmak isterdim."

Landon'a doğru döndüm. "Kendimi kaybedeceğim."

"Kime?" diye sordu.

"Bu odadaki herkese." Bileğimdeki havluyu çözdüm ve topa doğru tutup futbol topu gibi fırlattım. "Yeter!" Onlara bağırdım.

Birkaçı bana baktı.

"O patronun kızı. Aletleriniz onun yanına bile yaklaşamaz."

Yedek kalecim gülümseyerek "Yani senin sikin öyle mi diyorsun?" diye sordu.

Onu tersledim. "Duşa gir ve dedikodu yapmayı kes." Dolabıma doğru döndüm ve çantama uzandım. Cep telefonum en üstteydi ve ekran aydınlandığı anda Jolie'den bir mesaj geldi.

JOLIE

Aksini söylemediğin sürece akşam 7'de orada olacağım.

Mesaj yaklaşık yirmi dakika önce, ben hâlâ antrenmandayken gönderilmişti. Buraya geleceğini biliyordu, kendimi kaybedeceğimi biliyordu ve telefonuma bakacak kadar sakinleşir sakinleşmez bunu göreceğimi de biliyordu.

Telefonu çantama geri attım ve giyinmeye başladım. "Duş almayacak mısın?" Landon sordu.

"O aptallarla birlikte mi? Onun hakkında daha çok konuşsunlar diye mi? Kahretsin, hayır. Onlardan birini öldürmeden önce buradan defolup gideceğim."

TWENTY-TWO

Jolie

"Bir şey söylemeden önce, gerçekten bir içki içebilirim."
Beck kapısını açtığında ona söyleyebileceğim onca şey varken, ağzımdan çıkan kelimeler bunlar oldu.

Bunun bir kısmı, bu noktada beni doğrudan panik atağa sürüklemenin eşiğinde olan anksiyete ile ilgiliydi.

Bunun bir nedeni de gerçekten bir içkiye ihtiyacım olmasıydı, yoksa panik atak geçirecektim.

"Bir içki mi?" Ağır cam kapının kenarını kavradı, varlığı tüm giriş yolunu kapladı, ela bakışları beni yakınlaştırdı. "Gerçeğe ne dersin? Neden oradan başlamıyorsun?"

"Bunu alacaksın." Çapraz çantamın askısını sıkıca kavradım. "Ama çok sinirliyim ve yeni taşındığımız için dairemizde hiç alkol yok. Markete uğrayabilirdim ama işten geç çıktım ve yediyi bir dakika geçe buraya gelip..." Arkasını dönüp kapıdan çıkarken sesim kesildi, antreden geçip evinin derinliklerine doğru yürüdü, sanki beni dinlemekten tamamen bıkmış gibiydi.

"Tamam..." Kapıyı arkamdan kapattım ve onu oturma odasına kadar takip ettim.

Bardan bir bardak ve şişe aldı ve onları sehpanın üzerine koydu. "Şimdi konuş."

Titreyen ellerimle viskinin kapağını açtım ve bardağa biraz döktüm. Ekşi karışım istememiştim. Bu alkolle arama hiçbir şeyin girmemesini istiyordum. Dudaklarımın yarısına kadar gelmişken, "Bir tane içmeyecek misin?" diye sordum.

"Hayır."

Bir yudum aldım, sonra bir tane daha, biraz daha yutmadan önce yanmanın geçmesini bekledim. "Neden?"

"Çünkü ne zaman işin içine likör girse, ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Kanepenin karşısındaki sandalyelerden birinde oturuyordu, ben de bir elimle yastığı, diğer elimle içkimi tutarak kendimi büyük seksiyonelin köşesine sıkıştırdım.

Bir eliyle jölelenmemiş ya da şekillendirilmemiş yumuşak saçlarını taradı. "Sıra sende. Hadi dinleyelim." Elini indirdiğinde arkasına yaslandı, çıplak ayağı yerde sekiyordu.

Ondan gelen bir soğukluk vardı.

Kıyafetinden değil - gri eşofman ve tişört kavurucu bir görünüm yaratıyordu - ama ses tonundan ve duruşundan.

Anlamıştım. İşler... felaketin de ötesindeydi.

Son birkaç gündür bunu kafamda defalarca canlandırmış olmama rağmen, başlayacak bir yer bulamıyordum. Başlamak kolay olmalıydı ama değildi.

Başparmağımı bardağın kenarında gezdirdim ve derin bir nefes aldım. "Babamın Whales'i satın almakla ilgilendiğini siz geçen sezon Boston'da oynamadan üç hafta önce öğrendim. Beni görüşmeye çağırdığında avukatıyla çoktan konuşmuş ve anlaşma için harekete geçmişti." Bacaklarımı yana yatırdım. "Bana bu haberi verdiğinde, anlaşma gerçekleşirse takımın pazarlama işlerini benim yürüteceğimi ve bunun için Los Angeles'a taşınmam gerektiğini de söyledi."

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Bana diyorsun ki ... bunu o kadar uzun zamandır biliyor muydunuz?" "Evet."

"Ve bana hiçbir şey söylemedin?"

"Sana bir şey söylemedi mi? Babam için çalıştığım süre boyunca o kadar çok Gizlilik Sözleşmesi imzaladım ki, üzerinde imzam olan kâğıtlar

dört yüz sayfalık bir kitaba eşittir." Öfkelen dim. "Sana söylemek istesem bile, duyuru yapılana ya da babam haberi paylaşana kadar söyleyemezdim - hangisi önce gelirse, ama bu haberi benden duymayacaktın."

"Saçmalık." Bana başıyla onay verdi. "Bana söyleyebilirdin."

Ona baktım, neredeyse şaşkına dönmüştüm. "Diyelim ki söyleyebildim... neden I?"

"Çünkü bana bunu borçluydun."

Yastığı bıraktım, endişe sonunda bedenimi terk etti ve onun içinde yepyeni bir duyguydu. Bacaklarımı çözdükten sonra beni koltuğumun kenarına gönderen bir his. "Sana hiçbir borcum yoktu. Afrika olayını hatırlıyor musun? Hani beni davet etmediğin ortaya çıkmıştı? Sana attığım son mesajdan sonra beni hayalet e çevirdiğini düşünerek bunca zaman gittiğimi?" Saçımı omzuma attım. "Bu yüzden, şehre geleceğini bildiğim halde sana ulaşmak için pek de heyecanlı değildim." Durakladım. "Ve o maçta olacak olmama rağmen."

Ellerini birbirine kavuşturmuş, kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. "Sen o maçtaydın..."

"Öyleydim." Bunu ballandırmaya gerek yoktu. Zaten bilmediği bir şey söylemeyecektim. "O gece bok gibi oynadın... alınma ama. Dikkatin dağılmış gibiydi, sanki kafan hiç çalışmıyor gibiydi."

Parmakları kıpırdıyor, ön kolları açık bacaklarının arasında zıplıyordu. Hareketleri durdu. "Seni düşünmeden duramadım."

Kulağa rüya gibi gelmesi gereken kelimeler.

Ama bir çift gıcırdayan dişin arasından çıkınca öyle değildi.

"Elimi uzatmamamın bir başka nedeni de, babamın takımınızın sahibi olma ihtimalinin yüksek olduğunu bilerek gözlerinizin içine bakmanın çok zor olacağıydı. Alkollü ya da alkolsüz ellerimi senden uzak tutamadığım için" - küçük bir kahkaha attım- "yaklaşan satışla birlikte, o gece bunun gerçekleşmesinden çok korktum ve iletişime geçmedim." Birden bunun diğer kısmını hatırladım. "Ayrıca, benimle iletişime geçmesi gereken kişi sendin. Mesajının ulaşmadığını fark ettiğinde telefonumun patlaması gerekirdi."

Başını salladı. "Sana söyledim ya, sıçtım batırdım."

Terli elimi eteğimin üzerine sildim. "Sadece bir noktaya değiniyorum." Bir yudum daha aldım. "Bunu nasıl çevirirsek çevirelim Beck, ya da kim kimi suçlamaya çalışırsa çalışsın, eğer nihai amaç birlikte olmaks a, o zaman ikimiz de hatalıyız."

Hiç yapmadığımız bir konuşma.

Flört ve ilişki - hiç kullanmadığımız kelimeler. Ama ben hissettim.

Gözleri bana onun da hissettiğini söylüyordu. "Sırada Musik var."

Bana konuşmamı söyleyen kişinin o olması, ama odadaki fillerden birini - onu en çok etkilemesi gereken bir konuyu- gündeme getirdiğimde söyleyecek hiçbir şeyinin olmaması ilginçti.

Ciğerlerimi doldurdum. Yavaşça. "Gurur duyduğum bir karar değil."

"Yüce İsa." Ayağa kalktı ve ben kendisine bir içki koyacağını düşünürken döndü ve sandalyesine doğru yürüdü ama oturmadı. Arkasında durdu ve iki eliyle üst kısmını kavradı. "Neden benimle buraya geldin?"

"Gerçeği mi? Bana bir şey yapıyorsun ve ben sana karşı koyamıyorum. Ve bunun korkunç olduğunu biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Günaha karşı koymaya çalışıyordum ama Ginger bile beni cesaretlendiriyor ve sonuçlarıyla daha sonra ilgilenmemi söylüyor, biriyle yatmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatıyordu." Başım öne eğildi, suçluluk duygusu boğazımı kemiriyordu.

"O son adam... sadece ben oldum." Kafamı kaldırdım ve sessizce "Evet" dedim.

Hâlâ sandalyeyi tutarken kollarını iki yana açtı. "Buraya gelmeyi, becerilmeye ihtiyacın olduğu için mi kabul ettiğini söylüyorsun?"

Hayır, olay bundan çok daha derinlere inmişti.

Ama bu itiraf etmek istediğim bir kısım değildi - şimdi değil ve koşullar nedeniyle, asla değil.

Kalbim durmamıştı ama böyle de atmıyordu. "Evet ve hayır."

"Bu da ne demek oluyor?" Kaşları kalktı.

"Becerilmeye ihtiyacım yoktu Beck." Durakladım. "Becerilmeye ihtiyacım vardı sen."

"Ve sen bana prezervatif takmamamı söyledin." Sandalye yerden kalktı ve adam yavaşça geri koydu. "Ama orada bitmedi. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, duşta amını yalıyordum. Sonunda yatağa girdiğimizde sikimi emdin. Tekrar içine boşalmadan önce kıcını parmakladım. Ve sen bu noktaların hiçbirinde işlerin daha ileri gitmesini engellemen gerektiğini düşünmedin mi?"

Başımı salladım. "Ben... yapamadım."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Bardağımın kalanını boşalttım ve biraz daha doldurdum. "Dinle, işler ciddiye bindiğinde, suçluluk duygusu daha güneş doğmadan gözlerimin açılmasına neden olduğunda, oradan ayrıldım. Gerçeğe döndüm ve onunla yüzleştım."

Kıkırdadı. "Sen hiçbir şeyle yüzleşmedin. Benden vebadan kaçır gibi kaçtın. Ve sonra bugün soyunma odasına girdin ve üzerime bir bomba bıraktın. Bu korkakça bir hareketti."

"I-"

"Milyonlarca gizlilik sözleşmesi imzalamış olsan da umurumda değil. Bugün yanıştı Jolie ve sen de bunu içten içe biliyorsun."

"Jolene."

Sanki ona tokat atmışım gibi yüzü gerildi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bana takma adımla hitap ettiğini tüm ekibin bilmesine izin veremem. Bu sadece şüphe uyandırır ve ihtiyacım olan son şey de kaptanlarıyla seks yaptığımı öğrenmeleri. Babamın bu konuda ne diyeceğini hayal bile edemiyorum." Şakağımı tuttum, bu dramın yarattığı baş ağrısı beynimin zonklamasına neden oluyordu. "İnan bana, babamın bu konuda söyleyecek çok şeyi olurdu ve bu sözlerin hiçbirisi hoş olmazdı." Elimi indirdim ve yeniden toparlanmaya çalıştım. "Takımın bana saygı duymasına ihtiyacım var Beck. Benimle birlikte çalışmalarına ihtiyacım var. İhtiyacım olan şey, Boston'da bir barda seninle tanışır tanışmaz bacaklarımı açan bir sürtük olduğumu düşünmeleri değil - her ne kadar tam olarak öyle olsa da."

Sandalyeye baktı ve göz temasını kesmenin onun için zor olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca sandalyeyi yanımdaki cam duvara fırlatmak için yanıp tutuştuğunu da söyleyebilirim.

Başını kaldırdığında bunu doğruladı, gözleri öfkeli, ağzı kuduz bir hayvan gibiydi.

"Bana ne diyorsun, Jolene? Bütün bunlar gerçekten ne anlama geliyor?"

İçkimin kalanını bitirdim ve biraz daha doldurmak istedim ama araba kullanmam gerekiyordu ve arabama binmemin uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Ama en çok acı veren kısım burasıydı.

Maçın mağlubiyetle sonuçlandığı bölüm.

Uzatma yoktu.

Çatışma yok.

"Aramızda ne oldu?"-Nefes almaya çalıştım ama alamadım.

-"Bir daha asla olamaz."

"Yani diyorsunuz ki, siz isteseniz bile..."

"Ne istediğimin bir önemi yok." Ellerim titremeye başladı; midem midemi bulandıracak şekilde bulandı. "Babam takımınızın sahibi. Ben senin takımın için çalışıyorum. Sen onların yıldız oyuncusu ve kaptanısın. Profesyonellikten başka hiçbir şeye yer yok."

"Baban sana arkadaşlık etmeme politikası mı imzalattı? Ligde yok ama bazı takımlarda var."

"Hayır. Öyle bir şey imzalamadım. Ama bir davranış kuralları maddesi imzaladım ve orada saygı, dürüstlük ve her zaman profesyonelce davranmak gibi şeyler belirtiliyor." "Aramızda olanlar profesyonelce değil Beck," demeden önce tereddüt ettim. Düpedüz edepsizlik."

"Ama yasal olarak güvende olduğumuzu söylüyorsun." Başımı salladım. "Ben asla öyle bir şey söylemedim."

"Bizim büyükbabamız var, Jolie. Sen o maddeyi imzalamadan çok önce aramızda bir şeyler vardı."

"Ne olursa olsun-"

"Peki ya benim istediklerim?"

Lütfen söyleme Beck. Tanrım, lütfen söyleme.

"Artık burada yaşıyorsun," diye devam etti. "Her gün yanımda olacaksın - arenada, antrenmanda, uçağımızda."

"Ve ben de sana diğer oyuncular gibi davranacağım." Duygularımı kapatmak için elimden gelen her şeyi yapıyor, onları kalbimin hiç açmayacağım bir parçasına katlıyordum. "Ve sen de bana-"

"Sanki seni hiç çıplak görmedim? Kukunun tadını bilmiyormuşum gibi mi? Seni boşaltmanın farklı yollarını bilmiyormuşum gibi mi?" Sandalyeyi yere vurdu, ayakları altındaki tahtaya çarparak sesinden çok daha yüksek bir gürültü çıkardı. "Bunların hiçbirini bilmiyormuşum gibi davranamam."

İçimi çektim. Ya böyle yapacaktım ya da inleyecektim ve bunu kesinlikle yapamazdım. "Yapmak zorunda kalacaksın."

"Doğru." Alaycı bir şekilde başını salladı. "Ve takım arkadaşlarımdan senin hakkında konuşup durmasını dinlememi mi istiyorsun?"

Neden bahsettiğinden habersiz ona baktım. "Ne hakkında?"

"Hâlâ yüzünde barbekü sosu olan o kız olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Diğer insanların seni nasıl gördüğü hakkında hiçbir fikrin yok."

Sessizce kabul ettim, başımın hareketi yavaşça devam ediyordu. "Ama bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Ne hakkında konuşup duruyorlar?"

"Hiçbir şey."

"Beck-"

"Kalbinin derinliklerinde gerçekten aramızda bir şey olmasını istemediğini söylediğini duymam gerekiyor. Bu sezonun her günü benimle çalışabilecek ve beni profesyonelliğin dışında hiçbir şekilde düşünmeyeceksin."

Yaklaştı ve kanepeye vardığında yere çökerek tam önümde diz çöktü.

Nefes alışı tamamen durdu.

Düşüncelerim güvenli bir bölgede değildi.

Vücudum karıncalanmalarla doluydu, içimde ışık hızıyla hareket eden gerginlikler vardı.

Ama bunlar hala yüzeydeydi ve hissettiklerim yüzeyde kalıyordu.

Beck'in ilgisi, varlığı, bakışları... Sanki başıma ağır bir yorgan geçirmişim de kuş tüylerinin ağırlığının ışığı engelleyerek bu kalın, giderek artan sıcaklığı yaratmasına izin vermişim gibi beni örtüyorlardı.

Bu oydu.

Asla vazgeçmeyen bir yapı.

"Ellerini benden uzak tutabileceğini söylemeni istiyorum. Bu parmaklara bakabilecek misin?" -parmaklarını dizlerimin üzerinde gezdirdi ama asla üzerime koymadı- "ve dilime ve sana neler yapabileceklerini düşünmeyecek misin? Sana ne yapmalarını istediğini."

Her kelime bir silahtı.

Beni kesiyor, o kadar derinden yaralıyordu ki kan kaybından ölmek üzere olduğumu biliyordu.

Ama güçlü olmak zorundaydım.

İnansam da inanmasam da doğru olanı söylemeliydim.

"Sana söylüyorum Beck" -ciğerlerim hava vermeme rağmen çılgık atıyordu- "başka seçenek yok."

"Duyduğum kadarıyla benden vazgeçmemi mi istiyorsun?"

Ellerimin onun ulaşamayacağı bir yerde olması için enseme tuttum.
"Vazgeçmek zorundasın."

"Gerçekten o tür bir adam olduğumu mu düşünüyorsun? Öylece yürüyüp giden biri. Savaşmayan biri."

Hiçbir şey söylemedim.

"Sana bir şey söyleyeyim. Böyle şeyler duyduğumda, ben daha da sert savaşılan bir adamım. Göreceksin ve evet Jolie, göreceksin çünkü sana göstermek üzereyim. Oyun başladı."

"Hayatımın canı cehenneme," diye inledim Ginger telefonumu açtığında, direksiyonu sanki bu gece bir noktada içeceğim viski şişesiymiş gibi kavırıyordum.

"Arabada mısın? Eve mi gidiyorsun?"

İçimi çektim, "Evet."

"Markette durdum ve bize içecek bir şeyler aldım. Bir tane içersin diye düşündüm. Ya da bin tane."

"Seni seviyorum."

Los Angeles'a taşınmayı kabul ettiğimde, hayallerimdeki işe sahip olmanın yanı sıra en iyi yanlarından biri de en iyi arkadaşımın benimle taşınmak istemesiydi. Ülkenin öbür ucunda birbirimizden ayrı yaşamak zorunda kalmayacaktık. Birlikte evlere baktık ve o da hemen finans sektöründe bir iş buldu.

"Nasıl gitti? Bana her şeyi anlat."

"Gitti..." Kırmızı ışıkta durdum, gözlerim kısa süreliğine kapandı. Bu duygunun nereden geldiğini bilmiyordum ama içim yanıyordu. Ve bu yanma, her iki yanağıma damlayan gözyaşlarına yol açtı. "Söylediğı hiçbir şey beni şaşırtmadı. Sözümü geri alıyorum. Önümde diz çöktüğü için koltuğunun arka tarafından kıpırdanarak kalkmadan önce söylediğı son şey beni şaşırttı."

"Dur bakalım. Beck Weston'ın senin için diz çöktüğünü mü söylüyorsun?" Onun o görüntüsünü hiç aklımdan çıkarabilecek miydim?

Bana nasıl baktığını.

Bana dokunmak isteyişini.

Aramızdaki sessizliğı kollarımı ona dolayarak ve onu öperek bozmak istemiştim.

Bu adam tehlikeliydi.

Onunla yalnız kalamazdım.

Kendime güvenene kadar

olmaz.

Eğer kendime güvenebilirim...

"Sanırım öyleydi," diye cevap verdim. "Ama tam olarak öyle değildi... Bilmiyorum... belki de öyleydi. *Kahretsin.*"

"Seni şaşırtan ne söyledi?"

Kolumu yüzümün diğer tarafını silmek için kullandım, başparmağım direksiyona vuruyordu. "Kısaca ona bir şey söylediğimi ve tamamen farklı bir şey gösterdiğimi söyledi."

"Elbette öyleydin. Sen o adama aşıksın. Ona bakarken bunu saklayamazsın."

Başım sallandı ve bir damla gözyaşı dudaklarıma doğru süzüldü. "Ama yapmak zorundayım, Ginger. Ona karşı bu hisleri besleyemem. Babam öğrenirse beni kovar. Ve eğer takım öğrenirse, bana bir daha asla aynı gözle bakmazlar. Onu kazanıp diğer her şeyi kaybedemem."

TWENTY-THREE

Beck

Jolie her yerdeydi. Ofisine gitmeden önce stadyumun üst katında yürürdü, ben buzun üzerindeyken giydiği şeyin rengi dikkatimi çekerdi. Masasının karşısındaki aynalı pencereden pisti gören bakışlarını hissettim. Antrenmanlarımız sırasında ağırlık odasına geldi ve antrenman sırasında bankımıza oturdu. bazı . bizim uygulamalar. Ve ve gün sonra Mark Jameson'ın soyunma odamızdaki anonsunda, tamamen siyah bir Jeep Wrangler kullandığını öğrenmiştim. Rubicon ile siyah Jantlar ve Krom çalışan tahtalar, Bu yüzden ne zaman arenadaki özel otoparka girsem ya da bir günlüğüne ayrılısam

Jipini.

Bana doğru attığı her bakış, dudaklarının sikimin üzerinde bir kez daha gezinmesi gibiydi. Birbirimizin yanından her geçişimizde, sanki ucumu emiyor gibiydi. Ve onun vanilya-kehribar parfümünü havada her kokladığımda, sanki boşalmam için beni kışkırtıyor ama ben boşalmadan hemen önce çekip gidiyordu.

Onun alayları işkencenin sadece bir parçasıydı.

Takım arkadaşlarımdan gelen lanet gürültü de diğeri idi.

Arenaya girdiğim andan çıktığım dakikaya kadar hiç durmadı.

"Sence o tablete ne not ediyordur?" dedi defans oyuncularımın biri buzdan çıkarken. "Onu becermemi istediği tüm farklı pozisyonları mı?"

Yedek kaleci, "Hayır, çıplak halimi çiziyor," diye seslendi. "Dün gece ona vurduğumu düşünürsek, bu da doğru bir tasvir."

Tünelin yarısında durdum, kaleciye doğru bakarak devam etmesini bekledim. Parmaklarım eldivenlerimden geri çekilerek yumruk haline geldi, dişlerim alt ısırık şeklinde konumlandı, üst dudığım kıvrıldı.

Az önce bitirdiğimiz paten ve antrenmanlardan dolayı nefes nefese kalmamıştım.

Vücudum bu orospu çocuğunun suratını dağıtmaya hazırlanırken havayı dışarı atıyordu.

"Saçmalıyorsun," dedi defans oyuncusu kaleciye. "Keşke ona vursaydın."

Kaleci güldü. "Hayır, o benim vurmamı isterdi. Ama beyler, o muhteşem bacakların arasından kaymam an meselesi."

"Dün giydiği elbiseyi gördünüz mü?" diye sordu sağ kanadım, diğer ikisine katılarak. "*Böyle* bir kıcı olmasını beklemiyordum. Ama dostum, tam da öyle bir kıcı-"

"Yürü." Landon'ın kolu omuzlarıma dolandı, sesi kulağımdaydı ve sağ kanadımın söylediklerinin geri kalanını duymamı engelliyordu.

"Hayır, Landon," diye homurdandım. "Ben gidiyorum-"

"Boş ver onları Beck." Beni yönlendiriş şekli ayaklarımı hareket etmeye zorladı ve beni dolaplarımıza doğru yönlendirdi. "Ve yüzündeki o bakışı sil."

Eldivenlerimi yere fırlattım. "Ne bakışı?"

"Birinin hayatına son vermek üzere olduğunu söyleyen bakış." "Ama öyleyim."

Formamı çıkardım ve kaskımla birlikte bankın üzerine attım. Artık ellerim serbest olduğu için parmaklarım otomatik olarak yumaklaştı. Üçlü soyunma odasına doğru ilerlerken, Jolie hakkındaki yorumları hâlâ hızlı ve sert bir şekilde geliyordu.

"Ateşle oynuyorsun, adamım." Landon yumruklarıma baktı ve sanki onları gevşetecekmiş gibi omzuma vurdu. "Bu savaşı sen başlattın ve senden yapmamamı istediği her şeyi yapacaksın."

Neden ona sırrımı açmış ve Jolie'yle olan konuşmamı anlatmıştım ki?

Çünkü evimde neler olup bittiğini sormaktan vazgeçmiyordu, işte bu yüzden.

Yine de tek kelime ettiğim için pişmanlık duyuyordum. Çünkü ihtiyacım olan son şey onun benimle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmasıydı.

Parmaklarının bana dokunmasını engelledim. "Takım arkadaşlarımla savaşmakla ilgili hiçbir şey söylemedi. Onun endişesi onların bunu öğrenmesi. Onları öldürmem mi? Kahretsin, bu onlara hiçbir şey söylemez."

Başını bana doğru salladı. "Mesele şu ki, sen çok ciddisin ve bu korkutucu." Önüme geçerek grubu görmemi engelledi. "İkinci kalecimizin burnunu neden kırdığını nasıl açıklayacaksın?"

"Yok etmek istediğimin sadece onun burnu olduğunu mu sanıyorsun?" Derin bir kahkaha attım. "Zaten yeniden hizalanması gerekiyor. Şu lanet şeyi gördün mü?"

Elini sezon başında tıraş ettiği kafasının üzerinde gezdirdi. "Ya da defans oyuncumuzun dişlerini neden kırdığını?"

"Geri kalan dişlerini demek istiyorsun. Zaten çok fazla dişi yok."

"Beck" -elleri omuzlarıma gitti- "biraz sakinleşmen gerek kovboy."

Yoldan çekildim ve dolaplarımızı ayıran duvarı kavradım. "Sana söylüyorum Landon... Bundan sağ çıkamayacağım."

Jolie ve benim birlikte olmamamız umurumda değildi. Onu bu adamlarla birlikte düşünmek ve onun hakkında bu şekilde konuştuklarını duymak onları yok etme isteği uyandırıyor.

Diğer oyunculardan birine başıyla işaret ederek, "Bu sadece başlangıç. Biliyorsun, söz konusu takımımız ve kadınlar olduğunda, işler durulmuyor. Zamanla daha da kötüye giderler."

Alnımı duvara dayadım ve iç çektim. "Biliyorum. Sana söylüyorum, birileri ölecek-"

"Beck, bir saniyen var mı?"

Bu soru Landon tarafından sorulmamıştı. Alnımı tahtadan kaldırdım ve döndüğümde Mark'ın soyunma odasının ağzında durduğunu gördüm.

"Evet, sadece duş almam gerekiyor, sonra-"

"Duş almanıza gerek yok," dedi Mark, takım elbise ceketinin kenarlarını düzelterek. "Sadece giyin ve müsait olduğunda ofisime gel."

Ensemi tuttum, ter parmaklarımı ıslatıyordu. "Tamamdır." Mark gittikten sonra Landon'a doğru döndüm. "Duş yok mu? Bu adam ne istediğini bilmiyor."

Landon kıkırdadı. "Hokey eldivenlerinin birkaç kez giyildikten sonra nasıl koktuğunu bilmiyor olmalı."

"Nasıl bilsin ki? Adam muhtemelen hiç paten kaymamıştır bile."

Omuzluklarımı çıkardım ve tayt şortum ve grilerim kalana kadar ekipmanımın katmanlarını sıyırdım. Onları da çıkardım ve elimden geldiğince kurulamak için bir havlu kullandım.

"Bu onunla ilk karşılaşman mı?" Landon sordu.

Dolabımdan temiz bir gri takım -hem gömlek hem de şort- alıp giydim. "İkinci. İlki yaklaşık iki saat sürdü sanırım. Her şeyin üzerinden geçtik."

"Sen kaptansın. Eminim sana söyleyecek çok şeyi vardır."

Islak havlumu ona doğru fırlattım. "Ve ona söyleyemediğim şeyler..."

Güldü. "Yok artık." Havluyu geri fırlattı ve beni tersledi.

Havluyu başımın üzerine koyup saçlarımı ovaladım. "Biliyor musun, adamla konuşmak gerçekten çok kolay ve ondan hoşlanıyorum - sorunun bir kısmı bu."

"Diğer kısmı ne?"

"Kızına yapmak istediğim tüm o pis şeyleri düşünmeden edemiyorum."

Elini bir gözünün üzerine koydu ve başını salladı. "Efendim, bu büyük bir sorun."

Bir çift kaydırak giydim ve soyunma odasından çıkıp beni yönetici katına götürecek asansöre doğru ilerledim. Kapılar açıldığında, en üstteki düğmeye basarak içeri girdim. Kapılar kapanırken, sadece birkaç santim boşluk kalmışken, bir el açıklığa sıkışarak kapıların yeniden açılmasına neden oldu.

Parmakların ucundaki boyalı tırnakları tanıdım.

Sikeyim.

"Üzgünüm, ben..." Jolie'nin sesi, gelenin ben olduğumu görünce kesildi. İçeri girdiğinde gülümsemek yerine sırıttı. "Merhaba, Beck."

"Jolene..."

Kapılar kapandı ve yalnız kaldık.

Elindeki tableti göğsüne dayamış, benim tam karşımda duruyordu, vücudu yarı yarıya kapıya ve bana dönüktü. "Henüz toplantımızı yapmadık."

Hiç umurumda olmadığı için bakışlarımın yavaşça vücudundan aşağı inmesine izin verdim. Bugünkü kıyafeti elektrik mavisiydi, takımımızın renkleri olan lacivertten çok daha parlaktı. Pantolon nefis kalçalarını sarıyordu ve ceket, içine sokulmuş dar bir gömleği gösterecek şekilde açıktı - çoğunlukla tablet tarafından kapatılmıştı - ve boyuna dayanarak topuklu ayakkabı giydiğini biliyordum.

"Bir tane bile istemedin." Yavaş yavaş onunla göz göze geldim.

Bir tutam saçını kulağının arkasına götürdü -öpmeye bayıldığım bir kulak. "Bu resmi olarak benim teklifim."

"Öyle mi?" Karın kaslarımın üst kısmını kaşımak için tişörtümün alt kısmını kaldırdım. Jolie fark etti. Bakışları benimkilere döndüğünde, "Beni ne zaman istiyorsun?" diye sordum.

Nefeslerle dolu, katmanlı bir kahkaha attı. "Yirmi dakikaya ne dersin? Önce Kirk'le buluşmam gerekiyor, hemen ardından seni araya sıkıştırabilirim." Bakışları tekrar düştü, bu sefer ayaklarıma kadar indi ve sonra tekrar yukarı çıktı. "Tabii meşgul değilsen?"

"Babanla buluşacağım." Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Daha sonra sana gelebilirim ama önce duş almayı tercih ederim."

Gözleri kısıldı. "Neden?"

Kıkırdadım, bir elimi nemli saçlarıma koydum. "Böylece daha iyi kokarım."

"Bu umurumda değil Beck. Duş mu yoksa keçi gibi mi koktuğunu anlayacak kadar yakın olmayacağım."

Başımın arkasını arkamdaki duvara hafifçe vurdum. "Bu çok kötü..." Sürttüğüm dudağımı yaladım, keşke onun amı gibi bir tadı olsaydı diye düşündüm. "Beni bu yüzden içeri soktuğunu umuyordum."

"Bana yaklaşmak için mi?"

"Seni masanın üstünde becermeme izin vermen için."

Beni işaret etti. "Uslu durmalısın. Senin evinde yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun? Profesyonellik artık sloganımız."

Konuşma.

Ben onun önünde halının üzerinde diz çökmüşken. Tam ona pes etmeyeceğimi, ona sahip olmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyleyecekken, kanepemin arkasından atlayıp evimi terk etmişti.

Şortumu düzelttim, onun görüntüsü beni çok sertleştirdi. "Bu konuda profesyonel davranırdım. Takım elbiseni giymene bile izin verirdim." Gülümsedim. "En azından ceket. Pantolonu değil. Onları hemen üzerinden çıkarırdım."

"Seninle yapamam."

Hangi kata yaklaştığımızı görmek için monitörü kontrol ettim. "Sakin ol, Jolene. Sadece seninle dalga geçiyorum. Ağzımı bir daha amında istemediğini biliyorum."

Kapılar açıldı ve onlara doğru adım attı, omzunun üzerinden bana bakarak, "Bir kadına asla rahatlamasını söylememelisin" dedi.

Sola doğru ayrılırken kıkırdadım ve asansörün dışında birkaç saniye oyalandım, kışını ve pantolonunun her iki yanağını nasıl sıkıca sardığını izledim. Lanet kafamı sallayarak döndüm ve babasının ofisine doğru yürüdüm.

Kapıyı birkaç kez çaldım ve "İçeri gel" sesini duyunca açtım. "Beck" - bana el salladı- "kapıyı kapat ve otur."

Söylediği gibi yaptım, kapıya en yakın sandalyeyi seçtim.

Mark başparmağının ucunu kravatıyla aynı renkte olan gümüş kaleminin tepesinde gezdirdi. Tüm oyuncuların ve antrenörlerin giyim tarzını göz önünde bulundurursak, gerekli olmasa da Mark her zaman takım elbise giyerdi. Renkler de kravatlar gibi çeşitlilik gösterirdi. Stil anlayışından etkilenmişim ve kıyafetleri mükemmel olduğu için kızının bunda ne kadar etkisi olduğunu merak ediyordum.

"Son görüşmemizle ilgili kısa bir değerlendirme yapmak istiyorum. Seyahat programından bahsettiniz ve maçlar arasında birden fazla gece olduğunda, tercihinizin bir sonraki durağa hemen uçmak yerine oynamayı yeni bitirdiğiniz şehirde dinlenmek olduğunu söylediniz."

Başımı salladım.

Masasına koymadan önce kaleminin ucunu kısa bir süreliğine ağzına götürdü. "Önceki sahibin bunu sadece birkaç kez yapmanıza izin verdiğini ve bunu kalıcı olarak uygulamak istediğinizi söylemişsiniz."

İronik bir şekilde, önceki sahibi buna ilk kez Mark'ın kızıyla üç gecelik ilişki yaşadığım zaman izin vermişti.

Boğazımı temizledim ve nihayet azalmaya başlayan ereksiyonuma değil, ona odaklanmaya çalıştım. "Bunu isterim, evet."

"Bu fikri pilotlarımız ve personelimizle (Jolene gibi ekiple seyahat edecek olanlarla) tartıştım ve onlar da aynı fikirde. Dolayısıyla, hemen geçerli olmak üzere, bu değişikliği yapacağız. Bunun geçerli olmayacağı tek zaman hava koşullarıyla ilgili bir durumla karşılaşmamız."

"Güzel." Kolçaklara tutunarak bacak bacak üstüne attım. "Fikrimi dikkate aldığınız için teşekkür ederim."

"Başımdan beri söyledim, hayatlarınızı kolaylaştırmak ve rahat ettirmek istiyorum. En başarılı ekipler, her bireyin kendini değerli ve dinlenmiş hissettiği ekiplerdir." Öne doğru eğildi, kollarını masaya dayadı. "Bu da beni bir sonraki konuya getiriyor. Şu andan itibaren, tam zamanlı olarak Los Angeles'tayım, geçişi denetliyorum, personeli değerlendiriyorum ve bu franchise'ın etkili ve verimli bir şekilde çalışması için doğru kanalların yerinde olduğundan emin oluyorum." Gülümsedi. "Ama ben bir Boston'lıyım Beck. Ana ofisim orada ve şehrim beni çağırıyor." Bana başıyla onay verdi. "Karım da öyle."

Kıkırdadım. "Anlıyorum."

"Sizler ilk deplasman maçınız için yola çıktığınızda, benim planım Doğu Yakası'na dönmek. Gidip geleceğim, sonsuza kadar gitmeyeceğim." Masasından bir disk kaldırdı ve parmaklarının arasında yuvarladı. "Ben yokken, personel dışında gözüm kulağım olacak birine ihtiyacım var. Bana doğruyu söylemekten ve neler olduğunu ya da neye ihtiyaç duyulduğunu söylemekten korkmayan birine." Öfkeleni. "Bordromda çalışan insanlardan her zaman bu tür bir dürüstlük göremiyorum. Çoğu zaman, öyle olmadığını bildiğim halde her şeyin mükemmel olduğunu duyuyorum. Şimdi, Jolene, o farklı. Onun açık sözlülüğüne güvenebilirim ama Jolene madalyonun sadece bir yüzünü görüyor. Benim her iki tarafa da ihtiyacım var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Benden o kişi olmamı istiyorsun ..."

"Bu takımın kaptanı olarak, evet, senin o kişi olmanı istiyorum. İstiyorum ki sana güvenebilmeliyim. Ve şartlar ne olursa olsun bana gelmeye istekli olduğunu bilmem gerekiyor."

Bu durum her geçen saniye daha da berbat bir hal alıyordu.

Kızını o lanet asansörde çırılçıplak bırakabilirdim. Durdurma düğmesine basar, asansörün katın ortasında durmasına neden olurum. Ve onu duvarlardan birine yaslayıp o daracık küçük amcığının içine girerek sikecektim.

Ve şimdi Mark beni içeriden biri olarak mı istiyordu?

Güvenebileceği biri olarak? "Bunu yapabilirim." Demek istediğimi vurgulamak için başımı salladım.

"Güzel." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Seni daha fazla tutmayacağım. Eminim eve gitmeye hazırsınızdır."

Ona teşekkür ettim ve ayağa kalktım.

Kapıya doğru yönelirken, "İlk durağımız Vegas olacak. Orada iki gece kalacaksın. İşlerin fazla gürültüye gitmemesi için sana güveniyorum."

"Ailem ve benim orada birkaç restoranımız var. Harika yemekler ve rahatlatma. Ben de buna odaklanacağım. Ekibi de buna odaklanmaları için teşvik edeceğim."

"Mükemmel."

Kapıya yaklaşırken duraksadım ve "Merakımdan soruyorum, Boston'a döndüğünüzde ne olacak? Sezonluk biletlerden vazgeçecek misin?"

Bana birkaç dakika boş boş baktıktan sonra masasının üzerine daha da eğildi. "Bana bir alıcın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Ama tutarak büyüdüğün takım ile şu anda sahibi olduğun takım arasında kalmış hissediyor olmalısın."

"Ah, evet." Bakışlarını elindeki diske kaydırdı. "Dürüst olmak gerekirse, kızım olmadan bu maçlara katılmak zor olacak. Sana bunun küçüklüğünden beri birlikte yaptığımız bir şey olduğunu söylemiş olmalı."

Hay sikeyim.

Jolie takıma yaptığı konuşma sırasında bundan bahsetmiş miydi? Ayrıntıları hatırlayamıyordum; o sırada kafam allak bullak olmuştu.

Ama bizimle bireysel olarak görüşüğünü biliyordu, bu yüzden "Jolie sizinle gittiği maçlardan gerçekten övgüyle bahsetti" demenin güvenli olduğunu düşündüm.

Mark'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Eminim öyledir."

Ona başımı salladım ve kapısını arkamdan kapattım, Jolie'nin ofisine doğru yürürken defans oyuncularımın Kirk ofisten çıkıyordu.

Orospu çocuğunun sırtışı benim hoşuma gitmeyecek kadar büyüktü.

Ve bunun onunla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Sabrım tükenmişti.

Ona yaklaştıkça yavaşladım. "Ne diye sırtıyorsun?"

"Jolene." Onaylaması bir mırıltı halinde çıktı. "Son on beş dakikamı giydiği mavi takım elbiseyi zihnimde soyarak geçirdim ve masasının üzerinde onu becerdiğimi hayal etmekten kendimi alamadım." Islık çaldı. "Tanrım, Beck, birinin onun pantolonuna girip bir örnek alması lazım ki tadının nasıl olduğunu bilelim."

Bıkmıştım artık. Bıkmıştım.

Parmaklarım kenetlendi. Çenem hemen gerildi.

"Umarım benden daha şanslı olursun-"

"Dostum, kes şunu." Sesim istediğim kadar yüksek değildi ama tonum keskindi. "Lanet olası bir toplantıya gitmeye çalışıyorum. Az önce zihinsel olarak dövündüğün lanet bir odaya girip kışının terinden ıslanmış bir sandalyeye oturmak istemiyorum."

Onu duvara çarpmadığım ve havasını kesmediğim için şanslıydı, böylece başka bir kelime söyleyemedi.

Tam önümde durdu. "Senin içine ne girdi böyle?" "Orospu çocuğu," diye inledim. "Aletini elinden çıkar ve"

"

Onu geçip Jolie'nin kapısına yumruğumu vurdum ve içeri girmeden önce bana içeri girmemi söylemesini bekledim. Kapıyı kapattıktan sonra sırtımı kapıya dayadım.

Bu ofise pek çok kez gelmişim ama Jolie devraldığından beri hiç gelmemiştim.

Dikkatimi çeken yastıklar, bitkiler ve kız saçmalıkları değildi.

Duvardaki üç çerçeveli posterdi. Bir tanesi tüm takımın. Landon'ın geçen sezonun son maçında çekilmiş bir fotoğrafı.

Bir de Stanley Kupası'nı başımın üzerinde havaya kaldırırkenki resmim.

"Beck..." Yüzüme endişeli bir ifadeyle baktı. "Birini mi boğacaksın yoksa üzerimdeki kıyafetleri mi yırtacaksın anlayamıyorum."

Öfkesi anında çözülmeye başladı. "Eğer sana ikincisi olduğunu söyleseydim... beni durdurur muydun?"

TWENTY-FOUR

Jolie

"Beck ... Birini boğmak üzere misin yoksa ..."

Kızgın, öfkeli ve vahşi. Ofisime daldığında Beck'i ancak bu şekilde tanımlayabilirdim, oflayıp puflayarak

Kapı.

Bir şey o adamı rahatsız etmişti.

Ya da birini.

Ya da belki de onu tamamen yanlış okuyordum ve yüzündeki öfke değildi. Gördüğüm duygu, asansördeki kısa karşılaşmamızın bir sonucu olabilirdi ve adam kıyafetlerimi çıkarmanın eşiğindeydi. Haklı çıkma ihtimalime karşı sandalyemi masamın altından çekip biraz duvara doğru döndürdüm. Bunun aramızda gerçek bir mesafe yaratmadığını biliyordum ama aynı zamanda birkaç adım sonra bana ulaşabileceğini de biliyordum... "ya da bu kıyafetleri vücudumdan yırtabileceğini."

İfadesi saf, filtresiz şehvete dönüştüğünde, dudakları en baştan çıkarıcı gülümsemeyle gerildiğinde, ilk varsayımımın doğru olduğunu biliyordum.

"Eğer sana ikincisi olduğunu söyleseydim... beni durdurur muydun?"

"Evet." Masamın diğer tarafındaki sandalyelerden birini işaret ettim.
"Şimdi otur."

"Bana emir veriyorsun," diye homurdandı ama yine de oturdu.

Oturduğunda kokusu bana doğru geldi. Teninde kayganlaşan alıştırma sırlarından dolayı tuzlu olacağını düşünmüştüm. Ve bundan biraz vardı - seks yaptığımız saatlerdeki gibi aşırı çalışmış, gerilmiş kaslardan gelen bir tuzluluk, son derece seksi bir koku. Ama bir de onun imzası olan baharat kokusu vardı ve bu her şeyden çok daha baskındı.

Sandalyemi eski konumuna geri kaydardım. "Bu konu hakkında konuşmak ister misin? konuşalım mı?"

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Seni bu kadar ateşlendiren ve rahatsız eden şey hakkında mı?"

"Sıcak, antrenmandan yeni çıktım ve acilen bir duşa ihtiyacım var." O aşağı baktı ve tişörtü göğsünden çekti, ter ince kumaştan sızıyordu. Grilerin en güzel yanı kumaşın yapışkan olmasıydı ve ter olmasa bile göğsüne yapışıyor, kaslarının hatlarını ve omuzlarının genişliğini gösteriyordu. "Bothered, reddedilmekten hoşlanmam."

"Ben seni reddetmeden önce de rahatsız oluyordun. Tekrar dene."

"Kahretsin, ne zaman eğlenceli bir kızdan bu kadar özgüvenli bir profesyonele *dönüştün*?"

"Ne zaman mı? Hadi ama Beck. İkimiz de biliyoruz ki ben artık Boston'da otel odana götürdüğün kız değilim. Bir noktada büyümesi gerekiyordu."

Gömleğini çıkardı ve elini masamın kenarına koydu. "Neyi sevmiyorum biliyor musun? Bu haline dokunmama izin vermiyorsun."

"Şu anki görünüşüne bakılırsa, bunun ruh halini değiştireceğinden şüpheliyim."

"İnan bana, bu her şeyi değiştirir." Bana o acı veren güzel gülümsemesini verdi. "Bırak dokunayım, Jolie."

"Neye dokunayım?"

"Kukuna."

"Beck!" Elimi kol dayama yerime vurdum ve bunu yapar yapmaz hissettiklerimle sarsıldım - tokadın acısıyla değil, bacaklarımdaki ıslaklıkla. "Sana söylemiştim! Profesyonellik! Seni ofisimden attırtma bana."

Yüzünün yan tarafını tuttu ve bana bakarken sanki her şeyimi içine çekiyormuş gibi görünüyordu. "Pekâlâ. Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun *patron*?"

"İç sahadaki açılış maçımız." Önüne bir kâğıt koydum. "Bu senin oyun öncesi programın. Senden bilgi istiyorum" -parmaklarımı en üst satırın yanına koydum- "bunun için" -parmaklarımı ikinci satıra götürdüm -"ve bunun için. Kaptan olarak medya senin üzerine odaklanacak." Elimi geri çektim. "Zamanında gelme konusunda ne kadar iyisin?"

"Beni hiç antrenmana geç kalırken gördün mü?" "Bilemem."

Güldü. "Bilemez misin? Her gün antrenmanımızın ilk yirmi dakikasını izliyorsun."

"Seni buzda aramıyorum. Ben-"

"Sanırım ikimiz de beni aradığını biliyoruz."

Göz kapaklarım gerildi ve kollarımı göğsüme doğru çekip birbirine kavuşturdum. "Bir, sen inanılmazsın."

"Bunu bana defalarca söyledin. Normalde dilime atıfta bulunurdun, sanırım şu anda yine dilime atıfta bulunuyorsun."

Başım geriye düştü.

Asla durmayacaktı.

"Ve iki" -çenemi ona bakabilmek için bıraktım- "Bunu ciddiye almanı istiyorum. Zamanında gelmeni istiyorum. Pazarlama konusunda elimizden geleni yapacağız ve sana çok güveniyorum. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma."

"Asla yapmam."

Duvarımdaki posterine baktı - çerçeveletip asmakta tereddüt ettiğim bir şeydi, ama resim çok mükemmeldi ve bazı açılardan bu sezon için benim vizyon panomdu. Babamın takıma sahip olduğu ilk yıl Stanley Kupası'nı kazanmak inanılmaz olurdu.

"Senin için başka ne yapabilirim, Jolie?"

"Bana öyle demeyi bırakabilirsin-" Kapı çalındığında sesim kesildi. Derin bir nefes aldım. "İçeri gel."

Kapı açıldı ve Ginger aralıktan kafasını uzatarak gülümsedi ve "Hiii." diye şarkı söyledi. Yalnız olmadığımı fark edince gözleri büyüdü. "Oops. Geri geleceğim. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

"Saçmalama." Ona el salladım. "Beck ve ben de tam açılış maçımızdaki sorumluluğunu tartışıyorduk." Beck'e gülümsedim. Onu çıplak gören ve beni inletebileceği tüm farklı yolları bilen kadın gibi değil. Ona sanki patronuymuşum gibi gülümsedim. Çünkü öyleydin. "Ama toplantımız bitti."

"Şimdiden benimle işin bitti mi? Sanki daha yeni başlıyormuşuz gibi geliyor." Beck ayağa kalkarken kıkırdadı. "Ginger, sana sarılmak isterdim ama antrenman yüzünden ter içindeyim."

En iyi arkadaşımı herkesten daha iyi tanıdığım için, onun içten içe öldüğünü söyleyebilirdim.

"Artık kucaklaşıyor olmamıza bayılıyorum." Ona gülümsedi.

"Ortak bir noktamız var."

"Öyle mi?" Ginger ona sordu.

Bana doğru başını salladı. "İkimizin de ona karşı güçlü hisleri var."

Ginger'ın omzunu sıvazladı ve ofisimden dışarı çıktı.

O gittikten sonra bile kapalı kapıya bakmaya devam ettim.

"Ölüyorum." Ginger, Beck'in oturduğu yere çöktü. "Tıpkı *dyiiing*."

Sonunda en iyi arkadaşıma baktım ve başımın iki yanını tutarak masamın üstüne yığıldım. "O adama boyun eğmeme izin verme. Ne yaparsan yap."

"Jolie-"

"Şaka yapmıyorum, Ginger. İş açısından felaket olur." "Peki ya kişisel olarak?"

Uzun bir nefes verdim. "Bu başıma gelen en iyi şey olurdu."

TWENTY-FIVE

Beck

Pratik birkaç saat daha sürmeyecekti, bu da gözlerimi kapatıp daha fazla uyumak için bolca zamanım olduğu anlamına geliyordu. Ama nedense gözlerim kapanmıyordu. Tamamen uyanıktım ve uyku bana en uzak şeydi. yatağın karşı tarafına geçip boş yere bakarken aklımdan geçirdim.

Jolie'nin yatıyor olması gereken yere.

Karşımda ya da sadece kafamın içinde olması fark etmiyordu; onu düşünmek, tıpkı onu görmek gibi, sıkimin zonklamasına neden oluyordu.

Beni acı verici bir şekilde sertleştirdi.

Aklımdan çıkaramadığım görüntülerden biri, birkaç gün önce onun ofisinde olduğum ve her konuştuğumun onu daha da heyecanlandırıldığını bilerek sözlerimle onu kızdırdığım zamandı.

Amına dokunmak için yalvardığımda sanki istemiyormuş gibi davranmıştı.

Oysa ikimiz de istediğini biliyorduk.

Muhtemelen ceketinin açıldığını, altındaki tişörtün vücuduna sımsıkı yapıştığını ve meme uçlarının görüldüğünü fark etmemişti bile - ve şu anda benim aletim kadar sertleşmişlerdi.

Onları yalamamı istedi.

Onları ısırmamı istedi.

Dişlerimle çekmemi istedi.

Ve ağzım vücudundayken, amına dokunmamı istedi. Karnından aşağıya doğru kaymamı ve klitorisinin tepesinde durmamı, dilimle o hassas noktaya masaj yapmamı istiyordu. Ve ben o küçük boncuğu sertleştirdikçe ve boşalmak için istekli ve çaresiz hale getirdikçe, parmağım içeri kayacaktı, kavisli, ucu G noktasını sıyrıyor.

Sik beni.

Ona ihtiyacım vardı.

Çıplak uyuduğum için sırtüstü yattım, yorganı üzerimden çektim, odamdaki soğuk hava sikimi uysallaştırmak için hiçbir şey yapmıyordu; tek yaptığı onun ağzını daha çok arzulamamı sağlamaktı. Parmaklarımı aletimin etrafına gerdim, anlık sürtünme "Siktir" diye inlememe neden oldu.

Avucumun sıkılığı başımın üst kısmını arkamdaki yastığa doğru gönderdi. Birkaç vuruş içinde ayak parmaklarım yatağın ucuna doğru eğildi.

Kapalı göz kapaklarımın ardında Jolie'yi gördüm. O muhteşem vücudun ana hatları. Kalçalarının kısa bir süre için çıkıntı yaparak kıkına doğru yuvarlanışını ve yanaklarının en mükemmel şekilli kalbe nasıl kıvrıldığını.

Elime tükürecek kadar uzun bir süre sikimi bıraktım ve aynı harekete devam ettim - tabandan uca doğru gidiyor, tepem boyunca yuvarlanıyor ve diğer taraftan aşağı iniyor, sabit bir U oluşumu.

Kahretsin, iyi hissettiriyordu.

Ama onun ağzı çok daha iyi hissettirecekti.

Yanaklarının arasından süzülürken, o yasak deliğiyle dalga geçerken, amına dalmadan önce en küçük tadını bile alırken kıcı da öyle olacaktı.

O darlığı istiyordum.

Islaklığıyla sıvıslıklam olmak istiyordum.

Topuklarım yatağı itiyor, vücudum elimin ritmine göre sallanıyordu. Ne kadar sert okşarsam, ne kadar hızlı pompalarsam, o kadar derinden inliyordum, "Jolie."

Onu gördüm.

Onu hissettim.

Hatta kokusunu bile alabiliyordum.

Bu kombinasyon, yumruğumu olabildiğince hızlı bir şekilde horozumun üzerine itmemi sağladı, parmaklarım sıkıyor, amını taklit etmeye çalışıyordu. Bu beni doğrudan kenara gönderen ve spermi ucuma doğru zorlayan şeydi.

Ama beni oraya asıl getiren oydu.

Kafamın içinde yalvaran sesi. Daha fazlası için yalvaran sesi. Dölümle beslenmek için çaresizce çırpınışının sesi.

Onu alıyordu. Her santimini.

Emiyordu.

İçimden çıkmasını istiyordu.

Tam o anda, yoğunluğun içimde hareket ettiği, taşaklarımda başlayan ve şaftımda patlayan küçük karıncalanmaların zirve yaptığı anda, "Kahretsin evet" diye bağırdım.

Ve göz kapaklarımda Jolie'nin gözleri benimkilerle kilitlendi.

Onu döllerinizle doldurduğunuzda bir kadının bakışlarınızı tutmasında çok mükemmel bir şey vardı. O göz teması, ona sadece istediğin bir şeyi vermek değil, onun da kendi istediği bir şeyi alması çok seksiydi.

Ve Jolie her zaman bunu isterdi.

Uçlarımdan fışkıran akıntıyı engellemedim. Yakalamaya çalışmadım.

Avucumu aletimin üzerinde aşağı yukarı kaydırdım, döllerini dışarı çıkardım, karnıma vurmasına izin verdim, göğsüme kadar ulaştı.

İnen her dölle, sanki içimden sütü sağan oymuş gibi, "Jolie," diye inliyordum. Ve son damla da boşalana kadar durmadım. "Mmm."

Elim yavaşça sikimi bıraktı, ayaklarım düzleşti, kolum yatak başlığını kavramak için geriye uzandı ve kendimi yukarı çektim, sonrasını görmek için vücuduma baktım. Her yerde beyaz damlalar vardı, bazıları karın kaslarımda arasındaki vadilere yuvarlanırken küçük su birikintileri oluşturuyordu.

Bir duş ihtiyacım vardı.

Yatak başlığını bıraktım ve düz bir şekilde uzandım, doygunluk hissinin, normalde indikten sonra gelen sakinliğin beni ele geçirmesini bekledim.

Ama öyle bir şey yoktu.

Ne dolgunluk ne de sessizlik vardı.

Ne kadar boşalırsam boşalayım fark etmezdi; bunu yapan Jolie olmadıkça asla tatmin olmayacaktım.

Telefona cevap verdiğimde kız kardeşim "Sanırım antrenmana gidiyorsun," dedi.

Müzik için mükemmel olan ama Eden'ın sesi için fazla yüksek olan hoparlörlerin sesini kısıtım.

"Ne, beni takip mi ediyorsun?"

"Belki." Güldü. "Ama hayır, takip etmiyorum." "Ne oldu?"

"Sadece seni kontrol ediyorum." Tabii ki kontrol ediyordu.

Direksiyonu kavradım ve lanet olası kafamı sallayarak ışıktı döndüm.

Mesaj yoluyla aileme Jameson bombasını anlatmıştım. Bir tanesi bile Jolie ve babasının Balinalar'ın yeni sahipleri olduğuna inanamamıştı. Bana bir sürü soru yönelttiler ama en çok sorulan soru bize ne olacağı ve bir biz olup olmayacağıydı. Onlara Jolie ile evimde yaptığımız konuşmayı anlattım ve soruları biraz olsun azaldı.

Ama tekrar başlamalarının an meselesi olduğunu biliyordum.

"Jolie'yi arayıp sormak için sen mi görevlendirildin?" Bir şey söylemeyince ekledim: "Eminim hepiniz nasıl gittiğini merak ediyorsunuzdur. Aile mesaj dizisinde pek bir şey söylemedim."

"Hiçbir şey söylemedin."

"Çünkü söyleyecek bir şey yok." İçimi çektim. "Onu henüz karanlık tarafa getirmedim."

"Getirebileceğini düşünüyor musun?"

Uzun bir nefes daha verdim. "Öyle umuyorum. Her gün bitmek bilmeyen bir alay gibi geliyor." İki araba önümde krom paçaları olan siyah bir Wrangler vardı ve kendi kendime kıkırdadım. Ondak kaçamazdım. "Neden çekinceleri olduğunu anlıyorum ve başlangıçta karmaşık olabilir - takım eninde sonunda öğrenecek, babasının birlikte olmamızla ilgili sorunları olabilir. Emin değilim. Ama Eden, buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Onun orada olması senin oyun tarzını etkiliyor mu?"

Boston maçından, ne kadar kötü oynadığımdan ve her şeyin kafama girmesine nasıl izin verdiğimden bahsettiğim tek kardeşimdi.

"Henüz değil," dedim ona. "Ama seyahat etmeye başladığımızda neler olacağını görmek ilginç olacak." Işık için yavaşladım.

"Bu neye benzeyecek?"

"Dostum, ne bileyim. İşkence mi? Evet, işkence diyeceğim."

"Hatırlatsana, koçlar ve personel oyuncularla aynı otelde mi kalıyor?"

Bunu düşünmek bile beni huzursuz ediyordu. "Aynı otel. Şansına, benimle aynı katta olacak."

"Senin şansına, yan odada olacak."

"Bunu evrene söyleme. Duvarımın diğer tarafında olduğunu bilirim bir saniye bile uyuyamam."

"Seni ve çalışma şeklini bildiğim için birkaç hafta veriyorum. Belki daha az, onun da seninle aynı şekilde hissettiğini varsayıyorum. Günaha girmeden önce sadece bir süre güçlü olabilirsin ve ikiniz birbirinizin etrafında o kadar çok bulunuyorsunuz ki, bence sana direnmesi imkansız olacak. Tabii duyguları yoksa, o zaman durum tamamen farklı."

"Duyguları var."

Bundan kesinlikle emindim.

En azından fiziksel olanlardan. Ama babasının nasıl tepki vereceği, işinin geleceği ve ekibin ona saygı duyup duymayacağı konusunda endişeleniyorsa, bu onu kesinlikle duygusal olarak etkileyebilirdi.

Ve aramıza dev bir barikat koyabilirdi - evimde cıvıl cıvıl söylediği profesyonellik sloganından daha büyük bir barikat.

Onu profesyonelliğin ötesine geçirip resmen benim olmasını sağlayabilecek miydim?

O bunu istiyor muydu ki?

"Eminim onun da duyguları vardır," dedi Eden ve beni düşüncelerimden kopardı. "Ama yine de ... Beck ..."

"Ne?"

"Senin bu yönünü görmek güzel. Bunu görebileceğimden emin değildim. Sen, bu ailedeki diğer herkes gibi -Hart dışında- hep ilişki karşıtı oldun ve-"

"Bir dakika. Gerçekten bana ilişki karşıtı olmaktan mı bahsediyorsun? Ben senin biriyle çıkacağını düşünmezken?"

Sessizleşti.

Hiç şaşırmadım.

Konu bu olduğunda Eden her şeyi söyleyebilirdi ama bunu kaldıramazdı.

o.

Ve nedenini anlıyordum, ama onunla dalga geçmiyordum; sadece bariz olanı belirttim.

Bir şey söylemeyeceğini bildiğim için ekledim, "Biliyor musun, sana katıldığım anlar oluyor ve bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünüyorum. Sonra da beni seçmeyebileceğini düşündüğüm anlar oluyor." Dürüstlük içimden dökülürken başparmağım direksiyona vuruyordu.

"Peki ya seni seçmezse?"

Önümdeki arabalar ya şerit değiştirmiş ya da dönmüştü, bu da beni doğrudan Jolie'nin arkasına koyuyordu. Arka camından saçlarının ve omuzlarının hatlarını görebiliyordum.

"Bilmiyorum..."

"Eğer yapmazsa, sezon boyunca her gün onun etrafında olmak zor olur."

Zor

mu?

Hayır.

Dayanılmaz olurdu.

Ve bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum... "Hatırlatma lan bana," diye bağırdım.

"Walker çağırıyor. Onu arayacağımı söylemek yerine bizi birleştireceğim. Bir saniye." Eden "Walker, merhaba" demeden önce birkaç dakika sessizlik oldu.

"Walker, adamım," diye seslendim.

"Ne oluyor lan?" Walker dedi ki. "Eden'ı aradım ve sana da mı ulaştım?"

Eden, "Beck'le zaten telefondaydım, bu yüzden hepimizi bir araya getirmeye karar verdim," diye açıkladı.

"Hazır seni yakalamışken Beck, sezon açılışın gelecek hafta," dedi Walker. "Bütün aile maçıta olacak. Maçtan sonra ne yapacağımızı konuşmamız gerek. Musik'te kutlama yapalım mı? Yoksa başka bir yere mi gidelim?"

Walker herkes derken kardeşlerimi kastetmişti.

Ama bu hepsinin daha sonra dışarı çıkacağı anlamına gelmiyordu.

"Müzik kolay," dedim ona. "İhtiyacımız olan mahremiyeti sağlayacağız. Charred'den yemek konusunda ne istersek getirmesini isteyebiliriz. Ve tüm ekibi ve personeli davet edeceğim için gerekirse tüm VIP alanını rezerve edebiliriz." Durakladım. "Eden, sen de geleceksin, değil mi?"

Hemen cevap verdi: "Maça, evet. Dışarı, hayır."

Cevabını bekliyordum ama yine de sormak istedim.

"Bana Musik'e gidecek tahmini kişi sayısını söyle," dedi Eden. "Gerisinin halledildiğinden emin olacağım."

"Bugün antrenmanda takımila konuşacağım." Arabayı Jolie'nin hemen arkasındaki özel otoparka çektim. "Bu arada ben de yeni geldim, gitmem gerek."

"Bana şu numarayı ver Beck."

"Hallediyorum," diye homurdandım ve telefonu kapattım.

Güvenlik kapısına yanaştım, görevliye kimlik bilgilerimi gösterdim ve kapalı otoparkın arka tarafına, asansöre en yakın yere yöneldim. Antrenmanın başlamasına daha otuz dakika vardı, bu yüzden bir sürü boş yer vardı.

Jolie'nin park ettiğİ yere yakın bir yer seçmem tesadüf değildi. Tam önümdeki sıradaydı ve arka koltuğunun dışında durmuş bir şeyler almak için uzanıyordu, üzerinde yeterince dar olmayan uzun bir elbise vardı. Yeşiller içinde yine de çok güzel görünüyordu.

Dışarı çıktım, arabamı kilitledim ve sıranın karşısından onunkine doğru yürüdüm. Yolu yarılamıştım ki arka koltuktan çıkarmaya çalıştığİ şeyle boğuştuğunu gördüm.

"Bırak yardım edeyim." Bu sözler, onun yanında belirip hemen içeri girmeden, kutuyu koltuktan kaldırıp dışarı çekmeden önceki uyarımdı.

"Bunu yapmak zorunda değildin." "Ama yaptım."

Yavaş konuşmasının, ne kadar yakın durduğumuzu yeni fark etmesinden kaynaklandığını tahmin ettim. Kutu bir sanat eseri gibi uzun ve genişti ve aramızdaki tek şeydi. Bu da bizi ayıran tek şeyin birkaç santimlik karton olduğı anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda onun kokusuyla kavrulduğum, yüzünün görüntüsüyle gözümün kamaştığİ, o lanet dudaklara yapmak istediğim her şeyin hayal gücümde patladığİ anlamına geliyordu.

Neden bu kadar güzeldi ki?

Aramızda bir sessizlik oluşuyordu. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kayıyordu ve her dalışında biraz daha sert nefes alıyor, göğsü daha hızlı yükseliyor gibiydi.

Ne düşünüyorsun, Jolie?

"Beck..."

"Evet."

Dudaklarını birbirine sürttü ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Neden gözümü her kırpışımnda bir şekilde burada oluyormuşsun gibi geliyor?" Sesi

Fısıltının biraz üstündeydi ama çok fazla değildi.

Kıkırdadım. "İnan bana, ben de aynı şeyi hissediyorum." Bu sabahın anısı ve o lanet olası sertleşme beni rahatsız ediyordu. "Nedir bu? Başka bir posterim mi?" Dişlerim alt dudağımı sıyırdı ve kutuya doğru başımı salladım.

"Bütün duvarlarını kaplıyorum, değil mi?"

Birkaç saniye boyunca sessizce bana baktı. "Hayır, ben-

" "Şaka yapıyordum." Gülümsedim.

O da başını salladı. "Tabii ki şaka yapıyordun."

"Gel hadi. Bunu ofisinize götüreceğim. Oraya gidiyor, değil mi?

Öyle mi?"

"Evet, ama yapmak zorunda

değilsin-" "Zorunda olmadığımı

biliyorum."

Yürümeye başladım ve cipinin kilit sesini duydum.

Bana yetişmek için.

"Komik bir hikâye," diye başladı yanıma ulaştığında. "Ginger ve ben dün gece akşam yemeği için Toro'ya gittik. Beck, söylemeliyim ki, harikaydı. Yediğimiz her şeyi öve öve bitiremedik."

Deniz ürünleri ve çiğ barımız en yeni konseptlerimizden biriydi ve Los Angeles'ta patlama yaparak buradaki en popüler restoranlardan biri haline gelmişti.

"Ve bana gideceğini söylemedin..." Ona baktım, o kırmızı bukleler beni yumuşattı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Gülümsedi. "Kızlar gecesi idi."

"Ben gelmezdim." Güldüm. "Bir tur içki ya da en sevdiğim yemeği gönderirdim."

"Bir dahaki sefere."

Asansöre ulaştık ve kapılar açıldı. Girişte başımı

salladım. "Önden buyurun."

İçeri girdi ve yönetici katı için düğmeye bastı.

Kutuyu önümde tutarak arka duvara yaslandım. "Dinle, kaptan olduğumdan beri her yıl sezon açılışından sonra küçük bir buluşma -ya da adına ne dersen de- düzenliyorum. Musik'te olacak ve eminim takımın çoğu orada olacak. Koçlar ve baban da davetli olacak. Eğer müsaitsen sen de gelmelisin. İstersen Ginger'ı da getir."

Kollarını karnının etrafında kavuşturmuştu ve sorum uzayınca kolları gerilir gibi oldu. "Ona sorarım ama eminim gelmek isteyecektir. Davetiniz için teşekkürler."

Jolie'nin ne olursa olsun gideceğini söyleyen bir cevaptı bu. İlginçti.

Asansör açıldı ve önce o indi, doğrudan pisti gören koridora doğru ilerledi. Buz, Zamboni tarafından yeni temizlenmiş ve düzeltilmişti ve sadece birkaç ışık yanıyordu; tribünler, monitörler ve skorbordlar tamamen karanlıktı.

"Arenayı böyle görmeye bayılıyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Öyle mi? Neden?"

"Fırtına öncesi sessizliği seviyorum."

"Fırtına sensin Beck Weston."

Güldüm ve onu ofisine kadar takip ettim. "Bunu nereye koymamı istersin?" Tam işaret ettiği yere koydum ve dönüp ona baktım. "Asmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Çantasını omzundan kaldırdı. "Hayır. Bunu yapmaları için bakım departmanına rüşvet vereceğim. Yani evet derlerse birine öğle yemeği ısmarlayacağım."

"Jolie, eğer bir çekiç ve çivin varsa, bunu senin için hemen şimdi yapabilirim."

"Gidip esnemen ve antrenman için hazırlanman gerek. Zaten gereğinden fazlasını yaptın." Tekrar gülümsedi, bu seferki öncekinden daha küçüktü. "Ama teşekkür ederim." Odasında bir dolap vardı ve çantasını içine koymak için kapıyı açtı.

Çıkarken dolabın önünden geçmem gerekiyordu. Ama gitmek yerine tam arkasında durdum. Yerleşim beni ondan sadece bir adım uzağa koyuyordu.

Vücuduna bir adımdan daha az mesafedeydim. İhtiyacım olan bir yakınlıktı.

Kokusunu alabildiğim tek şey onun kokusu olsa da ve otoparkta özlemini çektiğim yakınlığı biraz olsun elde etmiş olsam da, bu yeterli değildi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Yeni pozisyonumu fark etmemiş olmalıydı çünkü arkasını döndüğünde irkilmiş görünüyordu. Sakinleştikten sonra bile hâlâ uzun nefesler alıyordu.

Parmaklarım iki yanımda kenetlendi. "Seni korkutmak istememiştim." "Ne yapmak istedin o zaman?"

Beline dokundum. Kendime engel olamadım. "İstiyorum..." Gözlerini tarıyor, onları okumaya çalışıyordum. Diğer elim kalçasına gitti ve onu kendime doğru çekmek için çok istekliydim.

Kendini çok iyi hissediyordu.

"Beck..."

Beni itmesini bekledim; bu olmadı. Bana geri çekilmemi söylemesini bekledim; bu da olmadı.

Kolumu kaldırdım, avucumu başının üstündeki duvara dayadım. Hareket onu içine hapsetmişti ama isterse çıkabileceği kadar boşluk vardı.

Belli ki istemiyordu.

"Seni çok fena öpmek istiyorum." Belindeki el başının arkasına dolandı ve kızıl saçlarının arasında kayboldu. "Bana bunu istemediğini söyle."

Nefes verişini hissedebiliyordum, özellikle de yüzüm onunkine yaklaştıkça. "İstemiyorum."

Gözleri farklı bir şey söylüyordu. "Sana inanmıyorum."

Sessizleşti ve hâlâ kıpırdamadan elimden kurtulmaya çalışıyordu. "Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar zor olduğunu? Babam bu takımın sahibi Beck."

"Ve?"

"Ve-" Telefonu çalmaya başlayınca sesi kesildi. Ellerini göğsüme koydu, orada tuttu, göğüs kaslarıma dokundu, sanki kararını yeniden düşünüyor muş ya da tereddüt ediyormuş gibi, sonra kolumun altına girdi ve masasına gitti.

"Ben Jolene," dedi cevap verirken, gözleri benim üzerimdeydi. O an sona ermişti.

Dikkatini kaybetmişti.

Telefonu kapattığında, o kadar uzun süre kalırsam, onu o yere geri getiremezdim.

Ben de ayrıldım.

JOLIE

Egzersiz yaparken çekilmiş fotoğraflarınıza ihtiyacım var, bugünkü antrenmandan sonra video ekibinin çekim yapması için etrafta dolaşabilir misiniz?

BEN

Bugün bacak günü. Bu da ekstra terli olacağım anlamına geliyor. Önce duş almamı ister misin?

JOLIE

Lütfen yapmayın.

Viral olan esneme hareketinizi hatırlıyor musunuz? Terinizi gördüklerinde, bu da aynı sonucu doğuracaktır.

BEN

Takımımızı satmak için benim terimi kullanıyorsun.

JOLIE

Buna kızmayın. Seyircilerimiz görüntüleri gördüklerinde ölecekler.

Beni çalışırken izlediğinde ölecek mi diye merak ettim. Ya da belki de daha iyi soru şuydu... onu öldürebilir miydim?

Bu düşünceye gülümsedim ve telefonumu cebime geri koydum.

Jolie içeri girdiğinde spor salonunun zeminindeydim, topuklarının sesi her şeyi ele veriyordu. Karın kası çalışmasını bitirmek üzereydim ve söz verdiğim gibi vücudumda tek bir kuru nokta bile yoktu; otuz kiloluk bir kettlebell'i havada dengeleyerek yaptığım son egzersiz seti de bunu daha da artırıyordu.

"Bir saniye içinde bitireceğim," diye homurdandım. "Acele etmene gerek yok."

Onun eğimli bankların yanında, tam yanımda olduğunu hissettim ve hızlı bir bakış bana haklı olduğumu söyledi. "Manzarayı mı seyre diyorsun?"

Güldü. "Göt herif."

"Peki ya sen?"

"En iyi ışığın nerede olduğunu kontrol ediyorum. Sen de tam görüş alanımdasın."

"Tabii ki öylesin." Ayağa kalktım ve kettlebell'i kauçuk zemine yerleştirdim, Jolie'nin ne kıpırdadığını ne de gözlerini kaçırıldığını fark ettim. "Sana terli olacağımı söylemiştim." Boynumda bir havlu vardı. Onu alnımı silmek için kullandım ve işim bittiğinde saçlarımın üzerinden geçirip tellerini düzleştirdim. "Bana böyle bakmaya devam edersen, terimi yalamak istediğini düşüneceğim."

Gözleri irileşti. "Ya biri bunu söylediğini duyarsa?"

"Eğer burada bizden başka biri olsaydı, bunu söylemezdim. Ama eğer burada biri varsa, bana o şekilde bakmayı kesmeni öneririm."

"Sana normalde baktığımdan daha farklı bakmıyorum." Ağırlığını kaydırıldı.

"Jolie, şu anda yüzündeki ifade, yüzüm bacaklarının arasındayken ve dilim amina doğru yol alırkenki ifadenin aynısı. Herhangi bir aptal bu bakışın ne anlama geldiğini tahmin edebilir."

"Aman Tanrım."

"Seni ıslattım mı?"

Başı öne eğildi. "Seninle yapamam."

Memnuniyetle ayağa kalktım ve kettlebell'i onun bulunduğu yerden çok da uzak olmayan bir noktaya, evine geri götürdüm. "Film ekibi nerede?"

"Her an burada olabilirler."

"Beni nerede istiyorsun?"

Spor salonunun diğer tarafını, serbest ağırlıkların bulunduğu rafı işaret etti. "Sanırım ışıklandırma en iyi orada."

Kollarımı bir yandan diğerine, sonra da başımın üzerine uzattım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Normalde yaptığın gibi kaldır." Gülümsemiyordu ama gözleri gülümsüyordu. "Vücudunun belli bir kısmını mı?"

Dudakları sonunda bir sırtışa dönüştü. "Hangisinin en büyük etkiye sahip olacağını düşünüyorsanız."

"Yani hangi egzersiz kadınların kendini kaybedip ölmesine neden olarsa..." "Mmhmm."

Kalçalarımı tuttum. "Diğer takım arkadaşlarımı filme alırken onlara bu tür şeyler söyledin mi?"

"Kesinlikle hayır. Sadece seninle... farklı bir ilişkimiz var."

"Şimdi bir ilişkimiz mi var?" Bir şey söyleyecekti ki, "Görüyorum ki hâlâ profesyonelliğe devam ediyoruz" diyerek sözünü kestim.

Kollarını kavuşturdu. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Önce ofisimde beni öpmeye çalıştın. Şimdi de beni yalamaktan bahsediyorsun. Profesyonellikten nasibini almayan ben miyim?"

"Ayrıca sorumdan kaçtığını da görüyorum." Başı geriye düştü.

Cevap veremeden kapı açıldı ve iki kişilik film ekibi içeri girdi.

Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde ona en ukala gülümsememi verdim ve serbest ağırlıklara doğru ilerledim. Bugünkü antrenmandan sonra bacaklarım kızarmıştı. Kol egzersizleriyle yetinmek zorunda kalacaklardı.

Film ekibi -bir erkek ve kadın- yaklaştı. Kırk kiloluk ağırlıkları raftan kaldırırken kadın kamerayı bana doğrulttu, adam da mikrofonu yüzümden çok uzak olmayan bir yere yerleştirdi.

"Size herhangi bir soru sormayacağız," dedi adam. "Sadece hareketlerinizi kaydetmek ve çıkardığınız her sesi yakalamak istiyoruz. Siz ne zaman isterseniz biz hazırız."

Kameraya bakmadım.

Ağırlıkları kıvrırken Jolie'ye odaklanmıştım. Ama birkaç tekrardan sonra grilerim üzerime yapışmaya başladı, ter tutkal gibi etki ediyordu. Ağırlıkları bıraktım ve tişörtümü çıkardım.

Artık gömleksizdim, ağırlığın ve tekrarın kaslarımda bir pompaya neden olacağını, damarlarımı patlatacağını, pazularımı şişireceğini ve göğüs kaslarımı sıkılaştıracağını biliyordum, bu çekim için yırtık pırtık görünüyordum.

Jolie de bunu fark etti çünkü yüz ifadesinde anında bir değişiklik oldu.

Yüzüne bir kızarıklık yayıldı; dudakları sanki bir şey söylemek istiyormuş ya da nefes almak için açık kalmaları gerekiyormuş gibi aralandı. Durum ne olursa olsun, sessiz kaldı. Bunun yalnız olmadığımız gerçeğinden kaynaklandığına emindim. Film ekibinin arkasında durduğu ve saklayacak bir şeyi olmadığı için beni izlemekle kalmadı, aval aval baktı.

Daha bir seti bitirmeden başını sallıyor ve sırtını bana dönerek salonun diğer tarafına doğru yürüyordu.

Birisi gördüğü şeyle başa çıkamıyordu. Birisi bu manzara karşısında ölüyordu.

Birisi de en üst düzeyde profesyonelliği korumaya çalışıyordu. Ama ben onun içini gördüm.

TWENTY-SIX

Jolie

"Beck! *Gooo!*" Babam takımı satın aldığında devraldığımız locadan buza bakarken ellerimi kavuşturarak çığlık attım.

Elbette doğrudan buzun üzerinde değildik, bu yüzden oyuncuların yüzlerini göremiyor ya da aralarındaki konuşmaları duyamıyorduk ama buradan oyunu bir bütün olarak görebiliyorduk. Beck Montreal kalecisine doğru hücum ediyordu ve net bir vuruş yapamayınca pakı diğer kanada aktardı, o da Beck'e geri gönderdi. Beck içeri girmeye çalışıyordu. -Pakın sığması için birkaç santim yeterliydi ve adam bir tane bulma konusunda uzmandı.

"Evet! Yakala!"

Beck'in kolu geriye doğru kalkarak pakı bulduğunu söyledi ve kalecinin blok yapmaya hazırlanmasına neden oldu. Ancak Beck son saniyede pakı buzun sağ tarafına gönderdi, diğer kanat hemen topu ağlara yolladı.

"Gol!" Yerimden sıçrayarak bağırdım. "*Ahhh!*"

Maçın bitmesine sadece beş dakika kalmıştı ve şimdi iki sayı öndeydik. Elbette Montreal kalecisini çekebilirdi ve buzda altı kişiyle teknik olarak gol atma şansı onların lehine olurdu. Ama bizim

Defans oyuncularını işlerini çok iyi yapıyordu ve sayıca üstün olsalar bile Montreal'in bir şansı olacağını düşünmüyordum.

Ginger'ın parmakları benimkileri sıkarken ona baktım ve gülümsedim. Bu galibiyet hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. Takımım ve ben çok çalışmıştık ve sezon açılışı pek çok açıdan başarılı olmuştu. Medya çalışmaları tam da istediğim gibi gitmişti; Beck'in antrenman videosu dört milyondan fazla kez paylaşılmış ve capsleri interneti kasıp kavurmuştu. Tüm stadyumda biletler tükenmişti ve yeniden satış biletlerinin fiyatı rekor kırıyordu. İlk periyottan sonra satış ve yiyecek-içecek bölümlerini kontrol ettim ve her iki satış da geçen sezonki bazı playoff maçlarından daha yüksekti.

İzlenecek takım Los Angeles'tı.

Yanımdaki babama baktığımda yüzündeki memnuniyet ifadesi bu akşam gördüğü her şeyden memnun olduğunu gösteriyordu.

Kolunu omuzlarıma doladı. "İşte bu harika bir goldü."

"Ve bir de asist," diye araya girdim.

"O asist, evet. Etkileyici, değil mi?"

Beck'i babamla ne zaman tartışsam - yıldız oyuncumuz ve takım kaptanımız olduğu için bu konu sürekli gündeme gelirdi - hep temkinli davranırdım. Onun hakkında diğer oyunculardan daha fazla konuştuğum, herhangi bir nedenle onu kayırdığım ya da kişisel olarak ilgilendiğim izlenimi vermek istemezdim. Ayrıca ona yeterince ilgi göstermiyormuşum gibi de görünmek istemedim.

Ama aynı zamanda bu konuyu fazla düşündüğümü ve geçmişimiz nedeniyle fazla hassas davrandığımı da biliyordum.

Çünkü Beck'e odaklanmalıydım ve onunla yattığım ya da ona karşı bir şeyler hissettiğim için değil, takımın en çok kazanan sporcusu, en skorer oyuncusu ve ligin en iyi, en çok aranan oyuncularından biri olduğu için.

"Baba, o bir efsane. Takımımızda olduğu için çok şanslıyız."

Arena patlıyordu; posterler havaya kaldırılıyor, bayraklar dalgalanıyor, çanlar çalıyordu. Seyircilerimiz bağırıyor ve alkışlıyordu; spiker hoparlörlerden golü atan oyuncuyu anons ettiğinde sesleri daha da yükseliyor, Beck'in adı asist için anons edildiğinde kükremeler artıyordu.

Ginger'a bakarsam, bana bir bakış atacağını biliyordum - her şeyin Beck'le ilgili olduğu bir bakış - ve babamın dikkati hâlâ benim üzerimdeyken bundan mümkün olduğunca kaçınıyordum.

"Sadece onu sağlıklı tutmamız gerekiyor," dedi babam. "Sağlıklı ve odaklanmış. Sakatlıklar için vaktimiz yok ve kesinlikle dikkat dağıtıcı şeyler için de vaktimiz yok. Takım sahipleri olarak bu sezon kanıtlamamız gereken çok şey var."

"Ve yapacağız." Başımı salladım. "Beck'in yardımıyla."

Yüz ifadesini okumaya çalıştım, ne demek istediğini merak ediyordum. "Baba, Beck'i kaybetmeyeceğiz."

"Umarım kaybetmeyiz."

Yüzleşmeyi izlemek için arkamı döndüm. "Bu akşam Beck'in Musik'teki buluşmasına gidecek misin?"

Babamın davetli olduğunu biliyordum; hafta başında Beck'in e-postası personele gönderildiğinde bunu konuşmuştuk.

"Annen ve ben maçtan sonra eve gideceğiz."

Evi, arenadan çok uzak olmayan bir yerde satın aldığı apartman dairesiydi; Los Angeles'tayken ihtiyaçlarını karşılayan dört yatak odalı bir çatı katı. Ama onun için ev her zaman Beacon Hill, yani benim büyüdüğüm, Boston'un elit kesimi içinde ve şehrin tarihi açıdan önemli bir bölgesinde yer alan konağım olacaktı. Babamın diğer tarafında oturan anneme bakmak için öne doğru eğildim.

"Bu gece kulübe gitmek istemiyor musun?" Gülümsedim.

"Balkabağım, sana hamile olduğumu öğrendiğim anda kulüpçülüğü bıraktım." Güldü.

Kolunu sıktım. "Haklısın."

"Bu sabahki toplantımızda Beck'e haber verdim," diye ekledi babam.

Defans oyuncumuz topu uzaklaştıran kadar nefesimi tutarak pakı takip ettim ve "Siz çok sık görüşüyorsunuz," dedim.

"Sezon resmen başladı, Jolene. Beck'in omuzlarına ağır bir sorumluluk yüklüyorum ve bununla birlikte konuşacak çok şey var."

Babam Beck'le ne kadar çok vakit geçirirse, ben de onun flörtüne o kadar karşı koymaya çalışıyordum. Ve ben onun flörtünü savuşturmaya çalıştıkça, kendimi asla birlikte olamayacağımıza ikna etmeye çalıştım.

O adamla bir geleceği nasıl düşünebilirdim?

Babamın takımının kaptanıyla?

Ancak Beck bu kararı imkansız ve acı verici bir şekilde zorlaştırıyordu.

Ve çok güçlü olmaya çalıştığım da başarısız olduğum zamanlar oldu.

"Uzun uzun konuştuğumuz konulardan biri de benim Boston'a dönmemdi," diye seslendi babam.

Ona hızlı bir bakış attım. "Planın hâlâ takım Vegas maçına gider gitmez yola çıkmak mı?"

"Bu değişmeyecek" -bana bakarken gözleri sertleşti- "bir şey çıkmaz ve gitmemi engellemezse."

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "Öyle bir şey olmayacak baba. Söz veriyorum. Ekibim ve ben her şeyi kontrol altına aldık. Mükemmel bir yönetiminiz var. Oyuncular kocaman bir aile ve çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar. Ne olabilir ki?"

"Herhangi bir aksaklık bir organizasyonu darmadağın edebilir. Bunun pek çok kez yaşandığını gördüm. Çoğu durumda da kendilerini toparlayamazlar ve işte o zaman ben devreye girer ve şirketi satın alırım." Bir elini yeni tıraş olmuş yanağına götürdü. "İşlerimden birinin başına böyle bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

O hıçkırık bendim.

O sarmala neden olabilecek şey bendim.

Babamın Balinalar'ın başına gelmesini istemediği şey bendim.

Yutkundum, tükürük boğazımdan aşağı inerken yanıyordu. "Böyle bir şey olmayacak. Bana güvenmelisin."

Bunu neden söylemişim?

Ve neden bu sözler midemi bulandırıyordu?

"Güveniyorum. Zımnen."

Gözlerimi aradı ve tüm arenanın çözüldüğünü, arka planın bir mahkeme salonuna dönüştüğünü ve aniden ifademi verdiğimi hissettim. Yüzümün neye benzediğini hayal bile edemiyordum ama nefes alış verişimi hissedebiliyordum ve bu da fazlasıyla zorluydu.

"Sana bir şey sormak istiyorum." Başımı salladım.

"Tamam."

"Ekipteki herhangi birinin sana Jolie demesine izin veriyor musun?" Bu da nereden çıkmıştı?

Bunu neden sormuştu ki? Bir şey mi biliyordu?

Beni test mi ediyordu?

Her şeyi olduğu gibi bunu da çok mu abartıyordum?

Gülümsedim çünkü eminim ki bu, içinde bulunduğum endişeyi örtecekti. "Takımdaki hiç kimse lakabımı bile bilmiyor." Beck dışında kimseye söylememiştim. E-postamın ya da imzamın bir parçası değildi. Bu değildi

sosyal medyam dışında hiçbir yerde listelenmemiş. "Tabii biri beni Instagram'da aramadıysa - ama o hesap gizli olarak ayarlanmış ve kimsenin beni arayacağından şüpheliyim." Duraksadım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki midem bulanıyordu. "Neden sordunuz?"

"Sadece merak ettim." Bana bakmaya devam etti, bakışları da ifadesi kadar okunaksızdı. "Biliyorsun... Her zaman profesyonel bir tavır takınmanı istiyorum, özellikle de sahip olduğun pozisyonda."

"Elbette."

Zil çaldı ve maçın bittiğini işaret etti. Balinalar kazanmıştı.

Ginger'ın yanımda kutlama yaptığını hissedebiliyordum. Annemin alkışlarını bile duydum.

Ama gözlerimi babamdan ayırmadım. Sırtışıma geniş tuttum ve yeni bebeğinin pazarlama müdürü olarak beni seçmesinin kesinlikle doğru bir karar olduğunu pekiştirdim.

Ve ne olursa olsun onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Omzumu okşadı. "Harika bir iş çıkarıyorsun, Jolene. Bunu size yeterince söylemiyorum."

TWENTY-SEVEN

Beck

I Takım arkadaşlarımın, koçlarımın, personelim ve ailemin çoğunun takıldığı Musik'in özel VIP alanına baktım ve burbonumu havaya kaldırdım.

"Kazananlara!" Odadan bir alkış patlaması geldi ve herkes sustuğunda ekledim, "Ve bizi doğrudan playofflara ve finallere götürecek müthiş bir sezona." Kupadan bahsetmedim; bu kelimeyi yüksek sesle söyleyemeyecek kadar batıl inançlıydık. Ama diğer her şey serbestti. "Ve Jameson'lara..."

Jolie'nin nerede oturduğunun farkındaydım; odanın ortasındaki kanepede, Ginger'ın yanında oturuyordu. Yüzümde bir gülümsemeyle onunla göz göze geldim. "Tüm ekip adına konuşuyorum, siz çocuklar Harika bir iş çıkarıyorsunuz ve biz de sizin gibi bir sahibimiz olduğu için minnettarız."

Jolie bana sırtıttı ve hızla takımın geri kalanına dönerek kadehini havaya kaldırdı. "İnanılmaz bir sezona ve en tepede bitirmemize." Güldü.

Buna karşılık herkes "En tepeye!" diye bağırdı, alkışladı ve tezahürat yaptı.

Bir içki aldım ve yanıma taşınmış olan Walker'a doğru döndüm. "Geldiğine sevindim dostum."

Bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Kahretsin, iyi maçı. İyi oynadın. Ya o asist? Kahretsin, o golü tek başına atacağını sanmıştım."

"Yapabilseydim yapardım ama kaleci üzerime geldi ve beni sertçe engelledi. Eğer onu oyuna sokabilirsem sağ kanadımın pakı ağılara göndereceğini biliyordum. Tıpkı onun yaptığı gibi." Burbon kolay içiliyordu, bu gece kaslarımın yediğı dayaktan sonra yanık ferahlatıcı bir his veriyordu. Antrenman beni ağırtmış, maç ise şiddetli bir ağırıya neden olmuştu. "Genel olarak, maç sezona sağlam bir başlangıç oldu. Sırada Florida ile evimizde oynayacağız ve onlar Montreal'den daha zorlu olacak. Sonra on günlüğüne yola çıkacağız."

"İlk deplasman maçınız Vegas mı olacak?"

Başımı salladım. "Ve orada üç gece kalacağız."

"Günah Şehri'nde üç gece mi?" Gülerken başı geriye düştü. "O kadar boş zamanda ne yapacaksın?" Cevap vermemi bekledi ve sonra şöyle dedi: "Biliyorsun, Vegas'ta bela kolay bulunur. Ve eğer seni tanıyorsam, sen de bir şeyler bulursun."

"Yok, dostum, ben iyi olacağım." Jolie'ye doğru baktım. Yedek kalecim iki kadının önündeki masada oturmuş onlarla konuşuyordu. Benim hoşuma gitmeyecek kadar yakınlardı. "Havuz zamanı, bol bol rahatlatma. Charred'da yemek yiyeceğim. Ve uyuyacağım. Dışarı çıkmayacağım."

Gülümserken kaşları kalktı. "Takımla birlikte seyahat etmiyor mu?" Vurgu gözden kaçmamıştı.

Başımı salladım. "Her maça gelecek, otelimizde kalacak, takımın her yemeğine katılacak."

"Tanrım."

"Biliyorum."

Yeşil gözleri Jolie'nin oturduğu yere doğru kaydı. "Hangisi o? Bekle, kızıl saçlı olan, değil mi?"

"Onunla tanışmadın mı?"

Eden, Hart ve Colson maçtan önce soyunma odasına gelmişlerdi ve ben de onları babasıyla birlikte içeride olan Jolie'yle tanıştırmıştım. Walker maç başlayana kadar gelmedi çünkü Charred'in bu gece büyük bir partisi vardı ve kaçması zordu. Bir noktada, belki de galibiyetimizden sonra soyunma odasında tanıştırılmışlardır diye düşündüm.

"Diğerlerinin tanıştığını biliyorum," dedi. "Ama henüz yollarımız kesişmedi." Ona bakmaya devam etti. "Biliyor musun, belki de o benim

atıfta bulunuyor."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Elini omzuma koydu. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Hayır, yani somut bir şey yok. Beni becermek istediğine hiç şüphe yok. Bana nasıl baktığını görmelisin."

Bakışları bir an için benimkinden ayrıldı ve geri döndüğünde, "Oh, şu anda bunu görüyorum" dedi.

Onun hakkında konuştuğumuzu bilmesini istemediğim için ona bakmadım ve devam ettim, "Ama bunun ötesinde hiçbir şey olmadı. Aklının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Her şeyin kötü bir fikir olduğunu düşünmesi dışında."

"Haklı. Muhtemelen öyle."

Bir yudum almaya gittim ve havada durdum. "Sana bunu söyleten nedir?"

"Bana dürüstçe onun *doğru kişi* olduğunu söyleyebilir misin? Eğer aklından geçen buysa, bu şimdiye kadar bulduğun en iyi fikir. Eğer sadece bir süreliğine birlikte olduğun ve sıkıldığın biri olacaksa, o zaman buna bulaşma kardeşim. Profesyonel ve özel hayatın arasında çok fazla örtüşme var ve bu tür bir dramaya ihtiyacın yok."

Sonunda bir içki aldım. "Bunun ne kadar zamandır devam ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Bu benim sorumun cevabı değil."

"Ama cevaplamalı."

Kanepeye doğru baktım, sağ kanadıyla konuşuyordu, bu gecenin son golünü atan kanatla. Bakışları, kendini kaptırışı... Sanki kız bir disketti ve o da büyülenmiş gibiydi. Bundan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

"Ne zaman biriyle uzun uzun konuştum ki? Ne zaman yolda takıldığım biriyle yeniden bağlantı kurmak için çaba sarf ettim? Onu Paris'e davet ettim, Walker. Ve Afrika'ya. En azından denedim. Benim bunu yaptığımı hiç gördün mü?"

"Sen istediğin herkese sahip olabildin. O hariç. Ama onu elde ettiğinde ne olacak? Onu hâlâ isteyecek misin? Yoksa o senin için fethettiğin bir şey haline gelecek ve hayatına devam etmek mi isteyeceksin?"

"Evet, onu hâlâ isteyeceğim."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Bir ara eli omzumdan kalktı ve kolu şimdi göğsünün üzerinde çapraz duruyordu, diğeri de

köprücük kemiğine yakın bir yerde içti. "Peki nasıl bu kadar eminsin?" "Bu çok kolay." Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim.

"Öyle mi?"

Şimdi Ginger'la konuşuyordu, ikisi bir şey hakkında fısıldaşıyorlardı.

"Hokeyi düşündüğüm kadar onu da düşünüyorum."

Walker başını yavaşça ileri geri sallayarak bir ağız dolusu hava çıkardı.

"Hokey senin tek gerçek aşkın."

"Ve artık bir rakibi var."

Başı sallanmaktan başını sallamaya geçti. "Bu çok derin bir şey."

"Bu tüm sorularını cevaplıyor mu?"

"Elbette."

Takımın spor salonundaki çekimlerden beri aramızdaki sataşma artmıştı. Her sabah aynı saatte arenaya varıyor gibiydik ve onunla aynı asansörü paylaşma işkencesine katlanmak zorundaydım. Babasıyla her görüştüğümde, bir şekilde yönetim koridorunda yanından geçiyordum. Ne zaman antrenmandan çıksam, o ve ekibi her zaman benden bir şey istiyordu - bir röportaj, bir fotoğraf, takımın sosyal medya kanalları için buzun etrafında fazladan bir paten.

Ve her seferinde daha fazlasını istiyordum - daha fazla ilgisini, daha fazla gözlerini üzerimde hissetmek, daha fazla sözünü duymak - ve hiçbirini elde edemiyordum.

Ama bunu hemen şimdi değiştirecektim.

Jolie kanepeden ayrılıyor ve tuvaletlere giden koridora doğru yürüyordu.

Walker'a içkimi uzattım ve omzunu kavrayıp eğilerek fısıldadım,

"Yapmam gereken bir şey var. Geri geleceğim."

"O olsa iyi olur."

"Kokteylimi herhangi biri için bırakacağımı mı sanıyorsun?" Güldü. "İşte benim adamım."

VIP alanındaki kadınlar tuvaletinde iki kabin vardı, bu da Jolie'nin orada yalnız olmama ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyordu. Erkekler tuvaleti de hemen yan tarafta olduğu için oraya gitmem şüpheli görünmüyordu. Ama koridorun sonuna kadar gitmek yerine, müdürün ofisinin bulunduğu yerin yarısında durdum ve kapının kilidini açmak için tuş takımındaki numaralara bastım.

Işığı kapalı tutarak içeri girdim ve kapıyı koridordan kimin geldiğini görebilecek kadar açık tuttum. Jolie'nin topuklu ayakkabılarının sesi onun ilk işaretiydi; kokusu ise ikincisiydi. Yalnız olduğundan, koridora iki taraftan da başka kimsenin girmediğinden emin olduktan sonra, ulaşabileceği mesafeye gelene kadar bekledim ve kolumu ona doladım.

Onu ofise çektiğimde "Bu ne lan?" diye soluk soluğa kaldı.

Ben olduğumu anlaması için hemen ışığı yaktım. "Ne oluyor lan?!" Yumruğunu göğsüme vurdu.

Güldüm.

"Hiç komik değil Beck. Az önce ödümü kopardın. Yemin ederim, hayatımın on yılını kaybettim."

Elim kapıya gitti, tam başının üstünde, durduğu yere. "Seni korkutmak istememiştim. Sadece seninle yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Gözlerimi taradı. "Ne yapıyorsun?"

Onu tam istediğim yere getirmiştım. Ayak bileklerine kadar inen dar siyah eteği ve belinin üzerinde biten, göbeğini çok az gösteren gömleğiyle muhteşem görünüyordu.

"Burada, çalıp bizi rahatsız edebilecek bir telefon yok. İçeri girmek üzere olan bir kamera ekibi yok. Son zamanlarda birlikte yaptığımız asansör yolculuklarının çoğunun aksine burada yalnızız." Elim kapının üzerinde yukarı doğru hareket etti ve ona doğru eğildim. "Yani, bunun olmasını engelleyebilecek tek kişi sensin."

Girişe karşı çok küçük ve minyon görünüyordu, saçları yastığıma uzanıyormuş gibi dağılmıştı. "Neyi durdurabilirim?"

"Haftalardır yapmayı hayal ettiğim şeyi." Diğer elim onun yanına gitti ve yüzüm boynuna doğru eğildi. Kulağının altındaki yumuşak teni öpmeden önce nefes alışını dinleyerek bir an tereddüt ettim. "Sana ihtiyacım var, Jolie-"

"Yapamam." Eli tekrar göğsüme gitti. İtmiyordu -düzdü- ama parmaklarında güç vardı.

"Yapamaz mısın?" Daha aşağıya, boynunun dibine doğru öptüm. "Evet, yapamam. Sen... durmalısın."

Yüzümü çektim ve ona baktım, elim havaya kalktı. "Durmamı mı istiyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Jolie, neler oluyor? Haftalardır bu oyunu oynuyoruz. Seninle flört etmemi istiyorsun ve sen de flört ediyorsun. Bakmayı hiç bırakmıyorsun

Ben. Antrenmanda, spor salonunda, senin yanında olduğum her an gözlerini üzerimde hissediyorum.

-Bu gece bu kulüpte bile. Ve birdenbire beni istemiyor musun?"

Gözlerinde duygu vardı. Mücadele ediyordu. Bunu görebiliyordum. "Babam yüzünden."

"O biliyor mu?"

Başını kapıya doğru salladı. "Hayır. Ama locamızda maçı izlerken bana bir şey söyledi."

"Ne dedi?"

Dudaklarını birbirine sürttü, gözlerinin akı kızardı. "Bana, 'Senden her zaman profesyonel bir tavır sergilemeni istiyorum, özellikle de sahip olduğun pozisyonla' dedi. "

"Ve bunun bizim için de geçerli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bu her şey için geçerli, biz de dahil."

Lanet olası tansiyonum fırlamıştı.

"Benimle birlikte olmanı engelleyen tek şeyin baban olduğunu mu söylüyorsun?" Ahşap kapıya bastırdığım elim yumruk oldu. "Baban bizi bilseydi ve onaylasaydı benim olur muydun?"

"Evet."

Öfke boğazıma sarılmıştı ve arkamı dönüp ofisin derinliklerine doğru ilerledim.

Buna inanamıyordum.

Bunu anlayamadım. Umurumda değildi-

"Senin olmak istiyorum."

Sözlerini duyunca ayaklarım durdu. Kalbimin çarpıntısı durdu. Geri döndüm ve onunla yüzleştim. "Ne?"

"Sana değer veriyorum Beck. Durmadan seni düşünüyorum. Tanrım, seni rüyamda bile görüyorum." Göğsünü tuttu, parmakları titriyordu. "Beni buraya getirmenin tek nedeni, en vahşi olana karşı son derece vahşi olduğumu biliyor olman." Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Ama hayatım boyunca babam için çalışmaktan ve onu gururlandırmaktan başka bir şey istemedim. Bir gün onun şirketini devralmak." Başını kapıya vurdu ve bunu tekrar yaptığında bunun kasıtlı olduğunu anladım. "Bunu ona nasıl yapabilirim? Onu bu şekilde nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim?"

Başımın iki yanını kavradım. "Şu anda duyduklarıma inanamıyorum."

"Bu Şimdiye kadar yaptığım en zor Şey. Yapacağım en zor Şey." "Neymiş o?"

Gözleri tamamen dolmuştu ve ilk gözyaşı damladı. Yüzünden silebilmek için yaklaştım ve "Senden uzaklaşmak" dedi.

Sonra kapı açıldı ve o gitmişti.

TWENTY-EIGHT

Jolie

T şapkalı gülümseme. Arkaya doğru taranmış kestane-kahverengi saçları. Sezon başında tıraş edildiğinden beri yeni yeni kalınlaşmaya başlayan sakalı.

En çekici ela bakışlar. Profesyonel olarak şartlandırılmış bir vücut benimkine kesinlikle her şeyi ve her şeyi yapıyordu.

Gözlerimi her kapattığımda gördüğüm şey buydu.

Uyumuyordum.

Olmam gerektiği gibi işime odaklanamıyordum.

Sanki doktorum bana bir reçete yazmış gibiydi: *Gün boyunca Beck Weston'a bak ki seni baştan çıkarsın, tahrik etsin, seni tam bir sefalet moduna soksun, geceleri onun sana neler yapabileceğini hayal et ve bu hayallerle yaşa.*

Bu reçeteyi her gün alıyordum.

Ve her gün, güçlü kalmak ve kendimi onun kollarına atmamak, eline uzanmamak ya da dudaklarımı dudaklarına çarpmamak için içsel bir savaş veriyordum.

Ama her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Takım iç sahadaki ikinci maçta Florida'yı yendiğinde, babamla birlikte soyunma odasına gitmiştim ve Beck üstsüzdü, çocuklarla birlikte kutlama yapıyordu. Ellerimi üzerine koymaktan başka bir şey istemiyordum.

Sıcak, terli, yontulmuş göğsünü, bacaklarımı etrafına dolamasını ve beni doğrudan onunla birlikte duşa taşımasını.

Bunun yerine tek yapabildiğim hayranlıkla izlemektir. Ona ne kadar iyi oynadığını, attığı golün olağanüstü olduğunu söylemek.

Oysa içten içe kendimi kaybediyordum.

Sonraki her antrenmanda aynı gerginlik içimi kavurdu. Ona baktığımda aynı ihtiyaçlar nabız gibi atıyordu. Aynı kelimeler, dilimin ucunda yaşayanlar, itiraf edilmek istiyordu.

Ağırlık antrenmanları da farklı değildi. Otoparktaki karşılaşmalar da öyle.

Ve asansörde.

Yemin ederim, bu adam bana bilerek acı çektiriyordu.

Ve şimdi, Vegas'a giden uçakta, ona o kadar kaptırmıştım ki; zar zor işimi yapıyordum. Personelin geri kalanıyla birlikte arka tarafa yakın bir yere oturmuştum, oyuncular ön taraftaydı ve Beck'i mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Ne zaman bir takım arkadaşıyla konuşmak için koridorun karşısına baksa, o leziz profilini görüyordum. Tam karşıya döndüğünde ise omzunun genişliğini, geniş boynunu, gömleğinin ve takım elbise ceketinin onu arkadan sarışını görebiliyordum.

Bakmayı bırakmam gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına konsantre olmam ve bazı işleri halletmem gerekiyordu.

İhtiyacım olan-

Telefonumun titreşimi beni düşüncelerimden uyandırdı ve avucumun içinde duran cep telefonuma baktım.

BABA

Pembe formaları ve onlarla ne yapmak istediğinizi bana tekrar hatırlatın.

BEN

Meme Kanseri Farkındalık Ayı. Bence 50/50 çekilişinin yarısını meme kanseri araştırmalarına bağışlamalıyız. Ayrıca, çocuklar bir iç saha maçında pembe forma giysinler.

Maç sonunda formaları imzalasınlar ve bağış için daha fazla para toplamak üzere açık artırmaya çıkarsınlar.

BABA

Ekibiniz lojistiği halledebilir mi?

BEN

Tabii ki. Evet diyeceğinizi umarak bir pazarlama planı hazırladım.

BABA

Formaları ne kadar çabuk sipariş etmeniz gerekir?

BEN

Bugün. En geç yarın.

BABA

Bunu Beck ile konuşun. Onun da katıldığından emin ol. Kabul ederse, bugün sipariş verin.

BEN

Üstünde.

Uçak indiğinde otele yerleşecektik ve çocuklar maç için arenaya gitmeden önce dinlenmek için biraz zamanları olacaktı. Öncesinde Beck'le sohbet edecek zamanım olup olmayacağını bilmiyordum.

Onunla bu konuşmayı şimdi yapmalıydım.

Telefonumu çantama koyarken içime bir endişe çökmeye başladı. Sıkıntılı bir nefes alarak emniyet kemerimi çözdüm ve ayağa kalkarak dar koridorda ilerlemeye başladım. Onun koltuğuna ulaştığımda, havada en ufak bir sarsıntı bile olmamasına rağmen kendimi sabitlemek için minderin üst kısmını tuttum.

Bana bakmadığı için -telefonuna bakıyordu- "Beck, bir saniye konuşabilir miyiz? Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Gözleri beni içine çekmeye başladığı anda nefes almak benim için daha da zorlaştı.

Beyaz kulaklıklarını çıkardı. "Ne var ne yok?"

Beni duymamıştı.

"Konuşmak için bir saniyen var mı?" Tekrarladım.

Bakışları yüzümde kalmadı. Yavaş yavaş tüm vücuduma doğru ilerledi; koridoru kapattığım için buna cesaret edebiliyordu, bu yüzden benden başka kimse onu göremiyordu.

"Tamam. Konuş benimle. Konuş benimle."

Bu tür bir gerginliğin tüm sezon boyunca süreceğini hayal bile edemezdim. Ya hafıza kaybına ihtiyacım vardı ya da Beck'in Antarktika'ya takas edilmesi gerekiyordu. "Uçağın arka tarafına gelip oturmak ister misin... yoksa..."

"Neden burada bana katılmıyorsun?" Yanındaki boş koltuğa vurdu.

Koltuğa oturabilmek için o daracık, küçücük geçitte onun yanından geçmek zorundaydım. Oturuş şekliyle dizlerimiz birbirine değecek ve uçağın en ufak bir hareketi bile beni doğrudan onun kucağına gönderecekti.

Oturmamı istediğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Profesyonellikmiş, hadi oradan.

"Sana yardım edeyim." Elini uzattı.

Parmaklarını tuttum, bir anda elektrik çarptı içime -göğsüme, mideme, bacaklarımın arasındaki o zonklayan noktaya- ve hızla yanından geçtim. Bacağımın yan tarafı onunkine sürtündüğünde nasıl hissettiğime ya da parfümünün, yaladığımda teninin aldığı tada dair anıları nasıl tetiklediğine dikkat etmemeye çalıştım. Ama o kadar hızlı gidiyordum ki beceriksizce hareket ediyordum ve koltuğa yığıldım, inişim hiç de zarif değildi.

"İyi misin?" Kıkırdadı. "Evet...

evet."

Bacak bacak üstüne attı. "Benim için neyin var?"

Benim için.

Zaten söylemek istediğim de buydu. Gerçeği itiraf etmektense, bunun beni nasıl bir cehenneme sürükleyeceğini bildiğimden, etrafımın kulaklarla çevrili olduğunu kendime hatırlatarak koridora baktım.

"Bu deplasman maçlarından döndükten sonra bir iç saha maçı seçeceğiz ve çekiliş gelirin yarısı meme kanseri araştırmalarına bağışlanacak. Bu maç için, sizin giyeceğiniz ve maç sonunda imzalayacağınız özel pembe formalar yaptırmak istiyorum. Bunlar açık artırmayla satılacak ve geliri de bağışlanacak."

"Ve bunu bana onayımı almak için mi söylüyorsun?" Takım

elbise içindeki görüntüsü yasadışı olmalıydı.

Koyu gri ceketle beyaz gömleğinin netliği. İkisinin de kenarlarının yüzünü ve boynunu nasıl çevrelediği. Her birinin gözlerini vurgulayışı.

Yüce Tanrım.

Boğazımı temizledim. "Üniformalarınızda bir değişiklik olacak. Bu yüzden, evet, sizin tarafınızdan yürütmem söylendi."

"Hayırseverliğe asla hayır demem. Ayrıca pembe içinde çok seksi görüldüğümü düşünüyorum."

Güldüm.

"Bana inanmıyor musun? Bekle ve gör." Gülümsedi.

Gülmemesini diledim.

Çok güzeldi.

Aramızdaki kolçağı işgal etti ve biraz daha yaklaştı. "Formaları giydikten sonra kim toplayacak?"

"Muhtemelen ben. Neden?"

"Terim hakkında ne hissettiğini biliyorum." İnanılmazdı.

Ben cevap veremeden devam etti: "Sana o terden daha fazla vererek çizgiyi aşmak istemem... bilirsin, profesyonellik falan." Sesi bunca zamandır bir fısıltı kadar yumuşaktı ve şimdi daha da sessizdi.

"Bu senin karakterine çok aykırı olurdu." Gözlerimi devirdim.

Başparmağıyla dudağını okşadı. "İşte bu yüzden bence bu asistanın için bir iş olmalı - böylece o formayı çıkardığımda ona dokunmak ya da altında ne olduğunu görmek zorunda kalmazsın."

"Hiçbir şeyi kolaylaştırmıyorsun, değil mi?" diye bağırmak istedim ama bunun yerine kısık bir sesle söyledim.

"Benden nefret etmen için sana her türlü sebebi veren öfkeli bir pislik olsaydım daha mı iyi olurdu? Böylece zaten verdiğin karar senin için zor olmaz mıydı?" Durakladı, gözleri kısıldı. "Benden istediğin bu mu Jolie? Çünkü ben o kişi olabilirim."

"Hayır."

"O zaman benim bu tarafımı görüyorsun."

Yanağımı tuttum. "Ama bu benim için de işleri kolaylaştırmıyor-"

"İkisini birden yapamazsın."

"En azından bana saygı duyamaz mısınız?"

Yüz ifadesi sanki ona tokat atmışım gibiydi. "Saygı duymadığımı mı düşünüyorsun?" "Bence bunu benim için daha da zorlaştırmaya çalışıyorsun."

Kolunu kolçağın üzerine eğdi, bana dokunacağını düşündüm ama dirseğini dengede ve elini havada tuttu. "Bunun zor olduğunu düşünüyorsan, seni gerçekten kararından pişman etmeye çalışıyor olsaydım tepkini görmekten nefret ederdim."

"Pişman değil misin?"

Dişleri alt dudağının üzerine geldi ve onları dudağının üzerinde sürükledi. "Eğer deniyor olsaydım, bu el" -parmaklarını hareket ettirerek beni işaret etti- "senin için

Şu anda elbisenin altına uzanır, amına ulaşana kadar tırmanır ve bu koltukta boşalana kadar seni parmaklardım. Ama yapmıyorum. Çünkü sana saygı duyuyorum. Bu yüzden ellerim kucağında" -ellerini oraya götürdü- "iyi bir çocuk gibi."

Senden nefret ediyorum.

Ve lanet olsun, seni seviyorum.

"Sik beni..." Beck inledi.

Beck'in sesini duyduğumda anahtar kartını odamın dışındaki okuyucunun önünde tutmuş, kapımı açmaya çalışıyordum. Koridora baktım, bana doğru yürüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Odama gidiyorum."

Sik beni, onun da en az benim kadar rahatsız olduğunu söylüyordu.

Biraz hava çektim, ciğerlerim aniden çığlık atmaya başladı. "Sakın bana ..."

Benimkinin yanındaki kapıda durdu. "Kız kardeşim bunun olacak."

İlk iç saha maçında iki erkek kardeşiyle birlikte kız kardeşiyle de tanışmıştım. Her biri kendi tarzında çok güzeldi ve tanışma kısa sürmüş olsa da Beck yapbozunun bir parçasını daha elime almış gibi hissetmişim.

Asla tamamlayamayacağım bir yapboz.

"Öncelikle, benimkinin yanındaki odada kalacağınıza inanamıyorum." Kusmalı mıydım yoksa yanıma aldığım vibratör için fazladan pil mi almalıydım bilemiyordum çünkü bu yolculuk sırasında onu çok kullanacağıma dair bir his vardı içimde. "İkincisi, Eden bunun olacağını söyledi derken ne demek istiyorsun?"

"Seyahatim hakkında konuşuyorduk." Anahtarı okuyucunun önünde salladı ve kapısını açtı, bavulunu içeri ittikten sonra kapı aralığında eğilip bana baktı. "Komşu olmamızın gerçekten komik olacağını düşündü." Bakışları vücudumda geziniyordu ve gezindiği her santimi hissedebiliyordum. "Ve bir şekilde, öyle de oldu."

Neden göğsüm bu haber yüzünden ağrıyordu?

Neden kız kardeşiyle sohbet konusu olduğumda duvarda uçan b i r sinek olmak istiyordum?

Bunların ne önemi vardı ki?

Olmalıydı.

Ama önemliydi.

"Eden'la benim hakkımda mı konuşuyorsun?"

"Sen Ginger'la benim hakkımda konuşmuyor musun?" Beni orada yakaladı.

"Beck, bu otelde üç gece kalacağız." Yutkundum. "ÜÇ." Nasıl uyuyacaktım? Nefes alabilecek miydim? İşimi nasıl yapacaktım? O bu kadar yakıńken mi? "Ben

... oda değiştireceğim. Resepsiyona gideceğim ve-"

"Yapamazsınız. Asistanım beni daha büyük bir süite yükseltmeye çalıştı bile. Yönetim ona tüm otelde yer kalmadığını söylemiş."

Eğer vücudumda hava varsa, o da gitmişti. "Bana bu odada sıkışıp kaldığımı mı söylüyorsun?"

"Hadi ama. O kadar da kötü olmayacak. Ayrıca, hiçbir şey istemeyen sensin. Bu yüzden nerede uyuduğum, ister farklı bir katta ister seninle duvarın diğer tarafında olsun, seni hiç etkilememeli."

Homurdandım.

Sanırım bu ses onu gülümsetti.

"Sana işkence ettiğim için üzgünüm, bebeğim." Süitine girdi ve kapı arkasından kapandı.

GINGER

Aman Tanrım, şu oyun. Vegas'ı ezip geçtiniz!

BEN

Çok yoğundu, değil mi? Yemin ederim nefesimi tuttum.

GINGER

Beck yanıyordu. Yani, adam orada çok öfkeliydi. Pakı sanki bir şey çıkarması gerekiyormuş gibi vuruyordu.

BEN

Çünkü o kızgın.

GINGER

Sana mı?

BEN

Benim kararım. Durumumuz. Aramızdaki bu yakıcı kimyadan başka bir şey yok ve biz bundan patlamanın eşiğindeyiz.

GINGER

Biliyor musun, sana sahip olmak için her şeyi yapar gibi görünüyor.

BEN

Bunu söylediğinizi ya da yazdığınızı duymak çok tuhaf.

ZENCEFİL

Bunun farkındasın, değil mi?

BEN

Beni ne kadar çok istediğini açıkça belirtti, ki buna hâlâ inanamıyorum. Ama sanırım bunun olamayacağını açıkça belirttim.

Bilmiyorum, Ginger. Bu çok zor.

ZENCEFİL

Onunla yollarda olmak, onu düşünmenin yanı sıra onu bu kadar çok görmek çok zor olmalı. Sanki hiç ara vermiyorsunuz.

BEN

Ben de kızgıyım. En az onun kadar ve aynı sebeplerden dolayı.

Daha ilk durağımızdayız ve odalarımız yan yana. Sanırım bunun olmasına şaşırmamalıyım.

Ama dünya beni cezalandırmaya mı çalışıyor?

Cidden, Ginger, birini kızdırdım mı? Bir şekilde sıçıp batırdım mı?

GINGER

Dürüst cevabımı ister misin?

BEN

Lütfen.

GINGER

Üniversite ikinci sınıftan beri düşündüğün adam sana delicesine ve çılgınca takmış durumda. ONUNLA BİRLİKTE OL. Sonuçlarını sonra düşünürüz.

Bir kapının açılma sesini duydum ve kendiminkini kontrol etmek için yatakta doğruldum. Kilitliydi, yani tabii ki benimki olamazdı. Ve koridordaki son odada olduğum için, bu sadece bir tane daha olabileceği anlamına geliyordu.

Beck'in.

Yataktan kalktım ve duvara doğru ilerledim, kulağımı duvara dayadım ve diğer tarafta ne yaptığını dinlemeye çalıştım. Su akıyordu ve bir boğaz temizleniyordu ve-

Ne halt ediyorum ben?

Yatağa geri süründüm.

BEN

Size az önce ne yaptığımı söylemeyeceğim bile. Benim deli olduğumu düşüneceksiniz, çünkü öyleyim.

GINGER

Söyle bana.

BEN

Beck'in odasına döndüğünü duydum ve dinlemek için kulağımı duvara dayadım. Sanki ne yaptığının bir önemi varmış gibi. Neyim var benim böyle? Ne zaman böyle biri oldum?

GINGER

Bunu yaptığın için seni suçlamıyorum. Başka bir kızla birlikte olmadığından emin oluyorsun. Eğer öyleyse, alev makinesiyle oraya git ve odayı ateşe ver.

BEN

Ne dedin? Bunu neden söyledin ki? Neden böyle bir düşüncayı evrene soktun ki?

GINGER

Bu düşünce sizi rahatsız ediyor mu?

BEN

Beni hasta hissettiriyor. Kalbimin ağrıdığı, ellerimin titrediği ve midemin düğümlendiği türden bir hastalık.

ZENCEFİL

Güzel.

Şimdi kendine bir iyilik yap ve eve başka bir kız getirmeden önce o adamla birlikte ol.

Sonsuza kadar beklemeyecek, Jolie.

BABA

Bu sabah ekibi gördünüz mü?

BEN

Evet, kahvaltıda.

BABA

Dün gece maçtan sonra ne yaptıklarına dair bir fikriniz var mı?

BEN

Sanırım Charred-Beck'in restoranında yemek yediler.

BABA

Bugün ne yaptıklarını biliyor musun?

Odamın penceresine doğru ilerledim ve havuza baktım. Odam o kadar yüksekteydi ki aşağıdaki yüzlerden herhangi birini görmek imkânsızdı ama kahvaltıda bir grup insanın oraya gideceğine dair mırıltılar duymuştum ve biri voleybol filesi olduğundan ve havuzda bir oyun oynamaları gerektiğinden bahsetmişti.

BEN

Sanırım sadece havuzda takılacaklar.

BABA

Senin de orada olmanı istiyorum. Her şeye göz kulak olmanı istiyorum.

BEN

Neden?

BABA

Sadece bir şey olmadığından emin olmak için.

BEN

Baba, bunlar yetişkin adamlar. Bazıları evli ve çocuklu. Bebek bakıcısına ihtiyaçları yok.

BABA

Jolene, bunlar sadece erkek değil. Onlar ekibimizin temsilcileri.

Senden rica etmiyorum, orada olmanı söylüyorum.

Böyle zamanlarda patronumun babam olmamasını dilerdim. Onun kızı olarak, konuşmaya ve ona tam olarak ne hissettiğimi söylemeye hakkım olduğunu hissettim.

Benden istediği buydu. Onun alışanı olarak, yapmadım. Sadece dediğini yapmak zorundaydım.

Ama Tanrım, verdiği emir beni ileden çıkartıyordu.

Beck'ten uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden kahvaltıya uğramış, bir muz ve kahve almış ve spor salonuna gitmek üzere hızla oradan ayrılmıştım. Bu yüzden sabahın geri kalanını spa'da geçirmiştim. Ve işte bu yüzden, duş alıp giyindikten sonra, öğleden sonra Strip'te yürümeyi, yayaların karmaşasında kaybolmayı ve büyük bir perakende terapisi yapmayı planlıyordum.

Havuz gndemimde yoktu.

Beck amnezisi vardı.

Ancak babam bunu imkânsız kılıyor, tıpkı uçakta bana yaptığı gibi beni bakmaktan bıktığım bir gerçekle yüzleşmeye zorluyordu. Kafamın içinde sürekli tekrarlanan bir gerçeklik: *Onunla birlikte olamazsın.*

BEN

şimdi oraya gidiyorum.

Boş viski ekşimi şezlongumun yanındaki küçük masaya bırakırken havuzdaki garson "Tekrar doldurmamı ister misiniz?" diye sordu.

On tane istiyorum.

şunu on iki

yapalım.

Ve ekşi karışımı tut.

Ama bunun yerine ona gülümseyerek "Lütfen" dedim ve bakışlarımı elimdeki tablete çevirdim.

En azından okumaya çalışıyordum. Kitap ekrana yüklenmişti. Ancak bir iki satıra göz gezdiriyor ve hemen başımı kaldırıp Beck'e bakıyordum.

Siktiğimin Beck'i.

Havuzda, benden en fazla on beş metre uzakta, bir grup oyuncuyla takılıyordu. Voleybol maçını yeni bitirmişlerdi. Bu da neredeyse bir saat boyunca kollarını havaya kaldırmasına, hareketten dolayı trisepslerinin kasılmasına, omuzlarının esnemesine, sırt kaslarının gerilmesine, göğüs kaslarının şişmesine katlanmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Topa sma vurmak için zıpladığında karın kaslarını net bir şekilde görebiliyordum, sanki biri kürekle kazmış ve

Karnının çevresini ve ortasını çevreleyen, her biri gerginlikten yırtılmış bir taslak.

Ama beni tamamen heyecanlandıran tek şey bu değildi.

Tüm tavırları da bunu yapıyordu - arkadaşlarıyla gülüşü, gülümsemesi, sinsi bakışları, çapkınlıkları. Güneş gözlükleri o kadar koyu renkti ki, herhangi bir noktada bana bakıp bakmadığını anlayamıyordum.

Ama bunun bir önemi var mıydı?

Bu dayanılmazdı.

Ve tek yaptığı beni babama daha da kızdırmaktı.

Neredeyse iki saattir buradaydım. Bu fazlasıyla yeterliydi. Adamlar iyiydi.

Birinin onları izlemesine ihtiyaçları yoktu. Ayrıca, buna bir saniye daha katlanamazdım.

Sunucu içkimle dönene kadar bekledim ve hesabımı kapatıp getirdiği son kokteyli de mideye indirdim. Sonra örtümü kaptım.

-Babamın eski, beyaz bir düğmesini açık bırakmışım. Çantamı omzuma attım ve Cole and Spade Hotel'in girişine doğru yürüdüm.

İçeri girer girmez dondurucu bir klima esintisiyle karşılaştım. Ürpermedim bile; soğuk havaya ihtiyacım vardı. Çöl güneşi tenimi buharlaştırdığı için değil -gerçi o da vardı ama- Beck buharlaştırdığı için.

Lobide ilerledim ve kumarhanenin kemerini geçtim. Ben kumarbaz değildim. Paramı kazanmak için çok çalışırdım. Onu bir çekişte silip süpürebilecek bir şeye harcama düşüncesinden hoşlanmıyordum ama nedense makinelerin sesi, ışıklar ve müzik beni çağırıyordu.

Önüme çıkan ilk slot sırasının üzerinde tavandan sarkan büyük dekoratif paralar ve devasa dört yapraklı yoncalar vardı. Ekranlarda dans eden dijital cinler vardı.

Son zamanlarda şans benden yana değilmiş gibi hissediyordum. Belki slotlar bunu değiştirebilirdi.

Cüzdanımdan bir beşlik çıkardım ve makinenin ortasındaki deliğe soktum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çekecek bir kol aradım ama yoktu. Ama üzerinde *Spin* yazan bir düğme vardı ve ona bastım. İçerideki tekerlekler döndü ve her biri yere indiğinde bir ses, bir siren, herhangi bir şey bekledim.

Hiçbir şey yoktu.

Aynı sonuçla dört kez daha yaptım ve ne kadar param kaldığını gösteren kutuyu bulduğumda, sıfır olduğunu gördüm.

Beş turdan bir tanesini bile kazanamamış mıydım? Hayatımı sikeyim.

Kumarhaneden çıktım ve beni katıma getiren asansöre bindim. İner inmez koridora çıktım ve süitimin önünde çantamı karıştırıp anahtar kartımı aradım. Parmaklarım güneş kremine, tablete, cüzdana ve bir şişe suya dokunduktan sonra küçük dikdörtgen plastik parçayı buldum.

Tam kartı okuyucunun önünde sallarken parmak arası terliklerin sesini duydum.

Dün odama girerken yaptığım gibi koridora bir göz attım. Ve tıpkı geçen seferki gibi Beck oradaydı.

Aman Tanrım.

Üzerinde bir çift mayo ve kısa kollu, düğmeleri açık bir bluz vardı, teni parlıyordu ve çoktan bronzlaşmıştı.

Ve o kaslar... yürüdükçe geriliyorlardı.

Odasına doğru gidiyordu. Çünkü tabii ki gidiyordu. Ne yazık ki benimkinin yanında olan odaya.

Sonsuza dek bu cazibeyle savaşmak zorunda mı kalacaktım? Ya duygularım?

Peki ya Ginger'ın bana söyledikleri? Beck'in eninde sonunda beni beklemekten bıkip başka bir kadınla birlikte olacağını.

Bununla başa çıkabilecek miydim?

Ömür boyu pişmanlıkla mı yaşayacaktım?

Arkamı döndüm ve sırtımı kapıya dayayarak yaklaşmasını izledim.

Koridorun kumarhane kadar soğuk olmasına rağmen vücudum yeniden ısınmaya başlamıştı. Tenim gerçekten karıncalanıyordu. Bacaklarımın arasındaki o nokta zonkluyordu.

Kollarıyla beni kendine çekmek istediğim tek bir adam vardı. Beni öpmesini.

Bana dokunmasını.

"Odanda kilitli mi kaldın?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman neler oluyor?" Kapının önünde durdu, bir eli kapı kolundaydı, diğeri de anahtar kartını tutuyordu. Bakışları sonunda benimkine sabitlendi. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Bana söylemek istediğın bir şey mi var?" dedi.

Başımı salladım.

"Nedir, Jolie?"

Kaçınılmaz olanı erteliyor ve onunla geçirebileceğım anları boşa mı harcıyordum?

Evet.

Bazıları felaket olabilecek sonuçlarla başa çıkmak zorunda kalır mıydım?

Evet.

Bu karardan pişmanlık duyacak mıyım?

Hayır.

"Seni istiyorum."

TWENTY-NINE

Beck

"*I seni istiyorum.*"

Duymak için can attığım üç kelime.

Jolie'yi kollarıma almadan önce bir saniye bile kaybetmedim.

ağzı hemen onunkini yutuyordu. Tanrım, tadı çok güzeldi. Dilinde havuzda içtiği viskiden bir parça vardı, teninde güneşin kokusu vardı ve vücudundan gelen çaresiz, kudurmuş, açlık hissi vardı.

Sanki saatlerce onu sınıra getirmiş ve boşalmasına hiç izin vermemişim gibiydi. Bunu ne kadar arzuladığını, beni kavrarken parmaklarındaki özlemi, nefeslerindeki iniltiyi hissedebiliyordum.

"Kapını aç Jolie" diye homurdanacak kadar uzun süre ağzımı geri çektim.

Bana anahtar kartını uzattı ve kilit açılır açılmaz onu kollarıma alıp içeri taşıdım ve yatağa fırlattım. Yatağın ucunda dururken, bacaklarını etrafımda açtım ve dizlerini tutarak o mükemmel vücuda baktım.

Üzerinde kırmızı bir bikini ve onu örtmek için olduğunu düşündüğüm beyaz düğmeli bir erkek gömleği vardı ama neredeyse hiçbir şeyi saklamıyordu. Vücudunun çoğu sergileniyordu. Ve olmayan kısımlar - onu saran üçgenler

Aminin, poposunun ve memelerinin üzeri ince ve dardı, alttaki lekeleri ima ediyordu.

"Bu bikiniyi giyip havuza indiğinde, *Beck'in beni bunun içinde görmesini istediğimi* düşündün mü?" Her bir memenin etrafında gezindim. "*Beck'in bana bakmasını ve aletini sokmak istediği her yeri hayal etmesini istiyorum?*" Parmaklarım karnında gezindi. "Bana yalan söyleme, Jolie."

Ellerini kırmızı buklelerinde gezdirdi ve bukleleri yorganın üzerine yaydı. "Evet."

Bunu biliyordum.

O lanet havuz güvertesinde iki kez hoplayıp zıpladığında, kıcını sallamasından birinin ona bakmasını istediğini anlamıştım.

Ve o kişi sadece ben olabilirdim.

"Biliyor musun, bunu giyerek tüm ekibimin, Whales personelinin ve havuzdaki her erkeğin seni görmesine izin veriyorsun."

"Ne giymem gerekiyordu? Tek parça mı? Benim öyle bir şeyim yok Beck-"

"Sorduğum soru bu değildi."

Gülümsedi. "Evet. Beni görmelerine izin verdim."

Ellerimi kalçalarına götürdüm. "Ama bu benim Jolie." Bikinisinin altına odaklandım, o kumaşın altında ıslak, ateşli, güzel bir am olduğunu biliyordum. Her iki taraftaki ipleri çektim, malzeme açıldı, aletimin zonklamasına ve nefesimin titreyerek çıkmasına neden oldu. "O havuzdayken, o orospu çocuklarından herhangi birinin sana bakabileceğini bilmenin benim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Ve bakıyorlardı, inan bana. Yorumları duydum." Hepsinin suratını dağıtmak istemiştim.

"Ama sadece bakıyorlardı."

Gömleğimi haliya bıraktım. Aynı şeyi şortum için de yaptım ve onun amina bakarken sikimi yumrukladım, ereksiyonumu pompaladım. "Bakmaktan daha fazlasını yapıyorlardı, Jolie. Aletlerini tam buraya koymayı hayal ediyorlardı." Parmağımı ıslaklığında gezdirdim ve aminin dibinde durdum, sonuna kadar soktum ve yukarı doğru eğilerek en yüksek iniltiyi kazandım. "Bu düşüncelere sahip oldukları için o piçlerin her birini yere sermek istediğimi biliyor musun?"

Parmağımla onu becerirken başı geriye düşmüş, ağzı açık kalmıştı. "Ama o senin." Ona karşı sallanmaya başladı. Benimle tanışmak. Ve bu şekilde ıslanmaya başlaması daha fazlasını istediğini gösteriyordu. "İstedikleri kadar bakabilirler

isterler. Ama dokunamazlar ve sahip olamazlar."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Elimi çektim ve yokluğundan dolayı nefesi kesildi. Yatağın kenarına doğru eğildim ve yüzümü amının önüne yerleştirdim. "Benim olana bakmaya izinleri olduğunu mu?" Doğrudan Jolie'yle konuşmuyordum; amına fısıldıyordum. "Benim olan şey hakkında fantezi kurabileceklerini mi?"

"Hayır."

Cevabından memnun, ona bir yalama verdim. Sadece bir tane. Ama uzun bir yalamaydı.

"Lütfen Beck." Bacakları açıldı, sanki bana daha fazla yer açmak daha fazla dil alma şansını artıracakmış gibi. "Sana ihtiyacım var."

Kıkırdadım.

Bu sözler *seni istiyorum* kadar seksiydi.

"Bunu yaşamak için beni uzun süre beklettin."

"Biliyorum." Aşağı baktı ve gözlerimiz kilitlendi. "Özür dilerim."

"Belki ben de seni boşalman için o kadar bekletmeliyim." Burnumu klitorisinin üzerine sürttüm, tenim temastan sıırıslıklam olmuştu. Sürtünmenin hoşuna gittiğini söyleyebilirdim çünkü sürtünmeye doğru eğildi.

"*Mmm*. Buna cesaret edemezsin."

"Ama ben yapardım." Ona dilimin bir kısmını verdim ve geri çekerek son birkaç haftadır bana neler yaptığını gösterdim. Kışkırtmalar, alay etmeler, bitmek bilmiyordu. Ama onun tadı o kadar güzeldi ki; bu benim için olduğu kadar onun için de bir cezaydı. "Sorun şu ki, benim de sana aynı derecede ihtiyacım var." Onu koklarken gülümsüyordum. Kokusunun bana yaptığı şey buydu. Aletimi taştan daha sert yaptı ve dudaklarıma lanet olası bir sırtış yerleştirdi. "Jolie..." Klitorisini öptüm. "Bebeğim, bu amcığı benden başka kimseye verme."

Yukarı doğru yaladığımda inlemeleri kulaklarımda çınladı, en yüksek zirvede durdum, parmağım içeri girerken dilimle yatay olarak fiskeledim. Ağzımın hareketini sürekli değiştirdim, yalamadan emmeye geçtim, hangisine daha çok ihtiyacı olduğunu değerlendirdim.

Ve elim büküldü, döndü ve her daldırıışta "Evet!" sesini duydum.

Tanrım, bunu özlemiştim.

Onu dudaklarımda hissetmeyi.

Dilimdeki tadını.

Orgazma yaklaşırken çıkardığı sesleri.

Şu anda yaptığı gibi.

Orgazm olmanın eşiğinde olduğunu anladığımda, bacakları titriyor, kalçaları inip kalkıyor, nefes alıp vermesi hızlanıyordu, geri çekildim ve kendime bir "Ah!" kazandırdım.

Bana baktı, saçları vahşi, dudakları açgözlüydü.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Bekledi. "Ciddiyim... ya da belki de gerçekten bana işkence etmeye çalışıyorsun."

Yatağın kenarından kalktım. "Ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Unutma, vücudunu iyi tanıyorum." Ayak bileklerinden tuttum ve onu yüzüstü yatırdım. "Boşalacaksın. Merak etme." Kıçını kaldırıp dizlerinin üzerine çöktürdüm ve domalttım, avuç içim sırtının ortasından aşağı doğru kayarken ucum amını buldu. "Ama boşaldığında, dilimde hissetmek yerine, aletimde hissetmek istiyorum."

Ona yavaşça bir hamle yaptım. Beni nelerden mahrum bıraktığını hatırlatıyor ve olacakların sözünü veriyordu. "*Fuuuck*."

"Beck!"

Bundan daha iyi hissettiren bir şey yoktu. Bu imkansızdı.

"Hoşuna gitti mi?" Hoşlandığını biliyordum. Sadece bunu sesler yerine kelimelerle onayladığını duymanın tatminini yaşamak istiyordum.

"Evet!"

"Daha ister misin?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Lütfen! Şimdi!" Beni acele ettirmeye çalışarak geri çekildi. "Daha sert!"

Bu yalvarış. Neden bu kadar seksiydi ki?

Beline tutundum, beni yönlendirmek için onu kullandım, sadece tepeme kadar girdim. Oradan sonra daha fazla hareket etmedim; sadece nabız attım. Ama o birkaç santime dalmak çok güçlüydü, neredeyse beni boşaltmaya yetecekti.

Her mini vuruş beni daha da yakınlaştırarak ucumu emerken başım geriye düştü. "Lanet olsun!" Ve daha fazla dayanamadığımda, sonuna kadar soktum. "Nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun?" Sol ayağımı yatağa koydum, diğer ayağım yerde kaldı ve içine girerken taşaklarım ona çarptı. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Evet," diye bağırdı. "Daha fazla!"

Vücudunun üst kısmı yatağa doğru alçaldı, böylece kıçı havaya kalktı ve bacakları birbirinden daha da ayrıldı. Bu bana tüm erişimi sağladı ve ben de hızımı artırarak, ellerim vücudunun üzerinde dolaşırken, ağırlığının hiçbirini tutmak zorunda olmadığım için onu aldım.

Yaptığım ilk şey her bir meme ucunu çekmek oldu. "Woow," diye mırıldandı.

Çekmenin acısını ve sonrasında ovuşturmanın verdiği zevki hissetmesini istedim.

"Durma," diye emretti.

Bu sefer yavaşlamıştım çünkü orgazma yaklaştığını biliyordum. Ona bir tane vermek istemediğimden değildi. Çıgıllıklarının kulaklarımı doldurmasını istiyordum. Sikimin üzerinde titremesini istiyordum. Ama aynı zamanda bunun şimdiye kadar yaşadığı en yoğun orgazm olmasını da istiyordum. Bunun gerçekleşmesi için vücudunun aşırı derecede çalışmasına ihtiyacım vardı. O kadar çaresiz olmalıydı ki, boşalmak için her şeyi yapmaya hazır olmalıydı.

Ve neredeyse o noktaya gelmişti.

Ben de çekildim ve onu arkadan yakalayıp yatağın ucuna kadar götürdüm. Ayaklarım yerde olacak şekilde en uca oturduğumda, onu kucağıma oturttum, yüzü bana dönüktü.

"Hiç denemediğim bir şey daha." Amını sikimin ucuna yerleştirmek için kendini yukarı kaldırıyordu. İçeri girdiğinde, tüm shaftımı aşağı doğru batırırken inledi. "Aman Tanrım. Her pozisyon çok farklı hissettiriyor ve bu ..." Yüksek sesle nefes aldı. "Bu seferki çılgınca mükemmel."

Etrafına uzandım ve klitorisini ovdum.

"Ohhh kahretsin, Beck."

Boşalmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Klitorisi çoktan sertleşmiş, ıslaklığı kalınlaşmıştı.

Ama onun bu şekilde olması birlikte hareket edebileceğimiz anlamına geliyordu ve sırtı göğsüme dayalı olduğu için vücudunun her yerine kolayca ulaşabiliyordum.

Bir kolumu göğsüne doladım, meme ucunu sıktım ve diğer elim klitorisinin üzerindeyken öne doğru sallandım.

"Argh!" diye bağırdı.

Kulak memesini ağzıma aldım ve "İçine boşalacağım" diye inlemek için serbest bıraktım.

"Ben de istiyorum." Yüzünü yana çevirip yanağını bana uzattı. "Sana ihtiyacım var."

"Ayaklarını kalçalarımın üzerinde dengele" diye emretmeden önce ona birkaç pompa daha verdim.

Söylediğim gibi yaptı ve bu onu havada biraz daha yükseğe kaldırarak daha sert girmeme ve daha da derine vurmama olanak sağladı.

"Bir parmağın olacak, Jolie. Boşaldığında, o parmağı klitorisinde mi istiyorsun? Yoksa kışına mı girmesini istersin?"

"Ah!" Kaybolmuştu. Çıkardığı her sestten bunu anlayabiliyordum.

Bu yüzden, meme ucunu sıyırdım, ondan bir yanıt istedim ve "Söyle bana" dedim. "Kıçım."

İyi seçim.

Elimi arkaya doğru döndürdüm, amından gelen ıslaklığın bir kısmını tenimi kaplamak için kullandım ve sikime sürtmek için aşağı indiğinde parmağım oradaydı.

Bekliyor

du.

Hazırdı.

Parmağım hemen içeri kaydı ve aletimin amını doldurduğu gibi götünü de doldurdu.

"Beck!" Hemen aletimin etrafında sıkılaştı ve o kış ıslaktı ve muhtaçtı.

"Boşalmaya hazır mısın?"

Çılgılığı onun cevabıydı ve beklediğimden daha da yüksekti.

Vücudu benimkine karşı kasılırken, her iki noktası da baskı ve sürtmeyeyle dolup taşarken, karıncalanmaların taşaklarıma yerleşmesi sadece birkaç hamle aldı.

"Jolie," diye tısladım, "onu alacaksın."

"İstiyorum!"

Bu an için sakladığım hız ve güç devreye girdi, parmağım da aletim kadar hızlı hareket ediyordu. Ve her vuruşta beni daha da yaklaştırıyor, dölleri ucuma doğru çekiyordu.

"İşte bu kadar." Ağzım artık kulağının arkasındaydı. "İşte bu." Adımı

haykırıyor, havayı emiyor, sonra tekrar bağırıyordu.

Bu sesler, onu hissetmek, onun ve benim içimde yanan arzu, kendimi tutamıyordum.

Kalçaları aşağı yukarı sallanıyor, bana tam olarak ihtiyacım olanı veriyordu ve ben kendimi kaybettim.

"Sikeyim! Ben," diye kükredim, her hareket ucumdan döl fişkırmasına neden oluyor, midelerimiz titriyordu. "Jolie!"

Sonunda zirveye ulaştı ve aşağı iniyordu ve aletimi birkaç kez daha gömdükten sonra ona katıldım, boşalmış ve hala. Birkaç derin nefesin ardından parmağımı nazikçe çektim ama aletimi içinde bıraktım ve iki kolumu da ona doladım.

"Yarı ölü hissediyorum," diye nefes nefese kaldı.

Kıkırdadım. "Bir duş bunu düzeltecektir."

"Bunun olmasını engellemek için her şeyi yaptığıma inanamıyorum." Başını boynumun kıvrımına yasladı. "Bunu senin anlayabileceğinden çok daha fazla istedim. Ama bundan kaçındım çünkü ne olacağını biliyordum."

Saçlarını öptüm. "Ne olacaktı?"

"Teslim olduğum an, sana ve kendime, seni gerçekten ne kadar önemseydiğimi itiraf etmek zorunda kalacaktım."

Derin bir onay iniltisi çıkardım.

Bana istediğim her şeyi veriyordu.

Ama bu konuşmayı yapmanın bir zamanı vardı ve o zaman şimdi değildi. "Bu konuşmayı sabaha saklayalım."

"O zamana kadar benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Dişlerim boynuna gitti ve onu şefkatle ısırdım. "Sana yapacağım şeyden bahsediyorsun, yani bu yataktan çıkmayacağından emin olmamdan."

THIRTY

Jolie

"G "Günaydın." Vegas'tayken yatağımın diğer tarafına doğru fısıldanmasını beklemediğim iki kelimeydi bunlar.

Ayrıca dün öğleden sonra olanları da düşünmemiştim, Havuzdan çıktıktan sonra, akşam ve sabahın erken saatlerine kadar olanlar da olacaktı.

Ama yorganın altında yatarken, yatağın karşı ucuna baktığımda tek gördüğüm Beck'ti.

Bu manzara beni yaşayan en mutlu kız yaptı.

Kolunu aramızdaki küçük boşluğa uzatmış, eliyle yanağımı tutuyor, bakışları hâlâ beni bu odaya taşıdığı zamanki kadar aç. "Günaydın."

O bakış - Tanrım, ona doyamıyordum. Bana hissettirdikleri, içimde tetiklediği güven, üzerime yaydığı sıcaklık. Umarım bana bakmayı hiç bırakmazdı.

Ama gözlerimdeki uykuyu sildiğinde ve aramızda sessizlik başladığında, bir konuşma olması gerektiğini biliyordum.

Dün her şeyi değiştirmişti. Sırtımı kapıya yaslayıp onun koridorda yürümesini izlediğimde, onun bana baktığını biliyordum.

sadece onunla yatmaya karar vermiyordum. Kendimi ona teslim ediyordum.

Ve zihinsel olarak bu taahhüdü verdikten sonra istediğim son şey, sorularla dolu bu bilinmeyen yerde asılı kalmaktı.

Çok uzun yıllar içimi kemiren sorularla yaşamıştım.

"Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Göğsümün dış kısmına masaj yaparak içimdeki çarpıntıyı yatıştırmaya çalıştım. Anksiyete çok kararsızdı. Ne zaman ortaya çıkacağını, nasıl şekil değiştireceğini, hangi yüzü takınacağını, içeri mi sızacağını yoksa dışarı mı akacağını asla bilemiyordum.

Şu anda sadece göğsümde yaşamakla kalmıyor, midemde de bir delik açıyordu.

"Konuş benimle."

"Bu konu hakkında..." Sesimi daha da yükselttim ve "Biz" derken aramızdaki havayı takip ettim.

Kolunu başının arkasına doğru eğdi ve biraz doğrulup oturdu. "Bana bunun bir hata olduğunu mu söyleyeceksin? Bunun bir daha olamayacağını. Sürekli tekrarladığın şu profesyonellik saçmalığı-"

"Hayır."

"Jolie, haftalardır benimle bu oyunu oynuyorsun. Bana biraz verip geri adım atıyorsun. Seninle flört etmemi istiyorsun ve sonra pişman oluyorsun. Senin için mücadele etmemi seviyorsun ama sonra pes etmiyorsun."

Haklıydı.

Her konuda.

Ama bu bir oyun değildi.

Yanlış ve doğru arasında mücadele eden bendim. Pişmanlığın hangi tarafının daha derin keseceğini tartmaya çalışıyordum.

Bu, babamın isteyeceği şeyi yapmaya ve kalbimi tamamen görmezden gelmeye çalışmamdı.

"Ama dün pes ettim ve sana söyledim, bu olduğunda, seni gerçekten ne kadar önemseydiğimi sana ve kendime itiraf etmek zorunda kalacağım."

Kıkırdadı. "Pek çok insan bir gece önce bir sürü saçmalık söyler. Önemli olan sabah ne söyledikleridir."

Sırtımı yatak başlığına dayayarak doğruldum ve çıplak göğsümü örtmek için yorganı yukarı çektim. Bu sırada eli yüzümden ayrıldı. "Dün çok uzun zaman oldu."

"Yüzümü bacaklarının arasına koymam da öyle. Ama bu hemen şimdi tekrar yapmamı istediğin anlamına gelmiyor. Ya da sabahın geri kalanını ya da öğleden sonrayı benimle geçirmek ya da yarın kollarımda uyanmak istediğin anlamına gelmiyor."

"Ama istiyorum." Endişe, göğsümle midem arasında depar atarak daha yoğun bir şekilde geliyordu. "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyorum."

Bunu söylemenin benim için neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Aramızdaki şeylerin çok uzun süredir sürüncemede kaldığını hissettiğim için miydi? Ya da Balinalar'daki rolümden mi? Ya da babamla bu konu hakkında konuşma düşüncesi ve bunun bende yarattığı kuru kusma isteği mi?

"Daha fazlasını istiyorum Beck."

"Daha fazlasını." Sanki bu kelimenin dudaklarından nasıl çıkacağını test etmek istermiş gibi söylemişti. "Bunun sana nasıl görüldüğünü açıkla." Kolunu yukarı uzattı, battaniye karnına düştü.

"Bizim için her zaman hayal ettiğim her şey olacak." Durakladım. "Sadece fiziksel şeylerden bahsetmiyorum. Her şeyden bahsediyorum."

Dinlerken diliyle alt dudağını ıslattı. "Birlikte olmak. Bir ... ilişki."

Kalçamın dış tarafını okşadı. "İstediklerimin bu olduğunu biliyorsun." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ve bunu senden duymayı beklediğimi de biliyorsun. Ama neden şimdi? Neden seyahatimizin ilk haftasında?"

"Senden ayrı kalmaya bir saniye daha dayanamadım. İstediklerime karşı savaşıyordum ve bu süreçte kendimi perişan ediyordum." Gözlerim bir anlığına kapandı. "Tek istediğim sendin Beck. Üniversite ikinci sınıftan beri sadece seni istedim."

Yatağa doğru eğildi ve yanağımı öpmeden önce ağzını kulağıma dayayarak beni içine çekti. "Beni çok mutlu ediyorsun." Geri çekildiğinde gözleri değişti. "Peki ya baban, Jolie? Takım. Endişelendiğin her şey. Artık bunların hiçbirinin senin için önemli olmadığını mı söylüyorsun?"

Endişem sarsılınca biraz hava çektim ve karnımın ortasını okşadım. "Bu konuda endişeyle doluyum." Göbeğimin üzerinde birkaç daire çizdim ve elimi göğsüme götürdüm. "Babamın nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok. Kaptanlarıyla yattığımı öğrendiklerinde takımın saygısını kaybedeceğimden endişeleniyorum. I-"

"Seni orada durduracağım. O takım, o çocuklar, onlar benim ailem. Eğer onlara bir ilişkimiz olduğu söylenirse, bunun ciddiyetini anlayacaklardır."

durum. Benim olman çok ciddi bir şey Jolie ve sana saygıdan başka bir şeyle davranmayacaklar." Elini başımın arkasına kaydırdı.

En azından bu kısmı içimi rahatlatmıştı.

Ama babam bambaşka bir canavardı ve onunla mücadele etmek için sabırsızlanıyordum.

"Ya babam artık takım için çalışmama izin vermezse?" İçim daralıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. "Ya eski hesaplarıma yeniden atanırsam ve Boston'a geri taşınmak zorunda kalırsam? Bize ne olacak?"

"Onunla konuşacağım."

Güldüm. "Çok komiksin."

"Şaka yapmıyorum." Yan döndü ve avucunu karnıma götürdü. "O benim takımımın sahibi ve bu da beni onunla konuşmam gereken bir pozisyona sokuyor. Ve ona yeni olmadığımızı açıklayacağım. Her şey sen Balinalar için çalışmadan çok önce başladı." Başparmağını göbek deliğimin etrafında gezdirdi. "Bunu duyduğunda, olaylara daha farklı bakacağını umuyorum."

Sadece bu düşünce bile beni dikleştirdi. "Yani, *yirmi yaşındaki kızınla yattığımı* babama söylemenin dahice bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Boston'daki mola yerlerinden birinde otel odana taşındığımı ve üç gece seks partisi yaptığımızı mı? Sence sadece gülümseyip başını sallayacak ve '*İşte benim kızım*' mı diyecek?" Midem bulanırken bir şey söylemesini bekledim ve sonra ekledim, "Kafan mı iyi?"

"Yirmi yaşında olmanın bununla ne ilgisi var?" "Ben bir bebektim."

Yüzünü buruşturdu. "Bebek falan değildin. Artık evde bile yaşamıyordun. Çalışıyordun ve tam zamanlı okula gidiyordun."

Bacaklarımı önümde çaprazladım. "Aklından bir kez bile '*Lanet olsun, yurttta yaşayan yirmi yaşında birinden gerçekten hoşlanıyor muyum*' diye düşünmediğini mi söylüyorsun?" Cevap vermesini bekledim. "İkimiz de biliyoruz ki o raundu ben kazandım."

Yaklaştı ve bakışlarımızı kilitledi. "Ne olursa olsun, onunla bir konuşma yapmamız gerekiyor. Bundan kaçış yok. Bu konuşmada hangi detayların yer alacağını bilmiyorum ama üç günlük bir seks festivalinden bahsetmeyeceğimden eminim."

"Sen sadece... babamı tanımıyorsun." Yorganın üzerinde kıpırdanan ellerime odaklandım.

"Bu doğru. Ama takımımızı satın aldığından beri onu oldukça iyi tanıyorum. Neredeyse her gün buluşuyoruz. Her zaman hokey hakkında olmayan konuşmalar yapıyoruz. Aramız iyi."

Yukarı baktım. "Şimdi de öyle. Ama biraz bekle."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Beni dinle. Bununla başa çıkacağız. Bir yolunu bulacağız. Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek." Elini saçlarıma doğru kaldırdı. "En önemli şey benim olman."

Başımı salladığımda beni kendine doğru çekti ve yüzümü göğsüne yasladım, kolum ona sarıldı. "Tam burayı terk etmek istemiyorum. Kendi küçük baloncuğumuzdan. Kimsenin bilmediği, bizim sırrımız olan ve her şeyin mükemmel hissettirdiği yer."

Parmaklarımı ağzına götürdü ve her bir ucunu öptü. "Hepsi öğrendiğinde de öyle olacak. Bu konuda stres yapmayı bırak." Ben derin bir iç çekerken, "Telefonun mu çalışıyor?" dedi.

Telefonum titreşimdeydi -genelde öyle tutardım- ama Beck haklıydı; darbelerin bir şeye çarptığını duyabiliyordum. Ve bu şey çantamın içindeki birçok eşyadan biri olmalıydı.

Çantam mı?

Beck dün beni buraya getirdiğinden beri telefonumu hiç kontrol etmemiş miydim?

Hayır. Bakmamıştım.

Bakmamıştım.

Bir anda gerçekliğe geri döndüğümü fark ettim.

Kahretsin.

"Muhtemelen asistanlarımdan biridir. Gidip bakmalıyım." Göğsüne baktım ve gülümsedim. "Kımıldama." Yataktan kayarak çıktım ve çantamı girişin yanında yerde buldum, telefonumu almak için içine uzandım.

Ekranda otuzdan fazla cevapsız arama

görünüyordu. Elliden fazla mesaj.

Ve sosyal medya bildirimlerinde bir patlama.

Bu da neydi böyle?

Başparmağımı ekranın üzerinde gezdirip cevapsız aramaların her biri arasında gezinirken titredim. Telefonlar akşam on sularında başlamış ve bu sabah da devam etmişti; Celeste ve Joel'den -asistanlarımdan- eşit sayıda arama gelmişti. Birkaç saniye önce gelen son arama ise babamdan gelmişti.

Aman Tanrım.

Mesajlarım gittim ve ilk açtığım asistanlarımla yaptığım grup sohbetiydi.

CELESTE

Jolie, bunu görür görmez beni aramanı istiyorum.

JOEL

Hala aramadı mı?

CELESTE

Hayır

.

Hayır

.

JOEL

Nerede o?

CELESTE

Hiçbir fikrim yok.

JOEL

Kapısını çaldım ve cevap vermedi.

CELESTE

Onsuz bir karar vermek istemiyorum ama birilerinin bir şeyler

yapması gerekiyor.

JOEL

Mark'ı arayalım mı?

CELESTE

Düşüncesi bile tüylerimi

ürpertiyor.

JOEL

Aynısının

an.

CELESTE

Eğer bir saat içinde ondan haber alamazsak, Mark'ı

arayacağım.

CELESTE

Jolie'den hala haber yok... Onu arıyorum.

CELESTE

Jolie, benden nefret etme. Yemin ederim bunu yapmak zorunda

olduğum için yapıyorum, istediğim için değil.

JOEL

Aman Tanrım. Beni haberdar

et.

CELESTE

Mark durumun farkında, bana tüm bilgileri halkla ilişkiler kriz ekibine göndermemi söyledi. Bir saat içinde beni arayacaklar.

JOEL

Ben oteldeyim. Bana ihtiyacınız olursa, sizinle buluşabilirim ve telefon görüşmesini birlikte yapabiliriz.

CELESTE

Evet, odama gel-252.

JOEL

Memler başladı. Sosyal medya patlıyor. Tam bir bok fırtınası.

CELESTE

Bakmaya korkuyorum. Gelirken şarap getir.

JOEL

Hayır, votka getiriyorum.

"Aman Tanrım." Elim kalbime çarptı. Eğer üzerine baskı u y g u l a m a z s a m , kalbimin derimin içinden fırlayacağına emindim. Grup sohbetinden çıktım ve bir sonraki mesaja ilerledim.

BABA

Hayatımda hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

"Jolie, sorun ne? Neden kusmak ü z e r e y m i ş s i n gibi görünüyorsun?" Bakışlarım yavaşça kalktı ve Beck'inkilere kilitlendi. Yataktan kalkmış ve benden çok uzakta olmayan bir yerde duruyordu.

"Bir şey oldu..."

"Ne demek istiyorsun, bir şey mi oldu?"

Başım sallandı. "Bilmiyorum. Her şeyi kaçırdım. Çünkü burada... seninleydim."

THIRTY-ONE

Beck

TVegas'taki Cole and Spade Hotel'in konferans salonu şu anda bir soyunma odası kadar gürültülydü, adamlar çeşitli hallerdeydi - bazıları akşamdan kalmaydı,

Bazılarının kafası hala iyiydi, sadece birkaçı benim gibi tamamen ayıktı. Ama bu beni o orospu çocuklarına saldırmaktan alıkoymamıştı.

Tek bir kişinin hatası olması umurumda değildi; biz bir takımdık. Birimiz çuvalladığında, hepimiz çuvallardık.

Patron, personel ve halk tarafından bir bütün olarak görölüyorduk.

Ve bu ekibin dün Jolie ve ben birbirimizin vücutlarını tahrik ederken yaptıkları affedilemezdi.

Kaptan ben olduğum için bunu ilk benden duymaları gerekiyordu.

Ama ben sadece küçük bir parçaydım. Jolie ve yardımcıları her an burada olabilirdi ve sanırım çocuklar her şeyi tekrar duyacaklardı.

Landon yanımdaki sandalyeden, "Dostum, Instagram'a girip Kirk Clark yazmalısın ve çıkan tüm saçmalıkları görmelisin," dedi.

"Ben sosyal medya kullanmıyorum, bunu biliyorsun," dedim ona. "Ayrıca, defans oyuncumuzun yüzünün olduğu bir meme ya da o şeylere her ne deniyorsa onu görürsem, herkese karşı yine kendimi kaybedebilirim."

Odanın diğerk tarafında oturan Kirk'e ters ters baktım. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle koltuğuna yaslanmıştı. Eğer pişmanlık duyuyorsa -ki bir şekilde duymalıydı- bunu göstermiyordu ve bu beni daha da çıldırtıyordu.

"Yani bunun gibi mi?" Landon telefonunu bana doğru eğdi. "Bu hiç komik değil, sikik."

"Gülmüyorum." Ekranını birkaç kez kaydırđı. "Ama şuna bir bak."

"Seni öldürecekim Landon. Lanet telefonunu bırak ve görüntülere katkıda bulunmayı bırak."

"Görüntülerim bir fark yaratmıyor, buna söz veriyorum." Balinalar şapkasını geriye doğru çevirdi. "Bir siteye göre Kirk'ün adı on iki milyondan fazla kez görüntülenmiş. Ve biliyorsun ki bunların hepsi hokeyden değil." Gülümsedi. "Ben değil de o olduğı için şükrediyorum. Ben kötü kararların kralıyım."

Sandalyeme çöktüm ve kapüşonumu başıma çektim. Bu tam bir karmaşaydı.

Ve şimdi Jolie'nin pisliğı haline gelmişti. Bunun onu nasıl etkilediğini hayal bile edemiyordum. Yaklaşık otuz dakika önce adamları toplayıp konferans salonuna gelmelerini söylememi isteyen bir mesaj dışında, üç saat önce odasından kaçtığından beri konuşmamıştık.

Ama bunun bir halkla ilişkiler kâbusu olacağını ve Jolie'nin de bunun merkezinde yer alacağını biliyordum.

Kapı açıldı ve Jolie iki asistanıyla birlikte içeri girdi. Stresi yüzünden okunuyordu; gözlerinin altında torbalar belirmişti, saçları her zamankinden daha dağınıktı, sanki saç tellerini çekiştiriyordu. Gözlerinin arkasındaki baş ağrısını neredeyse görebiliyordum.

Bebeğim benim.

Sadece onunla ilgilenmek istedim.

Onu bu karmaşadan uzaklaştırmak istiyordum.

Masanın önünde durdu, onun için ayırdığım boş sandalyenin tepesini tuttu, odanın etrafındaki yüzlere bakarken parmak eklemleri bembeyazdı.

"Hepinizin dün havuzda meydana gelen olaydan haberdar olduğunuzu varsayıyorum." Derin bir nefes aldı. "Şu anda viral hale gelmiş bir olay. Takımımızın adı her haber kanalı ve sosyal medya sitesinin yardımıyla çamura bulanıyor." Sweatshirt'ünü çekiştirdi.

Odasında bulabildiği bir parça giysiyi kapıdan çıkmadan önce üzerine geçirdi. "Kriz halkla ilişkiler ekibimiz Vegas'a doğru yola çıktı. Basına verilecek bir açıklama taslağı hazırladılar bile. Kirk'ün de bir açıklaması olacak, sadece biraz farklı olacak ve o da aynı anda kendi açıklamasını yayınlayacak. Bu akşam bir noktada hepinizle bir toplantı yapacaklar ve bu konuyu daha ayrıntılı bir şekilde tartışacaklar."

Ellerini birbirine kavuşturdu. "Bu arada, geri kalanınız sessiz kalırsa çok memnun olurum. Hiçbir gönderiyle ilgilenmeyin. Medya size ulaşırsa herhangi bir yorumda bulunmayın. Kendi açıklamalarınızı yapmayın. Bunu ekibimiz halledecek. Siz değil."

Sandalyenin koltuğuna doğru baktı, elleri minderin üzerinde ileri geri gidip geliyordu.

Kirk. O adamı boğmak istedim. Yaptığı şey yüzünden değil - her ne kadar berbat bir şey olsa da. Ama Jolie'ye bunları yaşattığı için. Yüzündeki strese neden olduğu için. Bu duyguların içinden geçmesine neden olduğu için. "Bu odadaki herkesin Jolie'yi temsil ettiğini söylediğimde beni duymanızı istiyorum.

Bir marka olarak Balinalar. Sizler kamuya mal olmuş kişilersiniz. Yaptığınız her hareket, dün şahit olduğumuz ve maalesef bugün de şahit olduğumuz gibi, kameralara yakalanma ve tüm dünyada paylaşılma potansiyeline sahip."

Bakışlarımı kaçırıyordu ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim.

"Hepiniz yetişkinsiniz. Doğru ile yanlış arasındaki farkı biliyorsunuz. Sizi çocuklar gibi azarlamak istemiyorum ve size bu şekilde davranmak istemiyorum." Birkaç adım geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Sezon boyunca, hepinizin sözleşmesi varken -ister yolda ister evde olun- kendinizi profesyonelce temsil etmeniz beklediğini hatırlatacağım. Ve şu anda internette dolaşan video gibi, benim rahatsız olduğum bir hızda"-elini boğazına götürdü-"takımımızın tanınmasını istediğim bir şey değil. Ve kesinlikle gurur duymadığım bir şey."

Oda zaten sessizdi ama şimdi iğne atsan yere düşmezdi.

Bu sözleri bize söyleyen koçumuz olsaydı yüzü kıpkırmızı olurdu ve ağzından tükürükler saçılırdı. Bu aptallara zaten bağırıyordum ve hiç de sessiz ya da nazik olmamıştım.

Ama Jolie dengeli, sesi keskin ve mesajı netti.

"Bu takımda ne kadar yetenek olduğunu ve bu sezon için beslediğimiz umutları ve hayalleri hatırlayalım." Saçlarını geriye doğru itti. "Lütfen

Bunu gözden kaçırmayın ve lütfen hokeye odaklanmaya devam edin." Durakladı. "Sorusu olan var mı?" Kimse bir şey söylemeyince Jolie devam etti: "Artık odalarınıza dönebilirsiniz. Eğer acıkırsanız, yemek getirtebilirsiniz. Otel müdürü hiçbirinizi havuzda istemiyor, bu yüzden onun isteklerine saygı gösterelim. Burada kaldığımız süre boyunca dikkat çekmemenizi ve dikkat çekmenize neden olmamanızı istiyorum." İşinin bittiğini bildirmek için başıyla kapıyı işaret etti.

Ayağa kalktım ve konferans salonundan çıkıp asansöre giden koridora girdiğimizde, erkeklerden gelen yorumlar birbirine karıştı.

"Annem sinirlendiğinde çok ateşli oluyor," dedi sağ kanadım.

"Belki de havuzda sikilenin kendisi olmasını diliyordur," dedi bir başkası.

"Ama onunki gibi bir amla, suya girmek için çekilmezsin, içine girersin-"

"Sessiz olun," diye uyardım onları, yumruklarım sallanmanın eşiğindeydi.

"Söylediği herhangi bir şeyi duydunuz mu? Daha fazla dikkat çekmemize gerek yok, bu da çenenizi kapalı tutmanız anlamına geliyor."

Asansörün düğmesine bastığımda telefonum cebimde titreşti.

JOLIE

Yirmi dakika içinde odana geleceğim.

Odamın kapısını açtığımda, kızım helyumu sönmüş, yere düşmeden hemen önce daireler çizen bir balon gibi yenilmiş görünüyordu. Bunu sadece yüz ifadesinden anlamadım. Boyundan da belli oluyordu; neredeyse içine çökmüş, bitkin görünüyordu, kapı çerçevesi onu tutuyor ve adeta yutuyordu.

Onu odama ç e k t i m , kapının arkasından kapanmasına izin verdim ve kollarımı ona doladım. "Konuş benimle."

"Bir NHL takımı için çalışmak zayıflara göre değil" diyene kadar birkaç saniye geçti.

Dudaklarımı başının üstüne bastırdım ve orada tuttum. "Ne kadar kötü?"

Nefes verişî göğsümde sıcak bir etki yarattı. "Olabilecek en kötü şey değil. İyileşemeyeceğimiz çok daha kötü durumlar var. Ama hiç hoş değil."

Geriye yaslandım, göğsümü çekerek gözlerinin içine baktım ve bu sırada yanaklarını tuttum. "Peki ya baban?"

Adını duyunca gözleri kapandı, bu kez nefesi daha da yüksek çıktı. "Beni öldürmek istiyor." Gözleri açıldı. "Bütün bu olanlar için beni suçluyor."

"Bir saniye bekle. Kirk havuzda bir kızla tanışır. Onu sikmeye karar verir. Çeker ve suya girer. Her şey videoya çekiliyor, video viral oluyor... ve tüm bunlar... *senin suçun* mu?"

Başını salladı. "Babam havuzda olmamı ve hiçbir şey olmadığından emin olmamı söyledi. Çocuklardan çok önce ayrıldım" -bu kısmı itiraf etmek onun için zor olmuş gibi dudaklarını birbirine sürtmek için durakladı- "çünkü dürüst olmak gerekirse, sana bakarak bir dakika daha geçiremezdim. Katlanılamayacak kadar acı verici olmaya başlamıştı."

"Sen takımın bebek bakıcısı değilsin" demeden önce ona hızlıca gülümsedim.

"Babam bana bu emri ilk verdiğinde ona da aynı şeyi söyledim."

Ona daha sıkı sarıldım. "Bunların hiçbirisi *senin suçun* değil."

"Ama onun gözünde öyle. Bir, neden bunun olmasını engellemek için orada değildim? İkincisi, neden ekibim o akşam ya da ertesi sabah bana ulaşamadı? Telefonuma cevap vermediğim onca saat boyunca ne yapıyordum? Babam bu soruların hiçbirini sormadı ama emin olun, aklındaki sorular bunlar."

Elini benimkinin üzerine koydu ve ona yapıştı. "Celeste'in babamı arayıp ona haberleri vermek zorunda kalmasının ne kadar boktan olduğunu biliyor musun? Ve Joel ile birlikte tam bir patron moduna girmek zorunda kalmaları? Çok boktan, Beck." Sesi her kelimedede biraz daha kısılıyordu. "Ne olacağını bilmiyorum."

"Sana ne olacağını söyleyeyim." Hâlâ bir tanesini tutuyor olmasına rağmen ellerim boynuna doğru kaydı. "Bundan sonrasını halkla ilişkiler kriz ekibi devralacak. Ekip ve Kirk tarafından açıklamalar yapılacaktır. Ve-"

"O değil. Takımdaki geleceğimi kastediyorum." Duyguları gözlerinden okunuyordu. "Babam mutlu değil. Bana çok fazla sorumluluk verdiğini ve bunu kaldıramayacağımı düşünmesinden endişeleniyorum. Daha ilk deplasmanımıza çıkıyoruz -ilk deplasmanımız Beck- ve bu oluyor ve-"

"Bebeğim, her şey yoluna girecek." Başının arkasını tuttum ve onu tekrar göğsüme yaslayıp sıkıca kavradım.

Üzerindeki baskıyı hissediyordu, bunu anlıyordum.

Kirk tam bir pislikti ve bunun için ona yüklenmiştim.

Ama aynı zamanda babasıyla bizim hakkımızda yapacağı yaklaşan konuşmanın da onun üzerinde ağır bir yük oluşturduğunu biliyordum.

Ve şimdi bu lanet şey oldu.

Halkla ilişkiler kriz ekibi işlerini yapıyor, açıklamalar yapılıyor ve Kirk'ün hikâyesinin ivme kaybetmesine neden olan yeni bir ünlü draması basına yansıyor olsa da Jolie hâlâ stres altındaydı.

Onun için işleri nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Vücudundaki endişeyi nasıl boşaltacağımı bilmiyordum. Dilim işe yaradı ama sonuç geçiciydi. Aletim de öyle. Çünkü bir kez boşaldığında ve onu kollarıma aldığım da ya da duşa götürdüğümde, gerginliğin kaslarına geri döndüğünü hissedebiliyordum. Sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Yapmayı düşünebildiğim tek bir şey vardı, onu yeniden odaklandırmanın tek bir yolu.

Vegas'tan ayrılıp New Jersey'de oynadıktan sonra Calgary'ye uçmadan önce iki gecelik bir mola verdiğimizde, tamamen bizimle ilgili bir akşam planladım. Akşam yemeği için ayrıldığımızda oteldeki erkeklerden herhangi biriyle karşılaşmamızı istemiyordum - onlara ilişkimizden bahsetmeden önce olmazdı - ve kesinlikle beklenmedik bir paparazzi tarafından görülmek istemiyordum, bu yüzden asistanıma süitimde bir randevu ayarlamasını söyledim.

Jolie toplantılarından çıktıktan ve pazarlama ekibi gece için serbest kaldıktan sonra ona süitime gelmesini söyledim. Onun için kapıyı açtığımda ve ortadaki masadan mum ışığıyla aydınlatılmış, gül yapraklarıyla kaplı oturma odasına girdiğinde, yüzündeki gülümseme tartışmalar bittiğinden beri gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Sadece bu an için bile olsa Jolie'mi geri kazanmıştım.

"Bunu sen mi yaptın?" Oturma odasından bana baktı, hâlâ sırtıyordu.

"Bunu ben yaptım."

Güldü. "Bu benim kitabımda bunu yapmak kadar iyi." Bana bakarken başını biraz geriye eğdi. "Bütün bunları yaptığina inanamıyorum."

bu sorun."

Dudaklarımı yanağına bastırdım. "Neden? Aç değil misin?"

"Her zaman yaptığımız gibi oda servisi sipariş edeceğimizi düşünmüştüm."

"Yeterince soğuk patates kızartması ve bayat ekmek yedim." Oda loş olmasına rağmen gözlerinde yaş olduğuna yemin edebilirim. "Sorun ne bebeğim?"

Ellerini göğsüme yasladı. "Düşünüyordum da... bu bizim ilk randevumuz."

O zaman anladım; haklıydı.

"Bunu düşünmemiştim bile."

"Ve mümkün olan en iyi şekilde, bunu özelden de öte yaptın." Bana baktı. "Şu odaya bak. Bunu atlatamıyorum."

Elini tuttum ve onu sandalyesine götürdüm, oturmasını bekledikten sonra sandalyeyi ittim. "Bir keresinde bana Charred'i sevdiğini söylemiştin."

Gülümsedi. "Öyle demiştim."

"Ve ailenin seni doğum gününde götürdüğü yerdin." Masanın diğer tarafına geçip oturdum.

"Bunu hatırladığına inanamıyorum."

Metal tabak kapaklarının her birini kaldırdım - masada toplam dört tane vardı - ve onları yere koydum. "Burada Toro olmadığı için, ki senin de sevdiğini biliyorum, biftek yolunu seçtim. Walker muhtemelen şimdi anlatacaklarımdan dolayı beni hayal kırıklığına uğratacak" -kıkırdadım- "ama sana orta pişmiş, dilimlenmiş, üzerine mantar ve bordo sos sürülmüş, yanında tuzlu fırınlanmış patates, yabani mantar ve brokoli olan bir fileto aldım."

"Tabaktaki cennet olarak da bilinir."

Ona gülümsedim, seçtiğim şeyi beğenmesinden memnun olmuştum. "Ana yemeği sıcak tutmanın bir yolu olmadığı için mezeleri de aynı anda yiyeceğiz. En sevdiklerimden birkaçını sipariş ettim; karides kokteyli ve ton balığı tartarı."

"Bana tariflerini vermeyecek misin? Çok üzüldüm." Göz kırptı.

"Komiksin ama senin oyununu oynayacağım." Ton balığı tabağını gösterdim. "Burada avokado, dilimlenmiş zencefil ve çıtır tempura gevreği yatağı üzerinde, üzerine wasabi aioli serpiştirilmiş özel ton balığı tartarımız var. Kızarmış wonton cipsleri daldırma için kullanılıyor ve şef bu cipsleri tabağın etrafında yuvarlandığını göreceğiniz ponzu sosuna batırmanızı öneriyor."

Tuzlu avokado ve keskin sosun kombinasyonu ağız sulandırıcı." Durakladım. "Nasıldım?"

"Sanırım Walker çok gurur duyardı. Ayrıca, bu harika görünüyor." Elindeki viski ekşisini kaldırdı ve gülümsedi - sanırım ekşi karışımını az koyduğumu bildiği için. "Beck, şu anda ne kadar mutlu olduğumu anlayamazsın."

"Anlayabilirim. Çünkü ben de mutluyum."

"Öyle mi?" Bardağını benim burbonumla tokuşturdu.

"Aynen öyle." Gözlerim yüzüne kayd, mumlar teninde sıcak bir parıltı yaratıyordu. "Kızı yakaladım."

Sevimli bir kahkaha attı. "Kesinlikle aldın."

Bir içki aldım ve bardağımı yere bıraktım. "Bana neden en mutlu olduğunu söyle."

"Ben buradayım. Seninleyim." Gözleri o kadar sevgi doluydu ki. "Yıllardır kafayı taktığım bir adamla birlikteyim. Seni televizyondan değil de bizzat izleyebiliyorum ve bunu ne kadar sevdiğimi anlatamam. Ve seninle çalışabiliyorum. Seninle seyahat edebiliyorum. Her geceyi seninle geçiriyorum."

Bir anda yüzündeki sevgi ve mutluluk tamamen kayboldu. Hay sikeyim.

Bu tam da olmasını istemediğim şeydi.

"Jolie, endişelenmeyi bırak."

"Elimde değil. Eve döndüğümde beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Ya bir seçim yapmak zorunda kalırsam? Ya sen ya da Balinalar-"

"Bu kararla yüzleşene kadar kafanı bile oraya koyma, ki öyle olacağını sanmıyorum." Yemeğe doğru başımı sallayarak onu yemeye başlaması için cesaretlendirdim. "Bu gece bunun üzerinde durmanı istemiyorum. Bu yüzden bu randevuyu ayarladım, kafanı dağıtmak için."

"Bunun için sana tapıyorum." Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Ama bu imkânsız. Tek düşündüğüm bu."

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Omuz silkti. "Etrafında konuşmaya çalışsak bile, bir şekilde bunu tartışacağız. Bu kaçınılmaz bir konu."

Haklıydı.

Hokey ve The Weston Group dışında ikimizin de hayatındaki en önemli şeydi.

"O zaman konuşalım." Umarım bundan pişman olmam. "Babanla aranızda neler oluyor? Onunla konuştuğunda ne diyor?"

Bir karidesi kaldırdı ve yeni versiyon kokteyl sosumuza batırdı.
-Kısa bir süre önce dünya çapındaki tüm Charred restoranlarına tanıttığımız bir sos. Geleneksel ketçap ve yaban turpu karışımı yerine artık biraz keskin tatlı ve ekşi bir sos sunuluyordu.

Çiğnerken elinin arkasından "Mmm, çok lezzetli," dedi. "Babam bana karşı pek nazik değil. Mecbur kaldığımızda konuşuyoruz ve her seferinde sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum."

"İyiye gitmiyor mu?"

"Hayır" diye

homurdandı.

Bir wonton aldım ve ton balığına batırdım. "Sence bunun nedeni ikinizin henüz bunu çözmemiş olmanız mı?"

"Beni sorgulamadan önce yoldan çıkmamı bekliyor gibi hissediyorum. Geçmişte çalıştığım hesaplardan birinde bir aksilik olduğunda hep ofiste olurum, bu yüzden sorgulama hemen başladılar."

"Kulağa yüz yüze çalışan biri gibi geliyor."

"Daha fazla endişe ekleyin." Yüzünü yelpazeledi.

Masanın diğer tarafına, yemek tabaklarının üzerine uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Bundan sonra iki durağımız daha var ve şu ana kadar yenilmedik. Bunu kutlamanı istiyorum çünkü galibiyetlerimizde senin büyük bir payın var."

"Ben mi?" Başını salladı. "Ben o buzun üzerinde değilim. Ben makinenin pazarlama kısmıyım. Maçlar sırasında yaptığınız hiçbir şeyde payım yok."

"Sana neden yanıldığını söyleyeyim." Onu serbest bıraktım ve çatalımı aldım. "Vegas'taki konferans salonundaki o toplantı sırasında ekibe pek çok şey söyleyebilirdin. Bizi paramparça edebilirdin. Moralimiz dibe vururdu ve New Jersey maçına kendimizi bok gibi hissederdik, hatta daha da kötü hissederdik. Ama sen bunu yapmadın."

"Dalga mı geçiyorsun?" demeden önce bir parça bifteği çiğnemeyi bitirdi. Kirk'e bakıp ona en büyük moron olduğunu söylemek ve bunu herkesin içinde nasıl yapabildiğini ve bunu prezervatif olmadan nasıl yapabildiğini sormak istedim. Alo? İğrenç. O kadını tanımıyorsun bile." Parmaklarıyla bir mantar aldı ve ağzına attı. "Ama her zaman kendimize karşı en sert olan biziz. Eğer durum hakkında kötü hissediyorsa, onu daha da kötü hissettirmeme gerek yoktu. Ve eğer hiç pişmanlık duymuyorsa, söylediğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti ve takımın onun hatası yüzünden sözlü olarak cezalandırılmasını istemedim."

"Bu çok komik çünkü sen ve ekibin içeri girmeden önce onun suratını dağıtmıştım."

Gülümsedi. "Buna denge diyebiliriz."

Güldüm. "Yemek yemene ihtiyacım

var." "Nedenmiş o?"

"Çünkü yatak odasında seni bekleyen bir sürpriz var."

"*Daaamn*," diye inledi Jolie. "Bu işte bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum."

Kıkırdadım. "Sahip olduğum tek yeteneğin am yalamak ve hokey oynamak olduğunu mu sanıyorsun?"

Omzunun üzerinden bana bakmak için biraz eğildi; profilinin ve sırtının çıplaklığının görüntüsü bir yazarın bile tarif edemeyeceği bir manzaraydı. "Kesinlikle hiç böyle düşünmemiştim."

"Seninle oynuyorum."

Arkasını dönüp masaj masasına uzanmadan önce gülümsedi.

Ellerime biraz daha yağ ekledim ve çıplak kalçalarında gezdirdim, kaslara odaklandım, içlerine, dışlarına sürtündüm, merkezlerini yoğurdum.

Sürprizin diğer kısmı da buydu; yatak odası daha fazla mum ve gül yapraklarıyla aydınlatılmıştı. Asistanımın odama bir masaj masasını nasıl soktuğunu bilmiyordum, umurumda da değildi. Jolie'yle yemeğimizi bitirdikten sonra onu soyundurup masanın üzerine yatırdım, yüzüstü yatırdım ve zihnini rahatlatmak için elimden geleni yaptım.

"Gerçekten bu kadar basit: Vücudunu tanıyorum ve ne istediğini biliyorum." "Cinsel olarak, evet." Omurgasından yukarı doğru kayarken inledi, nazıkçe

Her bir oluğu ve diski parmaklayarak. "Ama genellikle sadece profesyoneller ellerini bu kadar iyi kullanabilir."

"Haftada en az bir kez masaj yaptırırım. Evdeysem bazen daha fazla. Neyi sevdiğimi ve kullanılan teknikleri biliyorum. Ayrıca, senin nelerden hoşlandığını da hissedebiliyorum - aynı seni becerirken yaptığım gibi."

"Nasıl?"

Başının arkasına geçtim ve boynuna odaklandım. "Seni dinliyorum. Vücudunu, tepkilerini okuyorum. Nefes alışını. Çıkardığınız sesler. Eğer

Gergin ya da gergin olursan. Ellerimin içinde tamamen rahatlarsan."
Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Şu anda yaptığın gibi."

"Bu gerçekten uzun zamandır geçirdiğim en iyi gece. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadarki en iyi üç gece."

"İmkânsız."

"Ben ciddiylim. Umarım tüm bunların benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsundur, bu gece yaptığın her şey mükemmeldi."

"Buna sevindim." Ellerimi geri çektim, kışına ve ne kadar seksi ve kaygan görüldüğüne baktım. "Benim için dön."

Yavaşça sırt üstü döndü, ben de masanın ayak ucuna doğru yürüdüm ve elimi ayaklarından birine doladım. Ayağımın kavisinin tam ortasında, masözümün her sıyırışında beni inleyen bir nokta vardı. Jolie'ninkini bulduğumda başparmağımı dikkatlice üzerinde gezdirdim.

"Yesss."

Güldüm.

"Nesin sen?" diye sordu. "Çünkü, gerçekten, bu şu anda bir sonraki seviye vahşilik."

"Dinle, yapabileceğim pek çok şey var ama en önemlisi seninle ilgilenmek için ne kadar ileri gidebileceğimi sana göstermek."

Ben bileğiyle uğraşırken o dirseklerinin üzerine yaslandı. "Şu anda tüm duyguları hissediyorum."

"Eminim öyledir."

Dizine doğru kayarken yüksek sesle inledi ve ardından, "Bana bir şey söyle Beck. Eğer beni bu kadar iyi okuyabiliyorsan, şu anda bedenim sana ne söylüyor?"

"Oh, bana ne söylediğini tam olarak duyuyorum. Sadece bu masajı bitirene kadar bir süre daha sessiz olmasını emrediyorum."

"Öyle mi?" Gülümsedi. "Peki, ne diyor?"

Elim bacağının geri kalanında kayarak uyluğunun iç kısmına doğru kıvrıldı ve aramızda sadece birkaç santim kalacak şekilde amının üzerinde gezindi. "Ağzımı tam burada istediğini söylüyor."

Uzun, dalgalı kırmızı saç telleri yüzüne düştü. "Peki sen ne istiyorsun?" "Ben de onu istiyorum."

"O zaman beni bekletme." Doğrulup dizlerini büktü ve ayaklarının topuklarını masaya bastırdı. "Lütfen Beck, bana ağzını ver."

Hâlâ ne kadar güzel olduğunu bilmediğinden emindim ama onunla tanıştığımdan beri değışen şey cinsel özgüveniydi. Açık mavi bakışlarını benimkilere kilitleyebilme ve benden tam olarak ne istediğini anlatabilme yeteneğı.

Daha ateşli bir şey yoktu. Ve benim de daha çok istediğim bir şey.

"Buraya gel," diye fısıldadı ve ağzını işaret etti. "Önce beni öp."

Masanın altından içeri girdim, çarşafı sarılı minderin üzerine diz çöktüm, ama ağzına dalmak yerine doğrudan amına gittim. Dudaklarımı klitorisinin üzerine yerleştirerek, "Seni öpeceğim. Ama önce dudaklarım buraya gidecek."

Dilimi amının tabanından en yüksek tepesine kadar kaydurdım, içeri soktum ve o hassas noktayı fiskeledim.

"Ahhh!" diye çığlık attı.

Vücuduna baktım, çoğı yağla kaygandı, tıpkı parmağı gibi, bu yüzden onu amına yönlendirdiğimde, hemen içeri girdi.

"Yüce Tanrım," diye bağırdı. "Gelmek üzereyim..."

THIRTY-TWO

Jolie

BABA

Calgary maçı için her şeyin hazır olduğunu varsayıyorum, yoksa varsaymamalı mıyım?

BEN

Her şey ayarlandı. Reklamlar yayınlanıyor. Sponsorluklar yerinde. Sosyal medya sürekli güncelleniyor. Tabelalar soyunma odasında ve basın toplantısında sergilenecek. Ben hallederim, merak etmeyin.

BABA

Bunu daha önce de duymuştum.

Peki ya New Jersey maçının görüntüleri? Özetleri nerede? Neden hiçbiri yayınlanmadı?

BEN

Görüntüler biz konuşurken montajlanıyor. Son kontrol ettiğimde neredeyse bitmişti.

DAD

En son kontrol ettin mi? Neden yapmıyorsun?

BEN

Bu gibi görevleri fazlasıyla yerine getirebilecek iki asistanım var.

BABA

Bu sizin işiniz.

BEN

Ve ben işimi yapıyorum.

Kaşığı ağzımdan çıkarıp Beck'in şefinin tatlı olarak hazırladığı çikolata parçacıklı balkabaklı ekmek pudingini çiğnedim ve üzerine kocaman bir top karamelli dondurma koyup oturma odasına göz gezdirdim. Burada çok fazla zaman geçirmemiş olmama rağmen, ne zaman gelsem daha rahat hissetmeye başlıyordum.

Kanepede yanıma oturduğunda yüzümü ona doğru çevirdim, bacaklarım kucağının üzerinde duruyordu. "Evde olmak gerçekten iyi hissettiriyor."

Kahretsin, bu gerçekten sadece kısmen doğrudu.

Diğer yarım Los Angeles'ta olmak istemiyordu. Deplasman maçından deplasman maçına koşmaya devam etmek, beni bekleyen kaderden saklanmak istiyordum.

Öğleden sonra uçakla dönmüştük ve uçaktayken Beck eşyalarımı daireme bırakmamı ve geceyi geçirmek için onunla evinde buluşmamı istedi.

Bu hiç de zor değildi.

Ancak sabah ofisime döneceğimi bilerek kapısından içeri girdiğimden beri, endişem önüme koyduğu her şeyi içime çekmeme neden oldu. Önce şefinin hazırladığı somon balığı. Şimdi de bu balkabağı her neyse, yemek sonrası içkisi olarak bize hazırladığı eski moda içkiyle birlikte.

Tabağından bir kaşık aldı ve "Evimi araman hoşuma gitti" dedi. Kalçamın yan tarafını okşadı, aşağı doğru inmeden önce kalçamın yanında durdu. "Kendini buraya taşınırken düşünebiliyor musun?"

"Şimdi mi?"

Omuz silkti. "Zamanlama önemli değil; şimdi, sonra, ne zaman olursa. Sadece burada yaşayacak kadar rahat olup olmayacağını merak ediyorum."

Dışarıdan bakan biri muhtemelen çok hızlı ilerlediğimizi düşünürdü. Ama benim zihnimde, onu istediğim onca yıl zaman sayılırdı.

hizmet etti.

Onun da aynı şekilde hissettiğinden emindim.

"Kendimi yarın buraya taşınırken görebilirim." Kaşığının ucundaki dondurmayı yaladım. "Ama kira kontratım bitene kadar beklememiz gerektiğini düşünüyorum. Ginger Los Angeles'ta yeni. Onu terk edemem - her ne kadar bu akşam terk etmiş olsam da ve muhtemelen yarın gece de terk edeceğim."

Tabağını kanepenin önündeki masaya koydu. "Sadece yarın gece mi? Tekrar yola çıkana kadar evde geçireceğimiz iki haftaya ne dersin?"

"Şey... bunu göreceğiz. Yarın ofise gittiğimde neyle karşılaşacağım konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Babanla ne zaman konuşacaksınız?" Elleri dizlerimin üzerine koydu.

"Programda bir şey yok. Sadece içimden bir ses konuşmanın yarın olacağını söylüyor."

"Güzel. Artık bunu aşmanın zamanı geldi."

Başımı salladım, gerginlik göğsüme doğru ilerliyordu ve onu beslediğim her lokma daha iyiye değil daha kötüye gidiyordu, bu yüzden kasem masada Beck'inkine katıldı.

"Bu sırrı saklamak hoşuma gitmiyor, Jolie. Takımdaki erkeklerin hâlâ senin ne kadar seksi olduğunla ilgili yorumlar yapmasından hoşlanmıyorum. Bu gece Charred ya da Toro'ya gitmek yerine burada yemek yememiz hoşuma gitmiyor çünkü birlikte fotoğraf çektiremeyiz. Herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Boğazımın arkasında bir kaya parçası vardı ve sadece usulca "Ben de bunu istiyorum" dememe izin veriyordu.

Ama...

Tanrım, o kadar çok ama vardı ki.

Konu bize geldiğinde bir şeyleri feda etmem gerekeceğini hissediyordum. Bir çeşit denge. Ve bu şeyin ne olduğu beni çok endişelendiriyordu.

Konu değişikliğine ihtiyacım vardı, ben de "Yarın antrenman kaçta?" diye sordum.

"Saat dokuzda ağırlık antrenmanımız var. Bu da muhtemelen on bir gibi buza çıkacağımız anlamına geliyor. Eminim sonrasında bazı toplantılar yapacağız. Koç Vancouver maçı hakkında konuşmak isteyecektir, çünkü henüz konuşmadık." Elini

elini başımın arkasına koydu, ela gözleri benimkilere odaklandı. "Oraya ne zaman varmayı planlıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Muhtemelen çok erken. Eminim masam kasırga çarpmış gibi görünüyordur ve e-postalarımın kesinlikle biraz bakıma ihtiyacı var, ki bu da saatlerimi alacak. Biz yokken çekilen görüntüleri gözden geçirmek ve tanıtımlar için neler kullanabileceğimize bakmak istiyorum. Bütün gece orada olmaktansa, güneş doğmadan başlamayı tercih ederim."

Parmaklarını açarak başımın neredeyse yarısını kapladı. "Bana bir söz verir misin?"

Başımı salladım. "Elbette."

"Babanla aranda ne konuşulursa konuşulsun bana doğruyu söyleyeceksin. Benden hiçbir şey saklamayacaksın. Ve ne olursa olsun, bu bizi etkilemeyecek."

Midem bulandı ve keşke o kadar yemek yemeseydim dedim çünkü şimdi midem bulanıyordu. "Bunlar büyük sözler Beck."

Başını arkadaki mindere yasladı. "Beni ne kadar önemsiyorsun?"

Aşk kelimesi dudaklarımdan kolayca döküldü. Bu benim ne kadar önemsemişimdi.

Ama nedense ağzımdan çıkan "Her şeyden çok" oldu. Elini çeneme götürdü. "O zaman söz ver."

Gözlerim kapandı, "Söz veriyorum" diye fısıldarken gözyaşlarım arkalarında birikip yanıyordu.

Uyuyamıyordum.

Beck'in yatağında dönüp durmaktan, duvarlara, tavana bakmaktan, zihnimin hiç durmayan bir yarış pistinde dönüp durmasından, onu uyanık tuttuğumdan korkmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Bir noktada uykuya dalacağımı ve sonunda çok ihtiyacım olan dinlenmeye kavuşacağımı ummak yerine, sabah beş sularında yataktan çıktım ve sessizce duş alıp işe gitmek için hazırlandım.

Ayrılmadan önce yatağın onun tarafına geçtim ve yüzümü boynuna gömüp "Arenada görüşürüz" diye fısıldadım.

Benim durduğum yerin aksi yönüne baktığı için kolunu geriye uzattı ve elini yanağıma koyup "Sonra görüşürüz" diye inledi.

Parmaklarını yüzümden çekerken öptüm ve kendimi onun evinden çıkarıp arenaya doğru sürdüm. Çantamın askısını sıkıca kavrayarak içeri girdim ve asansöre binerek yönetici katına çıktım.

Koridorda ofisime doğru yürürken, kendi ofisime giderken geçmek zorunda olduğum babamın ofisine yaklaşırken, "Jolene, içeri gel." sesini duydum.

Babamın sesiyle sustum. "Ve kapıyı kapat."

THIRTY-THREE

Beck

MARK

Arenaya vardığında ofisime gel. Seninle konuşmak istiyorum.

Gözlerimi açıp komodinin üzerindeki cep telefonuma uzandığımda ve gece boyunca gelen bildirimlere baktığımda telefonumda gördüğüm ilk şey buydu.

Patron konuşmak istiyordu.

Bu konuşmanın ne hakkında olacağını sadece tahmin edebiliyordum.

Jolie birkaç dakika önce gittiğine ve ben de bir türlü uykuya dalamadığıma göre, yaklaşan bu konuşmayı daha fazla uzatmak için bir neden göremiyordum. Eğer Mark benimle konuşmak istiyorsa, beni erkenden yakalayacaktı.

Egzersiz kıyafetlerimi giydim, hazır bir protein shake aldım ve Jolie'nin Wrangler'ının hemen arkasına park ederek arenaya doğru yola çıktım. Asansöre binip en üst kata çıkarken ve yönetici ofislerine giden koridorda yürürken shake'imi yudumladım. Arena sessizdi, sadece tek bir tepe lambası yanıyordu ve o da doğrudan buzun üzerinde parlıyordu. Jolie ve tahminimce babası dışında burada sadece birkaç kişi daha vardı: binanın ve pistin bakımını yapan mühendisler ve birkaç güvenlik görevlisi.

Koridorun derinliklerine indikçe Mark'ın sesini duydum ve ofisine yaklaştıkça sesi daha da yükselmeye başladı. Asansörle sondaki ofis arasındaki orta noktadan Jolie'nin kapalı kapısını görebiliyordum ve altından hiç ışık gelmiyordu. Bu da bana şu anda yapmakta olduklarını tahmin ettiğim konuşmanın onun ofisinde olduğunu gösteriyordu.

Kapısının önünde durdum ve dinledim.

"Jolene, neden havuzda kalmadığını anlamıyorum. Senden özellikle ekibe göz kulak olmanı ve bir şey olmadığından emin olmanı istemiştim. Sana bu emri neden verdiğimi bilmek ister misin? Çünkü içgüdülerim bana bir şeyler olacağını söylüyordu ve haklıydım. Bu da şu soruyu gündeme getiriyor: Kirk'le olan olay sırasında neredeydin?"

"Orada olmadığım için üzgünüm."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Baba, ben odama çıktım. Söyleyecek başka ne var?"

"Ama neden? Sana aşağıda kalmanı söylediğimde mi? Eğer tuvaleti kullanmak içinse, havuzda tuvalet var. Burada bir terslik var."

"Gerçek bir ana ihtiyacım vardı. İşte bu yüzden."

"Gerçek bir an da ne demek, Jolene?" Durakladı ve devam etti: "Olay akşam altıda meydana geldi. Sorduğum birkaç kişiye göre -ki herhangi bir soruşturma yürütürken kaynaklarımı kontrol ettiğimi bilirsin- havuzda en son saat üçte görülmüşün. Bir daha dönmediniz, o halde odanızda ne yapıyordunuz da ertesi sabaha kadar kimse sizden haber alamadı?"

Bizi ayıran duvardan onun endişesini hissedebiliyordum.

Endişesini hissedebiliyordum, söyleyeceği her şeyin Balinalar'daki geleceğini tehlikeye atabileceğini biliyordum.

Ama bunda benim de payım vardı.

Odasına gitmesinin sebebi bendim. O gece telefonunu hiç kontrol etmemesinin ve sabaha kadar da kontrol etmemesinin nedeni bendim.

Bunu tek başına halletmesine ve tüm suçu üstlenmesine izin vermeyecektim.

Bu, üzerimde tek bir ekipman olmadan kendimi doğrudan kalenin önüne koymak anlamına gelse bile.

Kapıyı çaldım ve "Geri gel" sesini duydum.

Bu emre uymak yerine kolu çevirdim ve kafamı aralıktan içeri sokarak Mark'tan çok sert bir bakış yedim.

"Beck, kızım ile konuşuyorum. İşim bittiğinde yaklaşık otuz dakika içinde dönebilir misin?"

"Jolie benimle birlikteydi." Kapıyı daha geniş açtım ve girişte durdum. "Bu yüzden Kirk'ün olayı olduğunda havuzda değildi." Kapıyı arkamdan kapattım ve masasının önünde onun yanına oturdum.

"Beck-"

Jolie'nin sözünü kestim ve "O akşam telefonuna cevap vermemesinin nedeni de buydu" dedim.

Ona baktım, babasına böyle bir itirafta bulunmayı konuşmadığımızı biliyordum ve çamaşırlarımızı ortaya döktüğüm için bana kızmayacağını umuyordum. Ama Mark Vegas'ta neler olup bittiğini anlayacaksa, her yönüyle dinlemeliydi.

"İşte bu yüzden ertesi sabaha kadar ona ulaşamadı."

Bakışlarım Mark'a kaydı. "Mesajını aldım. Bugün benimle ne konuşmayı planladığını bilmiyorum ama benim niyetim seninle Jolie hakkında konuşmaktı. Arenaya erken geldim, buraya o konuşmayı yapmak için geldim ve kapının dışından söylediklerini duyduğumda, tüm suçu onun üstlenmesine izin veremezdim. Bu benim de suçum."

Mark kollarını masasına dayadı. "Jolene benim bir çalışanım. Takım için çalışıyor. Yani ben ya da iş arkadaşları onu aradığında, saat kaç olursa olsun telefonuna cevap verir. Ona bir emir verildiğinde -Vegas'ta verdiğim gibi- bunu yerine getirmek zorundadır. Yani, hayır, bu senin hatan değil." Elindeki gümüş kalemi çeviriyordu, hareketi durmuştu. "Bu onun hatası Beck." Başı öne eğikti ve bana doğru baktı. "Ama kızımın imzaladığı davranış kurallarına aykırı olarak onunla ne halt ettiğini bana söylemek ister misin?" Cevap vermek üzereydim ki ekledi: "Yoksa ikiniz hakkında bildiklerimi anlatmamı mı istiyorsun?"

Kalbim şiddetle çarpıyordu ve avuçlarımın içi ıslanmaya ve nemli olmaya başlamıştı.

Biliyor muydu?

"Biliyor musun?" Jolie düşündüğüm kelimeleri söyledi, elini göğsüne götürdü.

"Bir araya getirmek zor olmadı."

Jolie başını salladı. "Ama nasıl?"

Elleri birleşirken başparmakları daire çiziyordu. "Bakalım... ilk ipucu ona bu ofiste Jolie demen oldu." Bana başıyla işaret etti. "İkincisi, satın alma işleminin gerçekleştiğini ekibin önünde duyurduğumuz zamandı. Annen bir haftalığına buradaydı ve

akşam yemeğinde bize katılman için. Seni aradı ve sen cevap vermeyince yerini tespit etti." Şimdi kızına bakıyordu. "Tahmin et neredeydin?"

"Benim evimde," diye cevap verdim.

"İK dosyanızda adresiniz vardı ve birkaç dakika içinde cevabımı aldım. Ve üçüncüsü, çocuklardan biri Jolene hakkında bir yorum yaptığında soyunma odasının önünden geçiyordum ve sen de o adamın ağzının payını verdin." Kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Şunu bilin ki, organizasyonum içinde benim bilmediğim hiçbir şey olmaz. Kızım ile ilgili olsa bile."

Her iki kolçağı da kavradım. "Ancak bu işin senin bilmediğin büyük bir kısmı var."

"Peki o ne?" diye sordu.

Ona hızlıca bir göz attım. Tüm bunların onu içten içe yiyip bitirdiğini söyleyebilirdim.

"Jolie ve ben Balinalar için çalışmaya başladığında tanışmadık. BÜ'de ikinci sınıf öğrencisiyken tanışmıştık. O kadar zamandır hayatımda."

"Bu doğru mu?" diye sordu kızına.

"Evet." Kız başını salladı.

Gözleri kısıldı, az önce itiraf ettiğim şeyi toparlamaya çalışırken başı neredeyse dönüyordu. "Bu, sana Balinaları satın aldığımı söylediğimde neden böyle tepki verdiğini açıklıyor. O gün ofisimde, erkek arkadaşının yeni patronu olacağının hesaplarını yapıyordun. Ve ne yapacağını bilemiyordun."

"Bu doğru." Sesi yumuşaktı. "Ama o zaman erkek arkadaşım değildi."

"Önemsiz," diye bağırdı Mark.

"Ama bunun zaman çizelgesi önemli," diye karşı çıktı, iki koluyla karnını tutarak. "Davranış kurallarını imzalamış olsam da, benim imzam o kâğıtta kurumadan önce Beck'le aramızda bir şeyler olmuştu bile. Ve ne olursa olsun, bu davranış kurallarını ciddiye aldım. Kendime bu role girdikten sonra aramızda bir daha asla bir şey olmayacağını söyledim. İkisini birden yapamazdım; hem onunla birlikte olup hem de Balinalar için çalışamazdım."

"Yine de bu davranış kuralını çiğnedin ve kendine verdiğin sözü tutmadın!" Mark tersledi.

"Tüm saygımla söylüyorum, ondan uzak durmalısın." Sesimi alçaltmaya çalıştım ama ses tonumdaki keskinlik açıldı. "Jolie havuzda olsaydı bile -ya da ben olsaydım- ikimizin de Kirk'ü yaptığı şeyi yapmaktan alıkoyabileceğimizi sanmıyorum. Kirk ve o kadın bu seçimi kendi rızalarıyla yaptılar. Ama siz bunu Jolie'nin suçu haline getiriyorsunuz ve Kirk yetişkin bir adamken yaptığı şey için onu suçluyorsunuz. Sence onun gibi bir adamı havuzda her şeyi gizli tutmaya ikna edebilir miydin?" Bekledim ama bir şey çıkmadı. "Hadi ama Mark. Onun senin kızın olduğunu biliyorum ama ona biraz daha yumuşak davranmalısın."

Bana ters ters bakarken kaşları çatıldı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Jolie derin bir nefes alarak sessizliği bozdu ve "Davranış kurallarını çiğnememin bir nedeni var baba" dedi.

"Bana sebebin sen olduğunu mu söyleyeceksin? Bunun senin hatan olduğunu mu?" Mark bu soruları bana yöneltti.

Avuç içlerimi eşofmanımın üzerine sürttüm ve şapkamı arkaya doğru çevirdim, böylece siperi bile önüme çıkmayacaktı: "Sana söyleyeceğim şey, kızına aşık olduğum."

Bu haber aklıma yerleştiğinde Mark bana bakakaldı.

"Baba..." Adamın kendisine bakmasını bekledi ve ben de o zaman ona baktım, yanaklarında bir kızarıklık vardı ve söylediğim her kelimeyi hissettiğini söylüyordu. "O sözü bozmamın nedeni benim de ona aşık olmam."

Gözlerini bana çevirdiğinde yumuşaktı. Yüz ifadesi de öyle. Benimkiler de nazık ve olabildiğince şefkatliydi.

Şu anda birbirimize bir şey söyleyemiyorduk ama her iki ifadenin de etkilerini ve bizim için ne anlama geldiklerini gösteriyorduk.

Kollarını açtı ve elini masasına vurdu. "Allah kahretsin." Aynı el yüzünün yan tarafını kavradı. "Bu iş böyle yürümez. Balinalar'da çalışmana ve oyuncuların biriyle çıkmaya izin vermem mümkün değil. Bu etik değil. Güç dengesini bozar." Başını iki yana salladı. "Lanet basın bu haberle bayram eder. Düşünebiliyor musunuz? Patronun kızı ve ligin yıldız oyuncusu." Şakaklarına bastırdı. "Buna izin vermeyeceğim. Yapamam."

"Ben de onlara uzun zamandır birlikte olduğumuzu, sadece aramızdaki şeyleri gözlerden uzak tuttuğumuzu söylerim." Masasının kenarını tuttum ve daha da yaklaştım. "Bunun bir tartışma olacağından endişeleniyorsun. Ama öyle değil, Mark. Herkes bir

aşk hikayesi, ve biz onlara bir tane veriyoruz. Ama ne yaparsanız yapın, onu takımdan ayırmayın. Ona ihtiyacımız var." O bir şey söylemeyince devam ettim: "Bilet satışları geçen yıla kıyasla nasıl?" Soruyu sordum çünkü cevabını biliyordum. "Sosyal medya takibimiz ve etkileşimimiz nasıl? Bir sonraki seyahat dönemine girerken bu sezonla ilgili heyecan nasıl?" Kız arkadaşıma gülümsedim. "Bunların çoğunun Jolie'yle ilgili olduğunu biliyorsun."

"Kızımı ve yeteneklerini küçümsemiyorum. O olağanüstü biri. Bu yüzden benim için çalışıyor. Ama bu ilişkinin lojistiğini düşünmeye çalışıyorum ve profesyonel bir ortamda yürüyebileceğine inanmıyorum."

"Ama zaten yürüyor baba."

"İşe yarıyor mu?" Kıkırdadı. "Peki ya bana karşı? Siz ikiniz o Vegas süitinde saklanmasaydınız, Kirk başını belaya sokmazdı."

Hem de gerçekten zor bir durum.

"Geri dönüp yaptığım hatayı düzeltemem. Sana söyleyebileceğim tek şey, bunun bir daha olmayacağı." Sesinde çok fazla duygu vardı.

"Kesinlikle haklısın, olmayacak!"

"Kabul etmelisin ki Kirk olayından önce işler çok düzgün gidiyordu," dedi.

Onu görmezden geldi ve bana baktı. "İkiniz ayrılırsanız ne olur?"

Hâlâ masasını tutuyordum ve sandalyemde geriye doğru kayarak bıraktım. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama karınızla boşanırsanız takımın yarısı onun olacak, haksız mıyım?" Bakışları bana haklı olduğumu söyledi. "O zaman mülkiyete ne olacak? Senin mi olur? Onun mu?" O bir şey söyleyemeden elimi kaldırdım. "Anlatmaya çalıştığım şey, aramızda ne olacağını tahmin edemeyeceğimiz - hiçbir ilişkide kimse bunu yapamaz. Ama şunu söyleyebilirim ki bana kalsaydı, şu anda benim yanıma taşınıyor olurdu."

Kaşları aşırı derecede yukarı kalktı, alnındaki oluklar derinleşti. "Senin yanına taşınmak mı?"

Başımı salladım.

Kızına sordu: "Peki sen aynı fikirde misin?"

"Evet baba, kabul ediyorum."

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Elini saçlarının arkasında gezdirdi. "Şirketleriyle yaşayan, nefes alan, uyuyan, yiyen ve ölen bir işletme sahibi olarak bana diyorsun ki Beck, arkama yaslanıp her şeyi

ikinizle iyi olacak mı? Ve eğer işler sarpa sararsa, o zaman bununla başa çıkmam mı gerekiyor?"

Elimi Jolie'nin omzuna koydum. Temasa ihtiyacım vardı ve onun da buna ihtiyacı olduğunu düşündüm. "Bizler olgun yetişkinleriz. Neyin tehlikede olduğunu biliyoruz. Eğer bir şeyler bitecekse, bunu samimi bir şekilde hallederiz."

Başını sallayarak bana katıldığını söyledi.

"Ama kızınızla birlikte olsam da olmasam da, onun bu takımda bir yeri olmasını istiyorum."

Başı öne eğildi. "Bilmiyorum..." Yüksek sesle bir nefes verdi. "Sadece bilmiyorum."

"Bunu halledebilirim baba. Bana güvenmene ihtiyacım var."

Kırılганlığı yüzüme çarptığında, tuttuğum yeri sıktım.

Gösteriyordu; sadece anlatmıyordu.

Tüm bunlar onu daha çok sevmemi sağladı.

Yüzünü kaldırarak, "Beck'le aranızda ne olursa olsun, her zaman profesyonelce davranacağını mı söylüyorsun?" dedi.

"Elbette," diye cevap verdi.

"Ve ikiniz de burada neyin risk altında olduğunu anlıyorsunuz - anladığınızı söylemek bir şey, bu riski gerçekten hesaplamak ve yüzüne bakmak başka bir şey." Sandalyesini masasından birkaç santim uzağa itti ve bacak bacak üstüne attı. "Unutmayın, medya ikinizin arasında bir sorun olduğunu düşündüğü anda elimizde bir Vegas vakası daha olacak ve ben buna müsamaha göstermeyeceğim."

"Mark, uzun zamandır ana akım medyanın içindeyim. Üniversitede başladım ve tüm kariyerim boyunca da öyle oldu. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Konu basın ya da paparazzi olduğunda acemi değilim."

"Ama kızım öyle." Ona odaklandı. "Spot ışıklarıyla başa çıkabilecek misin?"

"Beck için" -bana baktı- "her şeyi yapmaya hazırım."

Mark sandalyesinde sallandı. "İkinize de hiçbir şey için söz vermiyorum. Ama deneme amaçlı olarak işlerin nasıl gittiğini görmeye hazırım." Parmağını havada salladı. "Umarım bu kararımdan pişman olmam." Derin bir nefes aldı. "İşlerin istediğim gibi gitmediğini hissettiğim an fişi çekeceğim ve Jolene başka bir hesaba atanacak."

Sandalyesinin ucuna doğru ilerledi. "Baba, bu işi almak için çok çalıştım. Ama sürekli bir şeylerin üzerinde yürürsem en iyi versiyonum olamam."

Her an her şeyi elimden alabileceğini bilerek." Kalmasa da saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Vegas'ın tüm sorumluluğunu çoktan üstlendim. Bunu sana telefonda konuştuğumuzda da söyledim. Bugün Beck daha ofisine girmeden önce de söyledim. Ama mesele şu ki, daha çok hata yapacağım. Yine çuvallayacağım. Ben insanım, mükemmel değilim. Bazen hayatta gerçek anlar olur ve bunlar benim kontrolüm dışındadır." Duygularını bastırıyordu ama bunu görebiliyordum; hissedebiliyordum. "Kusurlarım olması ve her şeyi senin istediğin gibi yapmamam her şeyi kaybetmeyi hak ettiğim anlamına gelmez."

Hay sikeyim.

Onunla çok gurur duyuyordum.

Mark'ın yüzünde ilk kez bir kırılma gördüm. Bu bir gülümseme değildi ama ben içeri girdiğimden beri yüzünü ekşiten kaşları da yoktu.

"Haklı olduğun bir nokta var... ve ben buna

katılmıyorum." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Dudaklarını yaladı ve eliyle sildi. "Profesyonelce davranırsan ve şu ana kadar yaptıklarını yapmaya devam edersen bence her şey yoluna girecek - tabii telefonunu her zaman yanında tutarsan." Boğazını temizledi. "Ancak fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutuyorum."

"Yeterince makul," dedi yumuşak bir sesle.

Kızına gülümseyerek, "Bu senin onayını aldığımız anlamına mı geliyor?" diye sordum. "Benim neyim?"

Şapkamın tepesini tuttum ve "Bu şekilde öğrenmeni hiç istemedim. Sana söyleyen kişi ben olmak istedim. İşlerin çoktan ilerlediğinin ve bunu geleneksel olmayan bir şekilde gerçekleştirdiğimiz farkındayım ama yine de kızınızla birlikte olmak için onayınızı almak istiyorum." Jolie'ye baktım. "Birincisi, çünkü bu onun konusunda bana güvendiğiniz anlamına geliyor. İkincisi de"-bakışlarımı ona kaydırdım-"çünkü sen benim patronumsun."

Başı bu sohbet sırasında ikinci kez yavaşça sallandı. "Bu benim için kolay değil Beck."

"Bir gün benim de bir kızım olacak -umarım- ve ben de aynı konumda olacağım. Belki tam olarak aynı değil ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Anlıyorum."

"Sana söz veriyorum, onu incitmeyeceğim ve geleceğimi onunla birlikte görmeseydim burada oturup bunları söylüyor olmazdım." Jolie'nin eline uzandım.

Beni işaret etti. "Eğer o gelecek bir yüzük içeriyorsa, kışın bu sandalyeye geri dönüp bambaşka türden bir kutsama istese iyi olur."

Gülümsedim. "Anlaşıldı."

"Güzel." Masasına vurdu. "Bugün ikiniz de istediğinizi aldığınıza göre, artık çıkabilirsiniz. Benim biraz iş yapmam gerekiyor." Sözleri öyle olmasa bile ses tonu nazikti.

Önce Jolie'nin kalkmasını bekledim ve onu koridora kadar takip ederek babasının kapısını arkamdan kapattım. Onu hemen kollarıma çektim ve kendime doğru çektim. Ağzımı saçlarına bastırdım ve onu içime çektim. "Bunu geride bıraktığımız için çok mutluyum."

"Hiçbir fikrin yok," diye iç geçirdi. "Babamın ofisine geldiğine inanamıyorum. O şekilde arkamı kolladığına. Suçu üstlenmeye çalıştığına." Başını kaldırıp bana baktı. "Hiç beklemediğim bir şekilde yanımdaydın."

"Her zaman, her şekilde arkamı kollayacağım."

Sonunda ondan bir gülümseme alabildim. "Babama bana aşık olduğunu söylemişsin."

"Sen de öyle."

Kollarını boynuma doladı. "Söyle bana."

"Seni seviyorum, Jolie." Sırıttım, alt dudağıma dişlerimi geçirdim. "Ve bugün antrenmanda çocuklara tam da bunu söyleyeceğim - senin hakkında tek bir kelime daha ederlerse hayatlarıyla tehdit etmeden önce."

Gözleri kocaman oldu. "Onlara bugün mü söyleyeceksin?" Kıkırdadım. "Önemli kısmı bu değil." "Önemli olan ne?"

"Beni sevdiğini söylemen."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Sana tamamen, bütünüyle ve çılgınca aşığım."

Antrenmandan sonra herkes nihayet soyunma odasına döndüğünde takıma "Oturun," dedim.

"*Ohhh*, kaptanın söyleyecekleri var. Dinleyin çocuklar!" Kirk bağırdı. Oda sessizleşince, "Bizim için neyin var?" diye ekledi.

Eldivenlerimi fırlattım ve terli kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Artık hiçbiriniz Jolene Jameson hakkında yorum yapmayacaksınız. En ufak bir yorumda bile bulunmayacaksınız. Buna ona birkaç saniyeden daha uzun süre bakmak da dâhil. Ona kocaman gülümsemek. Ya da parfümünden en ufak bir ipucu bile alacak kadar ona yaklaşmak." Durakladım. "Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

"Birileri aşık olmuş." Çocuklardan biri kıs kıs güldü. Onu düzeltmedim.

Çünkü haklıydı.

Ve bu odadaki herkes bunu biliyordu.

"Neredeyse üç yıl oldu ve sonunda benim oldu." Herkes başını sallayınca kollarım gevşedi. "Hepinizin anlamasına sevindim."

THIRTY-FOUR

Jolie

A Soyunma odasının girişine doğru yürüyordum, buza giden arka yoldan gidiyordum, Landon dışarı çıkıyordu, beni görür görmez gülümsedi ve kapıyı parmaklarının ucundan bıraktı. Ona bir el salladım, ortasında durdum-Onunla konuşmak için koridora çıktım.

"Merhaba." Antrenmandan dolayı hâlâ kızarmış olan yüzünü inceledim, ıslak saçlarından damlalar akıyordu. "Yorgun görünüyorsun. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Selam, Jolene." Omzunda sallanan çantasının askısını düzeltti. "İyiyim. Sadece yorgunum. Ağrım var. Ve yarın yola çıkmadan önce izin yapacağımız günü iple çekiyorum."

Kirk, kanatlarımızdan ikisiyle birlikte soyunma odasından çıktı, her biri yanımdan geçerken beni içtenlikle selamladı. Gülümsemeleri çok büyük değildi, ses tonları eşitti, gözleri boynumun üzerinde kalıyordu.

"Tanrım, işler nasıl da değişmiş." Beck'in en yakın arkadaşına başımı sallarken dudaklarım dişsiz bir gülümsemeye dönüştü.

"Hayatları tehdit altındaydı."

Güldüm. "Hiç şaşırmadım bile."

Arkasındaki kapıyı işaret etti. "Beck'in işi neredeyse bitti. Seninle konuşmak istediğini biliyorum, o yüzden hiçbir yere gitme."

"Tamamdır."

"İki gün sonra uçakta görüşürüz." Omzumu okşadı.

O uzaklaşırken ben de telefonumu çıkarıp ekibime bir mesaj attım. Tam Gönder tuşuna basarken Beck'in kokusunu aldım, baharat kokusu burnuma doldu ve gözlerimin yavaşça ekrandan yukarı bakmasına neden oldu. Üzerinde gri bir eşofman vardı, tişörtü göğüs kaslarının dış hatlarını gösterecek kadar dardı, eşofmanının fermuarı açıktı ve kafasında ters duran bir şapka vardı. Sakalları artık yanaklarında ağır bir gölge oluşturuyordu, bıyıkları parmaklarımın arasında sıkıştırabileceğim kadar uzundu.

Midemde anında kelebekler patladı.

Onu görelili sadece birkaç saat olmuştu... Böyle hissetmeyi hiç bırakabilecek miydim?

"Hey, sen." Önümde durdu, profesyonel bir mesafe bıraktı ama boynumun dibini tuttu, başparmağıyla tenimi okşadı.

"Hey, sen." Gülümsememin iğrenç derecede büyük olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Yoldan geçen herkesten saklamaya çalışsam bile -ki bunun için bir neden yoktu çünkü herkes bir ilişkimiz olduğunu biliyordu-saklayamazdım.

"Seni bulmak için ofisine gidecektim. Burada ne yapıyorsun?"

Saatimi kontrol ettim. "Ben toplantıdayken ekibim antrenmanınızın bazı görüntülerini çekmiş. Onları bulmak için bu tarafa geldim. Birkaç gün sonra oynayacağınız Colorado ve Nashville deplasmanlarını tanıtmak için yarın başlatacağımız kampanyaya ekleyebilmek için bir kısmını düzenlemeyi düşünüyordum."

Eli çeneme doğru kalktı. "Görüntüleri sen mi düzenlemek zorundasın yoksa başka biri yapabilir mi?"

Ellerim kalçalarımın gitti. "Neden?"

"Çünkü yarın izinliyim."

"Ve?"

Elini geri çekti ve parmağının ucuyla dudaklarını okşadı. "Bir şey planladım."

Güldüm. "Yani bu öğleden sonra ve yarın bütün gün i z i n l i s i n diye işi ekip seninle takılabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Sırıtarak başını salladı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum." "Beck..."

"Benimle kaç, Jolie."

Her şeyi cazip hale getirmişti. Beş kelimelik bir cümle şimdiye kadar duyduğum en heyecan verici cümle gibiydi.

Gerçek şu ki, arenada olmak zorunda değildim. Dizüstü bilgisayarım yapmam gereken her işe erişebildiği için evden çalışma imkânına sahiptim. Ayrıca, asistanlarım da koltuklarının rahatlığında çalışmayı tercih ederlerdi.

Beck'i görmek için arenaya geldim.

"Nereye koşacağız?" diye sordum.

Bir adım daha yaklaştı. "Ya evet dersin ve hemen gideriz. Ya da hayır dersin ve ne planladığımı asla öğrenemezsin."

Ellerim belimden kalktı, kollarım göğsümün üzerinde çaprazlandı. "İşte bu çok adice."

"Cevabın nedir, güzelim?"

"Yani..." Vücuduma bir göz attım. Kot pantolon ve Whales sweatshirt giymiştim. Bir çift şirin spor ayakkabı. Ve saçlarım, yüksek bir at kuyruğundaydı - bugün yıkama günü değildi. "Bana bir bak. Maç için giyindim, bir yere gitmek için değil. Değişmem gerekmez mi? Ya da ..."

"Mükemmel görünüyorsun." Çenemi tuttu. "Sebeb aramayı bırak, Jolie. Sadece evet de."

O güzel ela gözlerine baktım. Bana neredeyse her şeyi kabul ettirebilecek gözlere. "Evet."

Tutmam için elini uzattı. "Hadi gel."

"Bana nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" Parmaklarım onunkileri kavradı ve arenanın çıkışına yaklaştığımızda ekledim, "Peki ya dizüstü bilgisayarım? Ofisimde duruyor. İşlerimi halledebilmek için onu almam gerek."

"Sen yokken asistanların ilgilenecek." Bana uzun uzun baktı. "Seni götürdüğüm yerde benden başka hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak."

Ben yokken mi?

"Ve cipim Beck. Otoparkta. Onu alabilmem için beni daha sonra buraya geri getirecek misin? Senin arabanı alacağımızı varsayıyorum."

Güldü. "Ne çok soru var."

"Kaçırılıyormuşum gibi hissediyorum. Hem de rastgele bir Salı günü. Bir şeyler öğrenmek istediğim için beni dava et." Ona göz kırptım.

"Alacağın tek şey şu: Bir şoför bizi alacak ve asistanım Jeep'ini evime götürecektir. Fob'un nerede?"

Şu anda neler oluyor? "Masamın üst çekmecesinde." "Ofisin kilitli değil mi?"

"Evet."

Telefonunu çıkardı, başparmağıyla bir şeyler yazarken avucunun içinde tuttu, cep telefonu cebine geri girmeden önce bir mesaj gönderir gibi yaptı. "Tamamdır."

"Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

Arenanın kapısından içeri girdiğimizde bana gülümsedi, bir SUV hemen dışarıda bizi bekliyordu. "Çünkü öyle, bebeğim."

Beck'in özel uçağına adım attığımda nereye uçtuğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beş saat sonra, inişe hazırlanırken hâlâ bilmiyordum. İçerideki monitörler karanlıktı. Uçuş görevlisi kesinlikle hiçbir ipucu vermemişti. İki kaptan da güncellemeler yapmıştı ama bir varış noktasından ya da nereye uçtuğumuzdan bahsetmemişlerdi.

Ama uçağına bindiğimizde koltuklardan birinde beni bekleyen şey Beck'in asistanının benim için hazırladığı bir çantaydı - nereye gidiyor olursak olalım bir gece kalacağımıza dair tek ipucu. İçinde dört kıyafet, ayakkabılar, aksesuarlar, kozmetik ürünleri ve makyaj malzemeleri vardı. Bir gün, yıllarca Weston ailesi için çalışmış olan CC ile tanışacak ve bana üniversitede aldığı kıyafetlerden sonra daha da gelişmiş olan bu inanılmaz zevke sahip olduğu için ona şahsen teşekkür edecektim. Şimdilik Beck'in telefonunu kullanarak ona mesaj attım ve takdirlerimi bu şekilde ilettim.

"İnmek üzereyiz," dedi Beck yanımdaki koltuktan. Birlikte bir kanepeye oturmuş, yiyecek ve içeceklerimiz önümüzdeki masada dururken, şarküteri tabağımızı kemirmeyi yeni bitirmiştik. "Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?"

"Hayır." Ofladım. "Doğuya mı batıya mı, kuzeye mi güneye mi gittiğimizi bilmiyorum. Ne zaman pencereden dışarı baksam, aşağıdaki hiçbir şey bunu ele vermiyor."

Eli yanağımın üzerinde gezindi. "Seni şaşırtmak en sevdiğim ikinci şey olabilir."

"Öyle mi? Birincisi ne?"

Uçak piste inerken gülümsedi, kolunu omuzlarıma doladı ve dudaklarını başımın yan tarafına bastırdı. Uçak durana ve uçuş görevlisi kapıyı açıp merdivenleri yere indirene kadar beni bu şekilde tuttu.

Elimden tutup çıkışa doğru götürdü, kapıda birlikte dururken kulağıma fısıldadı: "Seni eve getiriyorum."

Eve.

Pistin etrafına bakındım, bir işaret, ayırt edilebilir bir iz aradım.
-Herhangi bir şey. Ve uzun, derin bir nefes aldım. Tanrım, tıpkı Boston gibi kokuyordu; sadece şehirden gelen birinin algılayabileceği ve takdir edebileceği bir koku.

Sevdiğim adama baktım ve fısıldadım, "Neden?" O kadar yer varken, burası.

Bir nedeni olmalıydı. Ne olduğunu öğrenmek için ölüyordum.

Hâlâ elimi tutarak beni merdivenlerden aşağı, jetin hemen yanında bekleyen cipe doğru götürdü. Şoför kapıyı bizim için çoktan açmıştı ve arka koltuğa tırmandık. Mürettebattan biri çantalarımızı bagaja yerleştirdi ve şoför bizi pistten uzaklaştırdı.

"Neden Boston?" diye açıkladı. Başımı salladım.

"Programımda küçük bir boşluk var ve sezon sonuna kadar burada oynamayacağımız için Kuzeydoğu'nun tadına biraz bakabilirsin diye düşündüm. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Özlediğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Boston'ı senden asla koparamadım." Gözlerini kucağıma dikti. "Ve ikimiz de gerçekten denediğimi biliyoruz."

Güldüm. "Denedin."

"Ama gerçekten, ne zaman seyahate çıksam, dönmek için can attığım yer Los Angeles oluyor. Eminim sen de kendi şehrin için aynı şeyi hissediyorsundur." Yanağımdan öptü. "Geri dönmek isteyecek kadar çok özlemeni istemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bundan emin misin?"

Kolumu boynuna doladım. "Beck, seninle olduğum sürece nerede yaşadığının bir önemi yok. Sen benim evimsin."

"Mmm." Beni sertçe öptü. "Bu cevabı sevdim."

Boynundan çözüldüm ve parmaklarımızı birleştirdim. "Burada ne kadar kalacağız?"

"Bu gecenin tamamı ve yarının büyük bölümü bizim. Uçağımız saat 11'de kalkıyor, böylece ertesi sabah 10'da ekiple birlikte Colorado'ya uçmak için zamanında dönmüş oluyoruz. Benim jetimde uyuyacağız, takımın uçağında da kestirebiliriz.

Gerekirse uçak. Ama şu anda senin gülümsemeni görmek, yaklaşan yorgunluğa değiyor."

"Beni buraya getirdiğine hâlâ inanamıyorum. Bizim için planladığın şeyler var mı?" Kolunun altına sokuldum.

"Senden hiçbir şey almak istemedim; ziyaret etmek istediğin bir yer, yemek yemek istediğin bir restoran gibi. Burada geçireceğimiz zaman tamamen senin ellerinde bebeğim."

"Nerede kalıyoruz?"

"Bugün Bayan Sorular'da." Güldü. "Babanla bu gezi hakkında konuştuğumda bana onların evinde kalmamız gerektiğini söyledi."

Kaşlarım kalktı. "Babama beni buraya getireceğini mi söyledin?"

"Söyledim."

"Ve orada kalmamızı mı teklif etti?"

"Elbette etti."

"Brownie puanı kazanmaya mı çalışıyorsun?"

Tekrar güldü. "Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Baban şu anda kızına ne kadar aşık olduğumu biliyor." Dudaklarımı dudaklarıyla sıyırdı.

"Bil diye söylüyorum, sadece ayrı yatak odalarında değil, farklı katlarda da kalacağız."

"Anlamıştım ama teklifini reddetmemin nedeni bu değildi."

SUV şehir trafiğinde ilerliyordu. Ne yöne gittiğimize dikkat etmeye çalışıyordum ama bu konuşmada o kadar ilgi çekici bir şey vardı ki gözlerimi Beck'ten ayırmakta zorlanıyordum.

"Sebebi neydi?"

Elini başımın üstüne koydu. "Anladığım kadarıyla ailen Beacon Hill'de yaşıyor."

"Öyle."

"Ama orası şehrin en sevdiğin yeri değil."

Gözlerinin içine baktım, Beck'in söylemediği kelimeleri görmek için gözlerinin ötesine bakmaya çalıştım. "Şehrin en sevdiğim yeri... neresi olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Bana sen söyledin. Seninle tanıştığım gece, arabada otelime doğru giderken."

Konuşma zar zor aklıma geliyordu ama o küçük anı kırıntılarının içinde Güney Boston hakkında bir şeyler söylediğimi hatırlıyordum.

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Jolie. Bunu sana daha önce de defalarca söyledim. Bu yüzden burada bir yer ararken sadece Güney Boston'da arama yaptım."

Başımı salladım, ona hayranlıkla bakıyordum, "Sen mi baktın? Asistanına değil mi?"

"Bu konuda hiç yardım almadım." Gülümsedi. "Hepsini ben yaptım." "Birdenbire çok etkilendim."

"Sadece bekle... daha da iyi olacak."

SUV yüksek bir binanın önünde durdu, şoför kapımızı açtı. Önce Beck indi ve yere inmeme yardım etti. Bir vale görevlisi çantalarımızı alırken Beck beni binanın içine götürdü.

Lobiye baktım, Ginger ve benim Los Angeles'ta yaşadığımız yere benziyordu ama burası çok daha güzeldi. "Burası bir otel değil."

Beck bana asansöre kadar eşlik etti, kapılar anında açıldı ve PH düğmesine basmadan önce okuyucunun önünde bir fob salladı. "Hayır. Burası bir otel değil."

"Bu gece için bir daire mi kiraladınız?"

"Daha fazla soru."

"Elimde değil. Arenada, uçakta, burada, şimdi olan biten her şeyden çok etkileniyorum."

Kıkırdadı ve asansör en üst kata çıkıp kapılar açıldığında beni dışarı çıkardı. Bir koridorda olmadığımızı fark etmem bir an sürdü. Tamamen sanat eserleri ve mobilyalarla dekore edilmiş bir dairenin içindeydik. Oturma odasındaki pencerelerin bir duvarı şehrin en inanılmaz manzarasını gösteriyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadım cam duvara doğru yürürken.

Beck arkama geçti, ben Boston'a bakarken elleri karnımda, yüzü boynumdaydı. "Evine hoş geldin, Jolie."

"Ne?" Yerimden sıçradığımı hissettim. "Eve mi?" Yüzümü ona döndüm.

"Bu şehri seviyorsun. Buradan ayrılmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Elbette her zaman ailede kalabilirsin ama ben kalamam - en azından senin yatağında kalamam ve sensiz uyumayı sevmiyorum. Bu yüzden bize bu evi aldım ve ziyarete geldiğimizde burada kalacağız. Ve eğer bensiz gelirseniz, burada ya da Beacon Hill'de kalma seçeneğiniz var."

Başımın sallandığını bilmemin tek nedeni başımın dönmeye başlamasıydı. "Bir saniye bekle. Seni doğru mu duydum? Bu daireyi bizim için *aldığını* mı söyledin? Bu... *bizim* mi?"

"Birçok evden ilki."

Kollarımla boynuna sarıldım, içimden tam bir huşu ve yarı çılgınlık ve kahkaha sesi geliyordu. "Nesin sen?"

"Sana söyledim... sana aşık bir adamım." Beni önce yumuşakça, sonra biraz daha ısrarla öptü.

Dudakları dudaklarımın üzerindeyken, bu sözleri sadece duymakla kalmadım. Onları hissettim.

O da bunu bana pek çok şekilde gösterdi, bunlardan biri de buydu.

Geri çekildiğinde, "Fotoğraflarda görüldüğü kadar mükemmel olduğundan emin olmak için ailenin gelip mekâna bakmasını sağladım" dedi.

"Bunu benim için yaptığına şaşırdılar mı?"

"Yani, söz konusu sen olduğunda vahşi biri olduğum için mi?" Göğsünü dürttüm. "Sadece bana gelince değil."

Gülümsedi. "Sanırım baban bebeğini eve getirdiğim için mutluydu."

THIRTY-FIVE

Beck

I galibiyet serimizin eninde sonunda biteceğini biliyordum. Yenilgisiz bir sezon geçirmemizin imkânı yoktu ama Nashville'e yenilmek tombala kartımda yoktu. Darbe yıkıcıydı. Moral sırasında uçuş evi çok çirkindi.

Takımım mutlu değildi ve onları neşelendirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Her ne kadar deplasmandaki ilk maçımızı kazanmış ve Colorado'yu yenmiş olsak da, Nashville bizden daha iyi oynamıştı; bundan kaçış yoktu.

Los Angeles'a indiğimizde eve gidip vücudumu dinlendiremedim bile çünkü bu akşam The Weston Group'a karşı bir yükümlülüğüm vardı. Ekibin uçağının indiği yerden Jolie'yle birlikte pisti yürüyerek geçtik ve Horned'un açılış gecesi için San Antonio'ya uçan jetime bindik.

Uçuş sırasında üstümüzü değiştirdik ve Teksas'a indiğimizde bizi doğrudan restorana götürmek üzere pistte bekleyen SUV'ye bindik.

Arka koltukta Jolie'nin elini tutuyordum ve ne kadar terlediğini hissediyordum.

"Gergin misin?"

Buklelerini karıştırırken bana baktı. Onları yukarı itti, geriye kaydırđı ve tekrar omzunun önüne getirdi. "Nasıl anlıyorsun?"

"Sinirler nereden geliyor?"

"Paparazzilerin orada olacağına dair garip bir his var içimde." derken bile göğsü yükseldi ve yüksekte kaldı.

"Oh, orada olacaklar. Hart bundan emin olacaktır. Bu açılış için alabileceğı her basın parçasını istiyor. Ne kadar çok kamera, ne kadar çok ünlü fotoğrafı, ne kadar çok vızıltı, o kadar çok rezervasyon."

Dudaklarını birbirine sürttü, gözleri o kadar iriydi ki patlayacaklarından endişe ettim. "İlk kez bir çift olarak fotoğraflanacağız. Bu da demek oluyor ki, gece bitmeden fotoğrafımız internete düşecek."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

Başını iki yana salladı. "Ben sadece... endişeliyim."

"Endişelenme. Sen benimsin. Önemli olan tek kişi buradaki adam." Göğsüme vurdum. "Ve bu gece çok muhteşem görünüyorsun."

Bakışlarım vücudunda gezindi. Üzerinde siyah bir tulum vardı ama V yakası düşük kesilmişti ve az miktarda memesini gösteriyordu. Kumaş kalçalarını ve poposunu sarıyordu. Yere indiğimizde ellerimi ondan uzak tutamamıştım.

"Beni uçakta vurdun, anlıyorum, senin deyimimle 'sikilmiş' görünmek istemedin. Ama bu gece o uçağı tekrar bindiğimiz an, sen de sikileceksin."

Dişlerini göstermeden gülümsedi ve başını salladı. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Neyi?"

"Her şeyi mükemmelleştirmeyi."

Boynuna eğildim, bu gece bir kez bile sürdüğünü görmediğim ama sanki tenine yeni sıkmış gibi kokan vanilya-amber aromasını içime çektim. "Sana hava atmak için sabırsızlanıyorum."

"Göstermek mi?"

"Evet. Benim olarak." Geri çekilmeden önce dudaklarım yanağında oyalandı. "Takım biliyor, personel biliyor, ailelerimiz biliyor. Ginger da. Tüm önemli kişiler bilgilendirildi. Şimdi sıra diğerlerinde."

"Yani senin esneme memlerinden rahatsız olan kadınları mı kastediyorsun?" Gözlerini devirdi. "Bu habere nasıl tepki vereceklerini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Benimle birlikte olduğun sürece, ki sonsuza kadar birlikte olmayı planlıyorum, son derece önemli bir şey öğreneceksin."

"Neymiş o?"

"O insanların ne düşündüğü umurumuzda bile değil. Onlar önemli değil, Jolie. Önemli olan biziz."

Elini sakalımın kenarına koydu ve "Haklısın" diye fısıldadı.

Cip restoranın önünde durdu ve girişin yanındaki merdivenlerde birkaç paparazzi konuşlanmıştı. Tesis doğrudan River Walk üzerinde olduğundan ve su ile restoranımız arasında bir yaya kaldırımını bulduğundan, orada daha fazla paparazzi olduğunu varsaydım.

Bu da bu gece etrafımızın kameralarla çevrili olacağı anlamına geliyordu.

Jolie sadece suya girmekle kalmıyordu; yüzüstü okyanusun ortasına atlayacaktı.

"Hazır mısınız?" diye sordum. diye sordum.

"Olabileceğim kadar hazırım."

"Unutma, sadece biz varız. Başka kimsenin önemi yok." Başını salladı.

Cipten ilk ben indim ve kameraların flaşları hemen gözlerime çarptı. Elimi uzattım, Jolie parmaklarımı sıktı ve arka koltuktan inmesine yardım ettim. Topukları yere değdiğinde gitmesine izin vermedim.

"Bugün zor bir mağlubiyet aldın Beck," dedi içlerinden biri. "Birkaç gün sonra Detroit maçına çıkarken nasıl hissediyorsun? Sence Balinalar galibiyet serisini yeniden başlatacak mı?"

"Balinalar bu yıl finallerde olacaklar, benden söylemesi," diye cevap verdim. "Şu söylentileri hakkında Landon'ın takas edileceği hakkında ne Philadelphia mı?" diye sordu bir diğeri.

Elimi Jolie'nin sırtının alt kısmına koydum ve onu merdivenlere doğru yönlendirdim. "Bu benim duymadığım bir söylenti."

Ve bu sadece bir söylentiydi. Mark Landon'ı takas etmiyordu; o ligdeki en iyi kaleciydi.

"Kolunda kimin olduğunu bize söylemek ister misin?" Sonra bana sordular.

Merdivenlerin başında durdum ve arkamı dönüp küçük kalabalığa baktım. "Hayatımın aşkının kim olduğunu mu soruyorsun?" Parmaklarımı yeniden birleştirdim ve o da parmaklarımı sıkıca kavradı. "Bu Jolene Jameson, Whales'in pazarlama müdürü."

"Sahibinin kızı mı?" diye sordu içlerinden biri.

Kimliğini saklamak için hiçbir neden yoktu. Bu fotoğraflar yayınlandığı anda spekülasyonlar başlayacaktı. Yangını başkasının yerine kendi sesimle söndürmek en iyisiydi.

"Evet," diye yanıtladım. "Ve neredeyse üç yıl yalvardıktan sonra nihayet benimle çıkmayı kabul etti."

"Üç yıl mı?" diye bağırdı içlerinden biri. "Birini bekletmek için çok uzun bir süre."

Jolie kameraya bir gülümseme verdi. "Beni hak etmesi gerekiyordu."

Verdiği mükemmel cevaba kıkırdadım ve onu içeri götürdüm, kapılar arkamızdan kapandı ve Jolie'nin sonunda yeniden nefes aldığını söyleyebildim.

"Harikaydın."

"Bunun bittiğine çok sevindim."

"Fazla rahatlama. Eminim restoranın arka tarafında kalanlar vardır." Hâlâ elini tutarak, Walker hariç tüm ailemin ayakta olduğu bara doğru yürüdüm.

"Beck Amca!"

Colson'ın kızı Ellie bana doğru koşuyordu, ben de onu kucağıma aldım. "Kızım nasılmış bakalım?"

Minik elini omzuma yasladı. "Ben en iyisiyim!"

"Evet, öylesin." Güldüm ve yanağından öptüm. "Jolie'yi hatırlıyor musun?"

Ellie Jolie'yle evimizde oynadığımız maçlardan birinde tanışmıştı ama yeğenim tanıştırıldığı kişileri her zaman hatırlamazdı.

Ellie Jolie'nin saçına uzandı ve onu döndürmeye başladı. "Mmm, hatırladım!" "Seni tekrar görmek çok güzel, Ellie." Jolie yeğenimin sırtını sıvazlıyordu. "Dünyadaki en güzel saçlara sahipsin."

"Belki bu gece iyi olursan Jolie saçlarını örmene izin verir."

Ellie'nin gözleri kocaman oldu. "Verecek misin?"

"Biraz ekşi karışımly sert bir viski içtikten sonra, ki sen de ona yardım edeceksin."

Jolie şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Yeğenini içki içmeye göndermiyorsun, değil mi?"

Ellie'yi yere bıraktım ve ona, "Şuradaki kadını görüyor musun?" dedim. Ginger'ı işaret ettim. "Jolie'yi kucakladığında -ki bu her an olabilir- elinden tut ve bara götür. Bahse girerim sana şimdiye kadar içtiğin en iyi Shirley Temple'ı getirecektir."

"Ginger!" Jolie parmağımı takip edince bağırdı.

Ellie bana gülümsedi. "Ben ilgileniyorum Beck Amca. Shirley Temple'lara bayılırım." "Aman Tanrım, burada ne yapıyorsun?" Jolie koşarak içeri girerken ciyakladı.

Ginger'ın kollarında.

"Anlaşılan en iyi arkadaşımı görmek için Teksas'a kadar gelmem gerekiyor." Ginger kızıma sarılırken, o da bana gülümsedi ve "*Teşekkür ederim*" diye mırıldandı.

Şirket jetimizin kalkış saatine yetişemeyeceği için ona birinci sınıf bir bilet almış ve onun için ayırttığım otele ulaşımını ayarlamıştım.

Ben de sıırttım ve kardeşlerime katıldım.

Eden ona sarıldıktan sonra, "Maç günü burada olduğuna inanamıyorum," dedi. Bana.

Colson'a, "Öğleden sonra erken saatte maç yapmanın avantajlarından biri de Ona.

bu," dedim ve bana bir pound verdi. "Yenilmiş olmalısın?"

"Olacağım, eminim." Onu kucakladıktan sonra enseme sıktım.

Hart. "Kaybettiğim için hâlâ içim yanıyor."

"Bana ne söyledin?" Hart sordu.

Uzun, yüksek bir nefes verdim. "Hepsini kazanamayacağını..."

Hart omzumu sıktı. "Aynen öyle."

Barın etrafına, yemek odasının buradan görebildiğim kısmına, kardeşimden hiçbir iz olmayan açık mutfığa baktım. "Burası inanılmaz görünüyor."

"Öyle değil mi?" Eden söyledi. "Sona yaklaşmıştık. Hart neredeyse müteahhidi öldürüyordu. Ama her şey yoluna girdi ve herkes hâlâ hayatta ve misafirlerimiz müteahhidin ekibinin bu gece restoran halka kapandığında düzelteceği küçük kusurları fark etmeyecek."

"Tanrım," diye inledim. "Böyle miydi?"

Kız arkadaşı Sadie ona katılmadan önce Hart'ın yüzündeki öfke parladı. "Hiçbir fikrin yok," dedi.

Sadie durduğumuz boşluğa doğru eğildi ve yanaklarımızdan öpüştük. "Gelebildiğine çok sevindim Beck."

"Seni görmek güzel, Sadie." Restoranın etrafına bir kez daha baktım.
"Çocuklar, Walker nerede?"

Hepsi derin derin nefes alıp birbirlerine ve en sonunda da
Ben.

"O... burada değil," dedi Colson.

"Burada değil de ne demek?" Üstüne bastım.

Eden kolumu tuttu, gözleri beni uyarıyordu. "Yapacak çok işimiz var.
söyle."

"O zaman söyle."

Hart başını salladı. "Burada olmaz Beck. Şimdi olmaz."

Bu da ne demek şimdi?

Jolie ve Ginger, Ellie'yle el ele tutuşarak çemberimize katıldılar, benim kız
yanıma geçerken içkisini yudumluyordu.

Başının yanından öptüm ve ailemin onunla konuşmasını dinlerken -ona
hayran olan bir grup- aklım Walker'daydı.

Sahip olduğumuz diğer tüm restoranlar gibi bu restoran da ağabeyimin
bebeği idi. Onun aşkıydı.

O zaman neden burada değildi?

THIRTY-SIX

Jolie

"*Fırtına öncesi sessizlik gibi.*"

Beck bir keresinde arenayı bu şekilde tarif etmişti. Neredeyse tüm ışıklar söndüğünde, çalışanlar gittiğinde ve sessizlik büyük, yankılı alanı doldurdu. Durumlar birbirine benzediği için - herkes geceyi geçirmek üzere ayrılmıştı ve binadaki son kişi bendim - tam olarak ne demek istediğini anlamıştım. Sadece pistin üstündeki spot ışıkları yanıyordu, skorbordlar siyahtı ve tribünler boştu, bu da Beck'in tarifinin daha da yankılanmasını sağlıyordu.

Her hafta burada sayısız saatler geçirdikten sonra, sessizliğin özel bir yanı olduğunu öğrenmiştim. Sessizlik benimle konuşuyordu; midemin içinde uğulduyordu. Beynim yarınki maçın gürültüsünü düşünerek dönüp dururken bana küçük heyecanlar veriyordu.

Boston'la oynayacaktık. Bu konuda düğümlenmiştim.

Kendi evimin takımı yeni evimin takımına karşı olduğu için kurgu için fazladan zaman harcamıştım. Rakamları inceledim. Maç için hazırlıklarımızı gözden geçirdim. Ve gözlerim bilgisayar ekranına bir saniye daha bakamayacakmış gibi hissettiğinde ofisimin kapısını kilitledim ve asansöre binerek birinci kata çıktım.

Elimde anahtarlarımla beni çalışanların otoparkına bırakacak olan çıkışa yaklaştım. Ama orada, camın önünde, tamamen hareketsiz kaldım. Fob'u okuyucuya bile kaldırmadım.

Çünkü bir ses duydum.

Taze buz kesen patenlerin sesiydi bu.

Burada biri mi var?

Ancak burada olabilmeleri için güvenlikten geçmeleri ve kendilerine ait anahtarları olması gerekiyordu.

Bu da demek oluyor ki.

Soyunma odasını geçerek koridora yöneldim ve kısa tünele girdiğimde gördüğüm manzara midemde o tanıdık kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Bu adamın ne yaptığı önemli değildi; bunu yaparken çok güzel görünüyordu. "Ne yapıyorsun?" Ellerim kalçalarımın gitti.

Beck buzun üzerinde daireler çizerken elinde bir sopa bile tutmuyordu. Üzerinde herhangi bir ekipman da yoktu. Üzerinde gri bir eşofman altı ve Whales sweatshirt'ü vardı, kafasında ters bir şapka vardı ve yüzünden bir gülümseme yayılıyordu.

"Eğleniyorum." Bana doğru kaymaya başladı. "Ne yapıyorsun?" "Gece için eve gidiyordum."

Pistin girişinde durdu ve elini uzattı. "Bir çift paten giy ve bana katıl."

"Paten kaymayı bilmiyorum."

"Ne? Senin hakkında bunu nasıl bilmezdim?" Üzerimde yükseliyordu, pistin duvarı bizi ayırıyordu, vücudunun büyüklüğü daha da iri ve kaslı görünüyordu. "Sen New England'dansın. Orası buz gibi. Siz Bostonlular paten kaymayı bilmiyor musunuz?"

Güldüm. "Ben şehirdenim Beck. Elbette, pistler vardı. Ama benim yaptığım tek paten kayma, siyah buz üzerinde kayarken ayakkabılarla kaymaktı."

"Aynı şey değil." "Belli ki."

Eli hâlâ dışarıdaydı ve havayı çekiyordu. "Buraya gel." "Buzun üzerinde mi? Patenler olmadan mı?"

"Evet, Jolie. Buzun üzerinde. Ve patenler olmadan."

Parmaklarını sıkıca tuttum, kayacağımı biliyordum ve yükseltilmiş piste adım attım, soğğun ayakkabılarımın tabanlarından sızdığını ve elbiseme doğru ilerlediğini hissettim. Ama buzun üzerinde uzun süre kalamadım çünkü bir kez

Beck'in tam önünde durarak beni kollarının arasına aldı ve vücuduna sardı.

"Şimdi biraz paten kayalım."

"Lütfen düşme" diye yalvararak omuzlarına sarıldım.

"Patenlerin üzerinde spor ayakkabılarımdan daha iyiyim." Bana bir öpücük verdi. "Güven bana."

"Güvenmeseydim, şu anda bunu yapıyor olmazdık."

Paten kaymak hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Paten kaymak da öyle. Havanın üzerimden bu kadar hızlı geçtiğini hissettiğim tek an bisiklete bindiğim zamandı. Ama o hiç böyle hissettirmemişti.

Belki de Beck'in kollarında olmak bunu farklı kılıyordu. Belki de bizim buzumuzda olmalı.

Belki de bizi aynı yerde ve aynı zamanda bir araya getiren şey hokeydi ve şimdi onun bedenini kendiminkine sararken, sanki dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişiz gibi hissediyordum.

Bu his her neyse, hoşuma gitmişti.

Yüzünü benimkinin önüne yerleştirdiğinde ve rüzgâr saçlarımı etrafımızda savururken "Öp beni" diye fısıldadığında tereddüt etmedim.

Gözleri kapalıyken nereye gittiğini nasıl bildiğini de sorgulamadım.

Ona yavaşlamasını söylemedim.

Ya da durmasını.

Sadece dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Ağzımın içine kayan dilinin sıcaklığını içime çektim ve vücudunun sertliğini benimkine bastırırken hissettim.

Dönüşlerde hızlanıyorduk, geriden ileriye doğru gidiyorduk, yön değişikliği ve hava akımı her seferinde karnıma çarpıyordu ve ağzı beni hiç terk etmiyordu.

Ama pistin etrafındaki her geçişte öpücüğü değişiyordu.

Ellerinin yerleşimi de öyle. Nefesinin derinliği. Beni sadece tutmakla kalmıyor, aynı zamanda kendine doğru çekiyordu.

Bana bu anın sadece öpüşmek için olmadığını söyleyen işaretler. Çok daha fazlası içindi.

"Üzerimizde kamera var mı?"

Bunu biliyordum.

Gözlerim açıldı ve kollarımı biraz gevşeterek arkama yaslanıp yüzünü gerçekten görebildim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kıkırdadı, yavaşladığından beri biraz hızlanmıştı. "Şaka yapmaktan çok uzağım."

"Bunu burada mı yapmak istiyorsun? Buzun üzerinde mi? Paten kayarken mi?"

"Bundan daha mükemmel bir yer düşünemiyorum." Sertleşmiş aletinin ucunu bana doğru bastırdı ve alt dudağımı ısırды. "Bak bana ne yaptın."

"Beck..."

"Üzerimizde kamera var mı?" diye tekrarladı.

Ona bu cevabı vermekte tereddüt ettim. Verdiğim anda ne olacağını biliyordum.

"Sessizliğinden öyle olmadığını anlayabiliyorum." Gülümsedi, şeytani ve yıkıcı derecede seksiydi. "Ve sen de bana bunun korkunç bir fikir olduğunu söylemenin yollarını düşünüyorsun."

"Aslında ben de tam olarak babamın bahsettiği profesyonelliğin bu olmadığını hatırlatacaktım."

"Ama baban bilemezdi ki." Beni bu kez nazıkçe öptü ve bizi ayırdığında inledi. "Kimse bilmez. Canlı yayında değiliz. Kaydedilmiyoruz. Burada kimse yok. Güvenlik dışarıda." Hızla durdu ve beni kale direğinin arkasındaki duvara doğru götürdü. "Bu da teknik olarak şu anda sana istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor." Beni cama yaslayarak, sonunda elini popomu tuttuğu yerden kaldırıp yüzüme koyabildi.

"Teknik olarak evet."

"Ve beni hiçbir şey durduramaz... senden başka." Alnı çoğunlukla şapkanın arkası tarafından gizlenmiş olsa da kaşları kalktı. "Ne diyorsun bebeğim? Bu buzun üzerindeyken bana amını verecek misin?"

THIRTY-SEVEN

Beck

"**W** *Ne diyorsun bebeğim? Bu buzun üzerindey k e n bana amını verecek misin?"*

Jolie'ye bakıp, cevap vermesini beklerken, eminim ki Hiçbir şeyi şu anda onu istediğim kadar çok istememiştim.

Onun burada, kollarımda, bu pistte olması aletimin kontrol edemediğim bir şekilde zonklamasına neden oluyordu.

Beni acıtıyordu. Nabız.

Düşüncelerim tek bir şeyle meşguldü: İkimiz de çılgılık atana kadar onun amına vurmak.

Elbette hepsi önceden planlanmıştı. Geç saate kadar çalışacağını ve bu saatte burada sadece bizim olacağımızı biliyordum. Bu yüzden, arenaya giderken, bu buzun üzerinde ona neler yapabileceğim fikriyle dalga geçmiştim. Her kırmızı ışık beni kışkırtıyor, sikimi sarsıyor, aklım ne istediğime ve onun bana ne vereceğine dair çılgınca bir karışım yapıyordu.

Kolum kışının altında, diğer elim yüzünderken kıpırdanmaya başladı. İlk başta, onu yere bırakmamı sağlamaya çalıştığını düşündüm. Sonra elbisesini kaldırdığını, beni içeri davet edecek şekilde hareket ettirdiğini fark ettim.

Kızım bana istediğim her şeyi veriyordu.

Ve gözlerindeki bakış bana hissettiğim her şeyi onun da hissettiğini söylüyordu.

"Külot giyiyor musun?"

Aminin ıslak olduğunu biliyordum. Gülümsemesi bana bunu söylüyordu. Dudakları kapanmıyor, açık kalıyordu ve dudaklarının arasından nefes nefese kalmıştı. Göz bebekleri nasıl da büyümüştü.

"Her zaman öyle değil miyim?"

Elim yüzünü terk edip göğsünden aşağı kayd, başparmağım göğüs ucunu sıyırdı ve parmak uçlarım ipekle buluşana kadar elbisesinin altına doğru manevra yaptım. Tek bir sert çekişle, parmak uçlarımı kopardım ve eşofmanımın cebine soktum.

"Biliyor musun, onları yan tarafa da koyabilirdin." Başını sallayışından benden daha azını beklemediğini anladım.

"Yapabilirdim." Elim bir yo-yo gibi tekrar amına doğru çekildi, dışarıda gezinerek işe gidip gelirken yaşadığım alaycılığın bir kısmını ona yaşattı. "Ama bu daha eğlenceliydi."

"Mmm." Gözleri kapandı. Parmakları sakalımın bıyıklarına battı ve bu da yetmeyince başıma gidip o telleri çekmeye başladı. "Beck..."

"İyi hissettiriyor, değil mi?"

Parmağımı klitorisinde gezdirdim. Islaklığı tepeye kadar ulaşıyor, ben aminin dibine indikçe daha da kalınlaşıyordu. Ama o noktayla diğer yerleriyle yaptığım gibi alay edemezdin.

Çünkü orası bana aitti. Çünkü

ona ihtiyacım vardı.

Çünkü onun buna ihtiyacı vardı.

Ve parmağım yavaşça daireler çizip daldıkça, amı beni içine aldı. Sonuna kadar.

Tenime karşı kaygan, etrafımda kasılıyor. "Siktir!"

"Evet," diye inledim. "Sikimi ne kadar istediğini hissedebiliyorum."

Avuç içleri yüzümün yanlarına gitti, yalvarırken bakışlarımızı kilitledi, "Ver onu bana. Lütfen."

"İstiyorsan, o zaman alırsın." Alt dudağındaki arzuyu emdim. "Sikimi çıkar ve içine sok."

Hiç tereddüt etmedi. Belimdeki kumaşın altından kaymadan, tepemi yumruklamadan ve beni ona doğru yönlendirmeden önce bir saniyelik bir duraklama bile olmadı. Kalçalarını hafifçe kaydırđı ve ucum içeri girdi.

Sadece birazcık ve vücudumu bir ısı patlaması sardı. Beni sarsarak uyandıran bir sıcaklık dalgası.

Beni dizlerimin üstüne çökertecek kadar güçlü bir gerginlik.

Zaten bildiğim şeyi yeniden doğrulayan bir ıslaklık seviyesi.

Bu kadın benim lanet olası karım olacaktı.

"Ah!" Kafası cama çarptı, oyun sırasında çıkan sesin aynısıydı, inlemeleri kadar aşına olduğum bir sestti. Ve bilerek yaptığı bir hareketti, vücudunun zevke tepki verme şekliydi. "Tanrım, mükemmel bir siki var."

"Ve hepsi senin."

Başparmağını dudaklarımın ortasına yerleştirdi. "Daha fazlasını istiyorum." "Al onu."

Bizi yeniden konumlandırığım, şimdi onu iki kolumla tutuyorum ve yerleştikten sonra zıplamaya başladı, her salınım beni amının derinliklerine gönderdi.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes verdi. Bu iyi hissettirmekten daha iyiydi. Bu inanılmaz hissettiriyordu.

Çünkü her daldırışta daha da daralıyordu. Tüm bunlar daha fazla sürtünme yaratıyordu. Ve tüm bunlar orgazmımı artırıyordu.

"Daha sert." Kıçına bir tokat attım. "Haydi. Sür beni, bebeğim." Dinledi. Verdi.

Ve geri çekilip ileri doğru ittiğimde, onu aldı.

"Evet," diye kükredim.

Ama bu tempoda devam edersek ben boşalacaktım, o da boşalacaktı ve bunun henüz olmasını istemiyordum.

"Hadi paten kaymaya gidelim."

Gözleri fıldır fıldır açıldı, elleriyle yüzümü geriye iterek bana daha iyi bakmasını sağladı. "Şimdi mi? Böyle mi?"

"İşte böyle."

Sırtım piste dönüktü, bu yüzden bizi döndürdüm ve buzun yüzeyinde kaymaya başladım, ağırlığını kollarımla tuttum, her itişimi ona doğru sürmek için kullandım. Birkaç hızlı bakış bana yerimi gösterdi. Ama ben

gerçekten ihtiyacım yoktu. Pisti, her ağ arasındaki mesafeyi, birinden diğerine gitmek için patenlerimi kaç kez kullanmam gerektiğini biliyordum.

"Daha hızlı gidiyorsun," diye nefes nefese kaldı. "Beck!"

Hızımdan mı yoksa onu becerme şeklimden mi bahsettiğini bilmiyordum ama ikisi de doğrudu.

Karşı uca yaklaştığımda yavaşladım, ağın etrafında döndüm, ivme kazanıp ortaya doğru hücum edemedim patenlerim birbirinin üzerinden geçti.

"Becer beni, Jolie!"

Çok fazla hareket vardı. Baskı.

Onu aşağı yukarı sallarken omuzlarımı kavriyordu ve tamamen içine girdiğim her seferinde yüzüme doğru nefes veriyordu.

Bu konuda çok heyecan verici bir şey vardı.

"Bebeğim!" Dizlerimi biraz büktüm ve yukarı doğru okşadım, kemerin onun G noktasına çarptığını biliyordum, bir çılgılık attığında tepkisini tamamen bekliyordum. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Yesss." Tırnakları dişleri gibi içime battı. "Daha fazla!"

Bir tur daha atıyordum, rakibin yedek kulübesine yaklaşıyordum, yanından hızla geçiyordum ama bizim yedek kulübesine yaklaşırken bir şey beni cezbetti. Güvende olduğundan emin olmak için parmaklarımı kışına sıkıştırdım ve biraz daha yaklaştığımda, bizi istediğim noktaya, bir pateni çevirdim ve bir hokey durağı yaptım

-Havaya buz fırlatan hızlı ve ani bir duruş. "Kahretsın!" diye bağırdı. "Beck, ne oluyor?!"

"Özür dilerim, seni uyarmalıydim."

Onu bankımızı pistten ayıran yarım duvarın kenarına oturturken kıkırdadım. Üstte dengede durduğunda, onu arkaya yaslayabilir ve momentumumu kullanarak içine girebilirdim. Böylece bacaklarını etrafımdan çözdüm, dizlerini büktüm ve ayaklarını duvarın kenarına dayadım.

Tekrar içine girmeden önce bir saniye durup vücuduna baktım.

Yüce Tanrım.

Bunların hepsi kocaman bir rüyaydı.

Benim muhteşem Jolie'm.

Onun çıplak, güzel amcığı.

Etrafım hokeyle çevriliyken.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ağzına doğru okşarken.

Onu öperken yüzünü tuttum. Nazik değildim. Ne diline, ne dudaklarına, sakalımın kenarlarıyla ağzının kenarlarını sertleştiriyordum. Ve amcığını yumruklarken, nefesi ağırlaşıyor, amcığı etrafımda kasılıyor, elim vücudundan aşağıya doğru süzülüyor, her bir meme ucunda durup sütyeninin içinden sıkıyordu.

"Agh!" Her serbest bıraktığında havayı emiyordu. "Daha fazla!"

Sesleri daha da yükseliyordu.

Çünkü klitorisine doğru gittiğimi biliyordu.

Ve ona dokunduğum birkaç saniye içinde boşalacağını biliyordu.

"Siktir." Beni sağma şekliyle başa çıkamadım, benden cum talep ediyordum. "Ne kadar yaklaştığını hissedebiliyorum."

Ellerini karın kaslarıma koyduğunda gözleri benimkilerle kilitlendi. Ağzını ayırdı.

Ama bu uzun sürmedi çünkü dişleri alt dudağını buldu; ısırды ve bırakmadı. Birkaç vuruş içinde, tek gereken buydu; "Boşalacağım!" diye bağııyordu.

Kahretsin, ben de boşalıyordum.

Taşaklarım çoktan sıkılaşımış, karıncalanmaya başlamıştı; sadece onun bana katılmasını bekliyordum.

"İçine boşalmak için sabırsızlanıyorum."

Eli alçaldı, parmakları sikimin dibine yaklaştı ve keseme doğru hareket edip onları avuçlamadan, gıdıklamadan önce birkaç kez öyle kaldılar. "Aman Tanrım" sözleri boğazından gümbürdeyerek döküldü.

Klitorisine masaj yaptım, üzerinde daireler çizdim, her yönden kaydırdım. Ve bu hızlı hareket, sert, acımasız bir sikişle birleştğinde kızımı uçurumun kenarına gönderdi.

"Ah!" Nefes aldı, hava ciğerlerinde titriyordu. "Sik beni!"

Onun titremesini izlerken, benim orgazmım da onun hemen arkasından geliyordu. Geriye çekildim ve öne doğru eğildim, her daldırma dölümü amının derinliklerine gönderdi.

"Jolie!" Vücudum bir duyarlılık savaşı veriyor olsa da gücüm arttı ve hızım yükseldi. "Evet!"

Elleri göğsüme doğru kaydı ve yüzümün yanlarını tutarak beni ağzına çekti. Dudaklarımız birbirine değdiği anda içimin geri kalanını onun içine boşalttım, bedenim onunkiyile eşleşen spazmlarla doldu.

Birlikte ığlık attık.

Birbirimize sarıldık.

Zirve noktamızı geçip sknete hazır olduğumuzda, sanki bir hokey durağıymış gibi tempoyu düşürdüm.

"Aman Tanrım." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Buz seksini seveceğimi hiç düşünmemiştim."

Gülümsedim. Elimde değildi. "Peki ya şimdi?" "Din değiştirdim."

Dudaklarımı yanağına yapıştırdım. "Sen de neyi seveceksin biliyor musun?"

"Neyi?"

Başparmağımı ağzının üzerinde gezdirdim, en sevdiğim dudak olduğu için alt dudağında gezdirdim. "Soyunma odamızdaki duşta senin amını yediğimde."

EPILOGUE

Beck

Stanley Kupası Maçları

G Yedi. Tampa ile seride üç e üç berabere kalmıştık. Bu akşamki maçın galibi kupayı evine götürecekti.

Ve yirmi üç saniye kalmıştı.

Sağ kanadım ve ben Tampa kalesinin iki yanındaydık, pivotum da kalenin önündeydi.

Konumlanmıştık.

Hazırdık.

Pakı aramızda dolaştırıp içeri girmeye çalışıyorduk. Sadece birkaç santim yeterli olacaktı ama kalecileri iyiydi, defans oyuncularını da öyle.

Bu zor olacaktı, bunu biliyorduk.

Maçın uzatmaya gitmesini istemiyordum. Yorulmuştuk. Finaller sırasında oyun seviyesi çok daha yoğun ve her periyot sadece yirmi dakika sürmesine rağmen sanki bunun iki katıymış gibi hissediliyordu.

Ama skor ikiye iki iken ya bu golü atacaktık ya da uzatmaya gidecektik.

Koç'un yedek kulübesinden bağırdığını duyabiliyordum. Şemaları ve belirli oyunları tetikleyen kelimeler - antrenman sırasında Tampa'nın hatlarını ve hücum tarzlarını çalışırken öğrendiğimiz şeyler.

Ligde ne kadar zaman geçirdiğim, yıllar boyunca kaleye kaç şut çektiğim ya da antrenmanlarda ve film izlerken neler öğrendiğimiz önemli değildi; hiçbir şey beni böyle bir duruma hazırlayamazdı.

Bu biraz şans, biraz beceri, biraz da zamanlamaydı.

Pak pivotuma doğru gitti, kolu yükseldi, patenleri onu yere indirmek için buza doğru yöneldi ama kaleye doğru şut çekmedi; onun yerine bana pas verdi.

On saniye.

Saate bakmadım. Kalabalık bana geri sayımı verdi.

Onlardan duyduğum tek şey zamandı. Diğer her şey - tezahüratları, çılgınlıkları, tezahüratları - kulaklarıma ulaşmaya yaklaşmadı bile.

Eğer şut atarsam ve top saptırılırsa ya da kaleci tarafından yakalanırsa, şansımızı kaybedecektik. Bu riski göze alamazdım. Pakın kaleye girmesinin tek yolu açık bir pozisyon olmasıydı.

Ve benim öyle bir şansım yoktu.

Lanet olsun bana.

Yeni açının bir fırsat yaratacağını umarak sola doğru kaydım. Sekiz saniye.

Yedi.

Pakı pivotuma verdim, o da hemen sağ kanadıma yönlendirdi. Başını hafifçe sallaması bana planını anlattı. Orta sahaya sahte bir pas atacaktı, bu da pasın bana geleceği anlamına geliyordu; kaleci ortaya çok odaklanmış olacaktı ve ben de topu kalenin köşesine gönderebilecektim.

Iskalamamalıyım.

Beş saniye.

Ya şimdi ya da hiç.

Küçük disk buzun üzerinde bana doğru uçtu, göz kırpma süresi kadar bir zaman aldı. Sopamla yakalamak, nişan almak, şut çekmek yerine, pak hala hareket halindeyken onu karşıladım, vücudumu yeniden konumlandırarak kolumu geri çektim ve lastiğin alt kısmıyla bağlantı kurdum.

Pakı havaya göndermek için yerleştirmenin doğru olması gerekiyordu. Sopamın vuruş şiddeti mükemmel olmalıydı. Kaleci en küçük deliği bile açıkta bırakmalı ve topun ağırlara gitmesine izin vermeliydi.

Çok fazla faktör vardı.

Ama birlikte çalıştıklarında, disk alan boyunca süzülür, ceza sahasından geçer ve ağırlara giderdi.

Az önce olduğu gibi.

Pak üst cebe battı, kalenin arkasına çarptı ve çizginin gerisine düştü.

Sopam havaya kalktı, ağızım açıldı ve donup kaldım, kale tahtalarının arkasındaki kırmızı ışığın sönmesini, gol düdüğünün çalmasını bekledim - hakemler oyuna itiraz etmediği sürece golün adil olduğunu gösteren işaretler.

Sonra korna sesini duydum ve tek gördüğüm kırmızı bir parıltıydı.

Sonra ağızımdan "Gol" diye bir çığlık çıktı.

Sadece benden değil.

Kalabalıktan.

Orta sahadan ve sağ kanadımdan, üçümüz oyun için son düdük çalarken birbirimize saldırdık. Zaman tükenmişti.

Kazanmıştık.

Kazandık amına koyayım!

Koç, antrenörler ve personel de dahil olmak üzere tüm takım buza çıktı ve aşağıdaki tüm takımım "Beck!" diye bağırırken ben aniden iki oyuncu tarafından kaldırıldım ve havada tutuldum. Beck!" diye bağırıyordu.

Bütün gece boyunca ilk kez tribünlere baktım. Ailemin locasını gördüm; herkes oradaydı, ayakta ve beni işaret ediyordu, ben de sopamı kaldırdım ve onlara biraz sevgi gösterdim. Sahibinin locası buzun ortasındaydı ve ben de oraya baktım. İçeride birkaç kişi vardı ama hiçbiri aradığım güzel kızıl saçlara sahip değildi.

Onun bizim yedek kulübesinde olmadığını bildiğim için başımı tünele doğru çevirdim - camla kaplı bir giriş - ve işte oradaydı. Kollarını havaya kaldırmış, ellerini çırpıyor ve muhteşem yüzünde bir gülümseme vardı.

Takım arkadaşlarıma "Beni yere indirin," dedim.

Patenlerim buza değdiğinde, ona doğru giderken yanından geçtiğim oyunculara sarıldım ve ona yaklaştığımda, pistin kapısını açtı, zemindeki kenara bastı ve ben de onu yakalayıp kollarıma aldım.

"Bebeğim!" Bana sıkıca sarıldı. "Aman Tanrım! Buna inanamıyorum! Galibiyet golünü attın! Sen kazandın!"

Eldivenlerim ve kaskım hâlâ ayağımdaydı ama bu onu sıkı mama engel olmadı. "Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum."

Geri çekildiğimde istediğim tek şey dudaklarıydı, bu yüzden kaskımı çıkardım ve buzun üzerine koydum, eldivenlerimi fırlattım ve iki elimi yüzüne koydum, onu kendime doğru çekerken gülümsemesi daha da büyüdü.

"Şu anda bütün kameralar üzerimizde," dedi usulca.

"O zaman onlara bir gösteri sunduğumuzdan emin olsak iyi olur."

Dudaklarımız birbirine çarptı ve onu içime çektim, ona sarıldım, dudaklarını okşadım ve sonunda bizi ayırdığımda elini tuttum. "Gel hadi. Buzun üzerinde çocuklarla kutlama yapacaksın."

O yürürken ve ben kayarken, bileğini öpmek için elini kaldırdım ve tenindeki parlak bir şey dikkatimi çekti. Sanki avucunun hemen altındaki noktaya losyon sürmüş gibiydi. Ve tüm bu parıltının tam ortasında bir dövme vardı.

Küçük, ince, siyah bir B harfi.

Yüzümde bir sırıtma belirdi, "Dövmelerle işinin bittiğini sanıyordum? Bana öyle dememiş miydin?"

"Bu en vahşisiyle tanışmadan önceydi." Küçük bir kahkaha attı.

"Şu anda gerçek bir an yaşıyor olmamıza bayılıyorum." Küçük harfin her yerini öptüm. "Bu mükemmel."

"Biliyorsun, seni sevdiğimi binlerce kez söyledim. Bazen kelimeleri değiştiriyorum, bağıriyorum ya da fısıldıyorum ama sonuçta hepsi aynı anlama geliyor. Bu benim bunu gösterme şeklim."

"Bebeğim, gösterdin."

Tampa Bay Lightning'ime:

Benden nefret etmeyin. Ben her zaman ömür boyu taraftar olacağım.

Ama The Wildest One için Balinaların kupayı kazanması gerekiyordu.

XOXO,

Marni

Kitapta adı geçen bazı karakterler hakkında kitap okumakla ilgileniyorsanız

En Çılgın Olan mı?

Hart Weston'ın Kitabı: [*Kibirli Olan*](#)

Walker Weston'ın Kitabı: *Gizemli Olan*

ACKNOWLEDGMENTS

Nina Grinstead, ne zaman kitabın bu noktasına gelsem, son birkaç ayı ve olanları anımsıyorum. Çoğu şeyi aklım bile almıyor. Nereden başladığımızı, o zamanlar işlerin nasıl olduğunu ve şimdi neye benzediğini düşünüyorum. Koyduğumuz hedefleri. Gerçekleştirdiğimiz ve gerçekleştirme yolunda ilerlediğimiz hayalleri. Yaptığımız konuşmalar ve her zaman olduğu gibi beni çıkardığın çıkıntılar. Tek söyleyebileceğim, biz harika bir takımız. Daha fazla ana Nina. Zoom için çirkince ağladığım anlara. Ofisimin duvarına çerçeveletip asabileceğim anlara. Sana en sıkı sarılabileceğim anlara. Seni çok seviyorum.

Jovana Shirley, seni tanımlarken daha önce kullanmadığım kelimeleri bulmak çok zor. Uzun yıllardır bu işi yapıyoruz ve daha uzun yıllar da yapacağız. Bu iş sonsuz bir yapboz ve sen de en büyük parçalardan birisin. Onsuz yaşayamayacağım bir parça. Bunu daha önce milyonlarca kez söyledim ve söylemekten asla vazgeçmeyeceğim çünkü tüm kalbimle söylüyorum: Sensiz ben olamam. Seni çok ama çok seviyorum.

Ratula Roy, gerçek beni tanıyan çok az insan var. Önünde en ham halimle durabileceğim. Ama seninleyken her türlü sertlik ve mutluluk katmanından sıyrılıp içimde yaşayan kırılganlığı ortaya çıkarabiliyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun, ben daha ona ihtiyaç duymadan önce. Dinlemek istemediğimde bile ne duymam gerektiğini biliyorsun. Benden görmediğin bir duygu yok ve yine de beni seviyorsun. Ayrıca, sevgi dilimi beslemekten asla vazgeçmiyorsun. <3 Sana her şeyi borçluyum ve seni sonsuza dek seviyorum.

Hang Le, benim tek boynuzlu atım, sen her yönden inanılmazsın.

Judy Zweifel, her zaman olduğu gibi, yaptığınız her şey için ve her yönden bu kadar harika olduğunuz için teşekkür ederim. Sana tapıyorum. <3

Christine Estevez, geçen sefer hayatımda çok büyük bir ışık olduğunu söylediğimde, bunu daha fazla ifade edemezdim. Beni senin gibi gülümseten kimse yok. SENİ SEVIYORUM.

Vicki Valente, sen en iyisisin, umarım bunu biliyorsundur. Her şey için teşekkür ederim.

Nikki Terrill, benim ruh kardeşim. Her gözyaşı, havalandırma, sanal sarılma, hayat kaosu, egzersiz - hepsinde yanımdaydın. Bunu sensiz asla yapamazdım ve asla yapmak istemezdim. Bunu yıllardır söylüyorum ve HER ZAMAN da söyleyeceğim: Seni seviyorum.

Pang, minnettarlık bunu kesmeye yaklaşamaz bile. Teşekkür de öyle. Sadece seni sevdiğimi bil. Hem de çok.

Kim Cermak, Kelley Beckham, Sarah Norris, Christine Miller, Valentine Grinstead ve Daisy, hepinizi çok seviyorum.

Erin O'Donnell, benim ses tanırcam, kulaklarını, kalbini ve ruhunu seviyorum. Sonsuza kadar.

Brittney Sahin, benim için yaptığın her şey için sana asla teşekkür edemeyeceğim. Sadece şunu bil ki, bunu sensiz asla yapamazdım. Seni seviyorum, B.

Kimmi Street, başka bir beyden olan kız kardeşim. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Beni kurtardın. Bana ilham verdin. Pek çok farklı şekilde beni ayakta tuttun. Sizi aşktan daha çok seviyorum.

ARC ekibime - Ay'a ve arkaya, hepinize minnettarım. <3 Annem ve babam, bana olan sarsılmaz inancınız ve sürekli cesaretlendirme. Tahmin edemeyeceğin kadar çok şey ifade ediyor.

Brian, sana duyduğum sevgiyi kelimelerle ifade edemem. İnan bana, ben seni daha çok seviyorum.

Benim Midnighters'larım, siz çok destekleyici, sevgi dolu, motive edici bir grupsunuz. İlham kaynağı olduğunuz, ihtiyacım olduğunda elimi tuttuğunuz ve her zaman daha fazla kelime için yalvardığınız için teşekkürler. Hepinizi çok seviyorum.

Okuyan, inceleyen, paylaşan, yayınlayan tüm influencer'lara TikTok-Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim asla yeterli olmayacak. Yazı topluluğumuz için çok şey yapıyorsunuz ve biz de size minnettarız.

Okurlarıma - her birinize ayrı ayrı değer veriyorum. Kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi için, bana ulaşmak için zaman ayırdığınız için ve hikayelerime duyduğunuz tutku ve coşku için çok minnettarım. Sizi seviyorum, seviyorum, seviyorum.

ABOUT THE AUTHOR

Audie® Ödüllü ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Marni Mann ortaokuldan beri yazar olacağını biliyordu. Onun yaşındaki diğer kızlar genç pop yıldızları hakkında hayaller kurarken, Marni ilk romanını kaleme almanın hayalini kuruyordu. Kusurlu güzelliğe, gizeme, yoğun tutkuya ve insan duygularının derinliklerine olan sevgisini bir araya getiren benzersiz hikayeler yazıyor. Kalbi New England'lı olan yazar, şu anda kocasıyla birlikte Sarasota, Florida'da yaşamaktadır. Burnunun derinliklerinde bir sonraki hikâyesini yazmadığı zamanlarda, gezgin kalbini tatmin ediyor, şarabını yudumluyor, Körfez'de kayıkla geziyor ya da muhteşem kitapları yutuyor.

İletişime geçmek ister misiniz? Marni'yi ziyaret edin ... www.marnismann.com
MarniMannBooks@gmail.com

ALSO BY MARNI MANN

WESTON GRUP SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Kibirli Olan En](#)

[Çılgın Olan](#)

[Gizemli Olan](#)

Karşı Konulmaz Olan (2026)

Yasak Olan (2026)

SPADE HOTEL SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Playboy Asi](#)

[Günahkar](#)

[Kalp Kıran Tek](#)

DALTON AİLESİ SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Avukat](#)

[Milyarder Bekar](#)

[Baba](#)

[Stajyer The](#)

[Bachelor](#)

BOSTON MİLYARDERLERİ SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Bir Milyon Kez](#), [Evet](#)

HOOKED SERİSİ-ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

[Mr. Hook-up](#)

[Mr. Wicked](#)

AJANS SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[İmzalandı](#)

[Onaylandı](#)

[Yapıldı](#)

[Sözleşme](#)

[Pazarlık Yapıldı](#)

[Hakimiyet](#)

[Sağlandı](#)

TEK BAŞINA ROMANLAR

[Acıtsa Bile \(Çağdaş Romantizm\) Senden Önce](#)

(Çağdaş Romantizm)

[The Better Version of Me \(Psikolojik Gerilim\) Lover](#)

(Erotik Romantik)

SAKALLI VAHŞİLER SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Engelsiz Koleksiyon Vahşi](#)

[Aslar](#)

BOSTON'DA ANLAR SERİSİ-ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

[Küller Düştüğünde](#)

[Karanlık Bittiğinde](#)

[Tanıştığımızda](#)

TUTSAK SERİSİ-KARANLIK EROTİK GERİLİM

[Hapisteki](#)

[Hayvan](#)

[Canavarı](#)

GÖLGELER DÜETİ-EROTİK ROMANTİZM

[Baştan Gölgele](#)

[Çıkarıcı Baştan](#)

[Çıkarıcı Gizlilik](#)

BAR HARBOR DÜETİ-YENİ YETİŞKİN

[Pulled Beneath](#)

[Pulled Within](#)

ANILAR SERİSİ-KARANLIK ANA AKIM KURGU

[Anılar Masal Değildir Bir](#)

[Anıdan Yaralar](#)

MARNI'S MIDNIGHTERS

Okurlarımla tanışmak yazar olmanın en sevdiğim yanlarından biri. Özel Facebook grubum Marni'nin Midnighters'ında, halka açıklanmadan önce kapakları ve şu anda üzerinde çalıştığım projelerden alıntıları yayınlıyorum ve ekip üyeleri özel çekilişlere hak kazanıyor.

Marni'nin Midnighters'ına katılmak için [BURAYA](#) tıklayın.

9EN VAHŞİSİNİN ONUS SAHNESİ

Beck ve Jolie'ye veda etmeye hazır değil misiniz? Merak etmeyin, daha fazlası var ve buna bayılacaksınız.

ÜCRETSİZ özel bonus sahne için [BURAYA](#) tıklayın. Keyfini çıkarın!

SNEAK PEEK OF THE MYSTERIOUS ONE

Weston Group Serisi'nin üçüncü kitabı olan [Gizemli Kişi](#)'de Walker Weston yer alıyor. Cızırtılı bir yaş farkı, milyarder, düşmandan aşığa bu kış yayınlanacak.

İşte bir göz atma ...

Walker

"Sikerim böyle işi!" Kızartma tavasını bir frizbi gibi ailemin restoranının mutfağına fırlattım. Sotelediğim mantarlar her yere sıçradı, hatta şef beyazlarımı bile kapladı. Paslanmaz çelik tava bir bowling topu gibi karşımdaki tezgâha çarptı, baharat rafını lobut gibi yerinden söktü, sıcak metal şef yardımcım tarafından durdurulana kadar aşağıya doğru devam etti, eli yanarken bağırması sessizliği doldurdu. İçimde bir özür yoktu. Tek söyleyebildiğim, "Ben buradan gidiyorum." oldu.

Birkaç dakika önce benimle konuşmak için gelen kız kardeşim Eden ve erkek kardeşim Colson'ın yanından hışımınla geçip arka taraftaki ofisime yöneldim. Kapıyı o kadar büyük bir güçle ittim ki, ahşap menteşelerinden kopma tehlikesi geçirdi. Işığı yaktım ve sandalyemin yanına gittim, çantam sandalyemin üzerinde duruyordu, kayışından tutup omzuma attım ve tekmeledim

İşim bitince sandalyeyi masama koydum. Gitmek için arkamı döndüğümde Eden ve Colson kapıda duruyorlardı.

Eden, "Otur," diye emretti.

Üst dudağım kıvrıldı. "Benimle konuşmadığını biliyorum." "Otur." Sandalyemi bile işaret etti.

Öfkemi oturur pozisyona getirme düşüncesi içimdeki kanın ağzına kadar kaynamasına neden oldu. Masamın arkasındaki duvara çarpına kadar geri geri gittim, çerçeveli ödülleri ve fotoğrafları sandviç yaptım, vücudumun ağırlığı onların düşmesine ya da çerçevelerinin kırılmasına neden olsa bile umursamadım.

"Ne istiyorsun lan sen?" Küçük alanda kükredim.

"Bir saniyeliğine rahatlamanı istiyorum," dedi Colson, normalde çok sakın olan bakışları delip geçiyordu. "Patlamadan önce derin bir nefes almanı istiyorum."

"Patlamanın ötesindeyim."

Küçük kardeşim yaklaştı ve ellerini masamın kenarına koydu. "Çıldırıldığını anlıyorum-"

"Hiçbir şey anlamıyorsun. Benim yerimde değilsin ve ayaklarını onların içine sokmaya yakın bile değilsin. O yüzden sakın bana o sözleri söylemeye kalkma." Ellerimle bir şey yapmadan önce ellerimi ceplerime soktum.

-Pişman olduğum bir şey. "Toro'nun menüsüne daha fazla pişmiş yemek eklemek istiyorsan, o zaman onları sen yarat. Benden bu kadar."

Şu anda üç lokasyonu bulunan deniz ürünleri ve çiğ barımız Los Angeles yemek sahnesinde büyük bir sıçrama yapmıştı. İçeri girmek için neredeyse iki ay beklemek gerekiyordu. Eden ve Colson bu akşam Charred'in mutfağına gelip Toro'nun menüsü üzerine hızlı bir toplantı yapıp yapamayacağımızı sorma cüretini gösterdiler.

Henüz alışılmamış bir menü, Los Angeles'taki yer hâlâ çok yeniydi.

"Beni bir dinle Walker. Sadece suşi ve deniz ürünleri yiyenlerden daha geniş bir kitleyi yakalamak istiyoruz." Colson'ın sesi o kadar alçak ve sakindi ki ayakkabımı boğazına fırlatmak istedim. "Eğer onlara sağlam bir seçenek sunan yeterli bir pişmiş ürün yelpazesi yoksa, gelmeyeceklerdir-"

"Dört tane pişmiş yemek var. Her biri farklı. Daha kaç tane istiyorlar?"

"Tavuk seçeneğine ihtiyacımız var-"

"Lanet tavuğunu al ve kıcına sok Colson."

"Dur!" Eden birkaç derin nefes aldı. "Buraya tartışmak ya da seni üzme için gelmedik, ki bunu yaptığımız çok açık. Ve, kahretsin, zavallı aşçı yardımcın muhtemelen biz konuşurken hastaneye gidiyordur."

"Sınırıma ulaştım Eden." Saçlarını yolmaya başladım.

Şimdi Colson'ın yanında durarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biliyorum, o yüzden şöyle olacak... Horned'un San Antonio'daki açılışına gelmeyeceksin. Burada, Los Angeles'ta kalacaksın ve kafanı toparlamak için bir, belki de iki hafta izin alacaksın. İki hafta sonra işe geri döneceksin ve biz de tekrar görüşmeye çalışacağız. Fry Pan Olayı biraz yatıştıktan sonra."

Son restoranımız Horned'in açılışı önümde sallanan bir havuçtu. Yeni Charred menüsünün stratejisi belirlendikten sonra -ki bu uzun zamandır beklenen bir güncellemeydi- zihinsel olarak kendime San Antonio'ya gidebileceğimi söyledim. Ancak daha sonra yarattığım yeni yemeklerden birkaçı test edildi ve bunları mükemmelleştirmek beni katılmaya teşvik etti. Bu gıda maddelerini ülke çapındaki lokasyonlarımıza ulaştırmanın lojistiği düşündüğümünden daha zor oldu ve bu işi hallettikten sonra kendime uçağa bineceğime dair söz verdim.

Her lanet gün başka bir şey oluyordu.

Ve o havuca her baktığımda daha da çürüyor ve şu soruyu sormama neden oluyordu: Neden hala ona bakıyorum?

Bu -içimde olan bu his- Horned'la ilgili değildi.

Charred ile ilgili değildi.

Ya da Toro'yla.

Ve iki haftalık izin beni düzeltmeyecekti. Ve kesinlikle beni onarmayacaktı.

Parçalar artık uymuyorsa bir şeyi nasıl bir araya getirirsin?

"Eğer bir tatilin beni iyileştireceğini düşünüyorsan, sana söylediğim hiçbir şeyi dinlememişsin demektir."

Colson'ın başı düştü.

Ama Eden bana odaklandı, elleri yanlarına doğru hareket etti. "Dinledim. Başka ne seçeneğimiz var bilmiyorum Walker. Weston Grubu'nun sana ihtiyacı var. Sensiz çalışamayız. Tüm şirketimizi senin üzerine kurduk."

Üç restoran markası. Kulüpler. Dünya çapında yüzlerce lokasyon. Hepsi bana bağlı.

Bana.

Ve daha çok bana.

"Sorunun burada yattığının farkında değil misin?" Sesim her kelimedeyi yükseliyordu. "Herkesin bana ihtiyacı var. Peki ya ben? Peki ya benim neye ihtiyacım var? Bunu hiç düşüneniniz var mı?"

"Senin bir tatile ihtiyacın var." Eden ellerini masama dayadı ve bana doğru eğildi. "Bizden uzakta bir yere. Bu restorandan uzakta. Her gün sizden talep ettiğimiz şeylerden uzakta. Fişini tamamen çekip kaçabileceğin ve-"

"Nefes al," diye ekledi Colson. "Bunu en son ne zaman yaptın?"

Şirketimizi kurduğumuzdan beri değil.

Dört kardeşim her gün güzel kurumsal ofisimize giderken -ya da küçük kardeşim Beck'in durumunda NHL'de oynadı- ve genişleme, menü renkleri ve İK saçmalıkları hakkında kabarık toplantılar yaptılar, ağırlığı taşıyan bendim.

Artan baskıya katlanan bendim. Yetenek bendim.

"En son ne zaman nefes almama izin verdin?" Zımbayı elime aldım -bu görüntüden hoşlanmayacak kadar sakindim- ve yanımdaki duvara doğru fırlattım, plastik alet duvarı delip geçti. Bu da beni rahatlatmayınca, "Şu anda sana söyleyebilirim ki, ihtiyacım olan şey bir tatil değil" diye bağırdım. Göz kapaklarım daralarak kız kardeşime baktım. "Karanlığın nasıl bir his olduğunu herkesten çok sen biliyorsun. O yüzden şu anda neler yaşadığımı en iyi senin bilmen gerekir."

"Tanrım," diye inledi Colson. "Walker, şu anda belden aşağı vuruyorsun. Geri çekilmen gerek."

Eden ciğerlerini doldurdu, dudaklarını birbirine sürterken göğsü dik duruyordu. "Biliyorum... ve bu yüzden sana mola veriyorum."

"Ne yapmak için? Lanet olası oturma odamda oturup görmeye dayanamadığım mutfığıma mı bakayım? Ya da bir yudum daha alamayana kadar içmek için mi? Ara vermek beni daha da sinirlendirmekten başka ne işe yarayacak? Evde oturmak istemiyorum." Yumruğumu duvara vurdum. "Lanet hayatımı yeniden sevmek istiyorum."

"Walker..." Eden fısıldadı.

"Bu aile yemek yapma aşkımı elimden aldı." Durakladım. "Bir şekilde bunu bana geri vermelisin."

Eden sessizce bana baktı, gözlerinde tek bir damla yaş olmamasına rağmen duygu yoğunluğu vardı. "Bana telefonunu ver."

"Ne?" Meydan okudum.

"Telefonunu, Walker. Ver onu." Parmaklarını bana doğru uzattı.

Telefonumu neden istediğini anlayamıyordum ama onu sorgulayacak sabrım yoktu, bu yüzden avucuna bıraktım.

"Şifren ne?" diye sordu.

Altı rakamı sıraladım ve o da ekrana birkaç kez dokundu. Colson yanından onu izliyordu, yüzü şokla doluydu, telefonu bana geri verip "Telefonuna Hooked uygulamasını yükledim" dediğinde daha da şaşırdı.

Hooked uygulaması mı?

Bazıları eşlerini bulmak için kullanıyordu. Diğerleri sadece sevişmek için.

Ama eğer flört etmeye, evlenmeye ya da sadece seks yapmaya açıksanız, kullandığınız uygulama büyük ihtimalle buydu.

Bu saçmalıklar için vaktim yoktu.

"Bunu neden yaptın? Telefonumda isteyeceğim son şey bir ilişki uygulaması-"

"Çünkü ihtiyacınız olan şey evde tek başınıza oturup ıslak barınızı boşaltmak ve muhtemelen sonunda havaya uçuracağınız bir mutfağa bakmak değil. Karanlıktan çıkmak istiyorsan, seni ışığa doğru götürüyorum." Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu zamanı benimle geçirmek istediğinden şüphelendiğim için, seni başka biriyle geçirmeye teşvik ediyorum. Git bir profil oluştur ve önümüzdeki bir hafta boyunca kendini birine göm. Ya da iki. Söz veriyorum, Walker

... yardımcı olacaktır." Son cümlesinin sonuna doğru sesi unutulmaz bir hal almıştı.

"Biraz akılsız seksin zararı olmaz." Colson sırtıttı. "Bunun da bir faydası olmayacak," diye karşı çıktım.

"Şaşıracaksın kardeşim," diye karşılık verdi Colson.

Ben daha bunları sindiremeden Eden devam etti: "Sana Beverly Hills Spade and Cole Hotel'de bir süit ayırtacağım. Giriş yap, şımartıl, her yemeği sipariş et - mutfakın yakınında olmanı istemiyorum."

"Öfkeni de siktir et," dedi Colson.

Duyduklarıma inanamıyordum.

"Sabah uçağa bindiğimizde seni kontrol edeceğim." Eden masamı serbest bıraktı. "Telefonunu kapatma yoksa Spade kardeşlerden birini gönderirim.

"Sağlık kontrolü için odanıza çıkacağız ve bunu istediğinizi sanmıyorum."

Restoranlarımız otellerinin birçok lobisinde yer aldığı için sahipleri yıllardır birlikte iş yaptığımız yakın aile dostlarımızdı.

"Sakin beni tehdit etmeye kalkma." Orta parmağımı kaldırdım. "Kimsenin beni kontrol etmesine ihtiyacım yok."

"Zor. Bunu senin iyiliğin için ve seni sevdiğim için yapıyorum." Eden kapıya doğru ilerledi ve Colson da onu takip etti. "Lütfen tavsiyelerimize kulak ver. Ve lütfen, lütfen tüm mutfaklardan uzak dur."

Kardeşim bana tanımadığım bir bakış attı. "Uzun zamandır kendinde değilsin Walker."

Kapıyı kapattı ve gittiler.

Sessizlik o kadar ürkütücüydü ki, daha tavanın sapı parmaklarımdan ayrılmadan önce hissettiğim titreme geri geldi.

Ama ulaşabildiğim bir şeyi fırlatmak yerine, Colson'ın sözleri kafamın içinde tekrarlanırken donup kalmıştım.

Uzun zamandır kendinde değilsin Walker.

Bu ifadeyle ilgili sorun, benim de aynı fikirde olmamdı.

Ofisimde, duvarla masamın arasında dururken, uygulamayı yükledim, bir profil oluşturdum ve kendimi her bir soruyu gerçekten okumaya zorlayarak ve kelimeleri gözden geçirip rastgele cevaplar seçmek yerine her birine doğru cevap vermek için zaman ayırarak anketi gözden geçirdim. Sonuçlar beni benimle aynı cinsel taleplere sahip biriyle eşleştireceği için bu kısım önemliydi.

Bitirdiğimde, başparmağım alttaki hesabımı canlı hale getirecek düşmanın üzerinde gezindi.

Kahretsin, bunu gerçekten yapmak istiyor muyum?

Gerçekten kendimi birine gömmek istiyor

muyum? Bütün bir hafta boyunca?

Düğmeye bastım.

Uygulama bana her giriş yaptığımda hesapların uyumluluk sırasına göre gösterileceğini bildirdi, bu da görünen ilk fotoğrafın uygulamanın en çok bağlanmam gerektiğini düşündüğü kişi olduğu anlamına geliyordu.

Bana en çok benzeyen kadın. Ve baktığım resim

de... *onun* resmiydi.

Gizemli Olan'ı ön sipariş vermek için [BURAYA](#) tıklayın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

